

ஸ்ரீவயொமரதூர்
சிவயோகரத்னம்

ஸ்ரீமுன்னேஸ்வரம் தேவஸ்தானம்
சிலாபம், இலங்கை. 2021

உ
ஸ்ரீவஜயடி

ஸ்ரீவாடிஸூர
ஸ்ரீஸுரீ ஜூநவூகூஸர ஁நீநூ வூணீதம்

ஸ்ரீவயொமரதூடி

(஁ரூவில தூ தூயூஸ஁தூடி)

தூருநெல்வேலி
ஸ்ரீஸுரீ ஞூனப்பிரகூச முனிவரின்
ஸ்ரீவயொகரதூடி
(தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன்)
மொழி, இலக்கியம்

தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு ஁சூரூயரும் பதிப்பாசூரூயரும்
பூரம்மஸ்ரீ ச. பதம்நூதன்

B.A.(Hons), P.G.Dip. in Edu., M.Phil-Sanskrit
சூரேஷ்ட வூரூவுரூயாளர்,
சம்ஸ்கூரூததூறூ, இந்துக் கற்கூககள் பீடம்,
யூழ்ப்பூணப் பல்கலைக்கழகம்.

வெளூயீடு
ஸ்ரீமுன்னேஸ்வரம் தேவஸ்தூனம்
முன்னேஸ்வரம்,
சூலாபம்.
01.01.2021

நூல் விபரம்

- நூலின் பெயர் : திருநெல்வேலி ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாசமுனிவரின் சிவயோகரத்தினம் (தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன்)
- தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாசிரியர் : பிரம்மஹ்ரி ச. பத்மநாபன் B.A.(Hons), P.G.Dip. in Edu., M.Phil-Sanskrit
- பதிப்பு : 2021.01.01
- வெளியீடு : ஸ்ரீமுன்னேஸ்வரம் தேவஸ்தானம், முன்னேஸ்வரம், சிலாபம்.
- வடிவமைப்பு : சிவஹ்ரி மு. சசிதரக்குருக்கள், நாயன்மார்கட்டு.
- அச்சுப் பதிப்பு : மதி கலர்ஸ், முருகேசர் ஒழுங்கை, நல்லூர், யாழ்ப்பாணம்.
- பக்கங்கள் : XII+120
- பிரதிகள் : 300
- ISBN : 978-955-0877-11-9

அணிந்துரை

திருநெல்வேலி ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சிவயோகரத்னம் என்ற சம்ஸ்கிருத நூலின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பை உருவாக்கி அதனை மீள்பதிப்பாக வெளியிடும் பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபனின் அரிய முயற்சியைப் பாராட்டுவதில் மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். பிரம்மஸ்ரீ பத்மநாபன் எனது அன்பிற்குரிய மாணவனாவார். என்மீது அளவற்ற குருபக்தி மிக்கவர். பேராசிரியர் அமரர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் அவர்களது ஸ்ரீவித்யா குருகுலத்தில் சம்ஸ்கிருதம் பயின்று வேதம் ஆகமம் சாஸ்திர நூல்கள் சம்ஸ்கிருத இலக்கியங்கள் ஆகியவற்றைக் கற்கும் வாய்ப்பினைப் பெற்றதோடு வைதிக ஆகம சமய சம்பிரதாயங்களை பேராசானது வழிகாட்டலில் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பமும் அவருக்குக்கிட்டியது.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பட்டப்பின் படிப்புகள் பீடத்தில் அவரது முதுத்துவமாணி (M.Phil) பட்டத்திற்கான ஆய்வின் மேற்கொண்டபோது ஆய்வுக்குரிய பொருளாக ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச முனிவரின் சிவயோகரத்தினம் எனும் நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டு எனது மேற்பாப்பவையிலும் வழிகாட்டலிலும் அவ் ஆய்வினை மேற்கொண்டு அப்பட்டத்தினைப் பெற்றுக் கொண்டவர். அவரது இவ் ஆய்வு முயற்சி ஞானப்பிரகாசமுனிவரது நூல்களின் ஆராய்ச்சியில் முக்கியத்துவமுடையதாகும். யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் சம்ஸ்கிருதத்துறையில் தமது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு சம்ஸ்கிருதத்தில் முதலாம் பிரிவில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்றவர். அவரது ஆழ்ந்த சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலமை இவ்வாய்வினை மேற்கொள்ள அவருக்கு உறுதுணையாக அமைந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தற்பொழுது யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக சம்ஸ்கிருதத்துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றிவரும் பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபன் முனிவரது சிவயோகரத்னம் என்ற சம்ஸ்கிருத நூலின் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பைச் சிறப்புறச் செய்துள்ளார். பிரம்மஸ்ரீ ச. பத்மநாபன் செயற்றிறன் மிக்கவர். எக்காரியத்தையும் நன்கு ஒழுங்கமைத்து நிறைவேற்றுவதில் தனித்திறமை கொண்டவர். மிகவும் எளிமையும் அமைதியான சபாவமும் உடைய பண்பாளர். தமக்கேயுரிய ஆக்கத்திறனால் இவ்வரிய காரியத்தை நிறைவேற்றியுள்ளமை ஏனையோர்க்கும் ஒரு முன்மாதிரியாக அமைகின்றது.

இம்மொழிபெயர்ப்பு நூலின் முதற் பகுதியில் ஆசிரியர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாசமுனிவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளார். ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த நல்லறிஞர் வரிசையில் முதன்மையாக வைத்தெண்ணப் படத்தக்க வகையில் தமிழகத்திலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் நன்கு அறியப்பட்டவராவார். சைவ வாழ்வியற் கோட்பாடுகளை தமது வாழ்நாளில் நிலை நிறுத்திய சாதனையாளர். பசுவைப் பாதுகாத்துப் போற்றும் உயர்ந்த இலட்சியத்திற்காகத் தன்னையே இந்நாட்டிலிருந்து நாடுகடத்திக் கொண்டவர். பசுவதைக்கு அஞ்சியவர். அந்நிய ஆட்சியாளர்களிடமிருந்து சைவசமய விழுமியங்களைப் பாதுகாப்பதில் தம்மளவில் உறுதிமிக்கவராக விளங்கியவர். அவரது வாழ்நாளில் அவரது அரிய முயற்சியாக அமைவது அவர் சம்ஸ்கிருத மொழியில் பெற்ற ஆழ்ந்த புலமையாகும். அம்மொழியில் அவர் பெற்ற பாண்டித்தியத்தினால் ஆகமங்கள் கூறும் ஞானபாதத்தின் அடிப்படையில் சைவசித்தாந்த கருத்துக்களை விளக்கமாக எடுத்துக் கூறியவர். இவ்வகையில் அவரது ஆக்கபூர்வமான பணிகள் சைவசித்தாந்த அறிவுப் பரம்பலுக்கும் சம்ஸ்கிருத மொழி வளத்திற்கும் பெரிதும் உறுதுணையாயின.

சைவஞ்சார்ந்த உரை நூல்களுக்க உரை எழுதுவதும் நூலகளை ஆக்குவதும் அவரது அரியபணிகளாக அமைந்தன. பௌஷ்டீகராகம் விருத்தி, சிவஞானபோதவிருத்தி, பிரமாண தீபிகை, பிராசாத தீபிகை என நான்கு நூல்களுக்கு உரை எழுதியும் சித்தாந்த சிகாமணி, அஞ்ஞான விவேசனம், சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம், சிவாகமாத்ரி மாஹாத்ரிய சங்கிரகம், ஓமாத்ரி கற்பம் எனும் நூல்களை ஆக்கியும் வடமொழி வளம் பெறவும் சைவசித்தாந்த அறிவு விருத்தியடையவும் அவர் பணிபுரிந்தார். சிவஞானசித்தியாருக்கு தமிழில் உரையெழுதியும் தீட்சா லக்ஷணம், தத்துவ வியாபார விவரணம், அவஸ்தா நிருபணம் மகாவாக்கிய சங்கிரகணம் எனும் நூல்களை ஆக்கியும் உதவியுள்ளார்.

“ அவரது உரைகள் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் ஆகமப் பின்னணியில் எழுந்தது என்ற உண்மையை புதுப்பசுமை மங்காமல் புலப்படுத்துபவை. சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் நேரடியாகக் கையிட்டுச் சித்தாந்த விளக்கஞ் செய்த ஈழத்து முதல் அறிஞர் என்றும் மகிமை அவருக்குரியதாகும் ”

என இலக்கியக் கலாநிதி பண்டிதர் மு. கந்தையா தமது 'ஈழத்துச் சைவசித்தாந்த தொன்மை மேன்மை' என்ற கட்டுரையில் தெளிவுபடக் கூறியிருப்பது முனிவரின் அரிய பணிகளுக்குரிய கௌரவமாகும்.

தமிழகத்தில் பாண்டிச்சேரியிலுள்ள பிரான்சிய இந்தியவியல் ஆய்வு நிறுவனம் சிவயோகரத்னம் என்னும் நூலைப் பதிப்பித்துள்ளமை பெருமைக்குரியதாகும். மேலும் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர், த. கைலாய-பிள்ளை, மட்டுவில் உரையாசிரியர் வேற்பிள்ளை, சுத்தானந்த பாரதியார், மூதறிஞர் க.சி.குலரத்தினம், பண்டிதர் மு. கந்தையா, இணுவில் நடராஜ ஐயர், திருவிளங்கும் போன்றவர்கள் ஞானப்பிரகாசமுனிவரது ஆக்கபூர்வமான பணிகள் பற்றி எடுத்துக் கூறியுள்ளமை அவரது வரலாற்றுக்கு பெருமை சேர்ப்பதாகும்.

சிவயோகரத்னம் 192 சுலோங்களைக் கொண்டுள்ளது. பிரம்மஸ்ரீ பத்மநாபன் பொருள்மரபு சிதைவுறாது இச்சுலோகங்களுக்குரிய தமிழ் மொழி பெயர்ப்பினை மேற்கொண்டுள்ளார். ஞானப்பிரகாசமுனிவரின் இந்நூலில் சிவஞானப் பரம்பொருளின் உயர்த்தத்துவங்களும் சைவ வாழ்வியல் சிவயோகத்தின் சிறப்புப் பற்றியும் யோகப்பயிற்சி பற்றியும் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“ மனதின் அறியாமை நன்கு விடுபடுதலையே முக்தியின் இலக்கணமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே மீண்டும் ஓரிடத்தில் அசையாத நிலையில் மோக்ஷம் எனும் ஆத்மவிடுதலை ஏற்படுகின்றது.(40ஆம் பாடல்)”

என முக்தி இலக்கணம் பற்றி முனிவர் கூறுகின்றார். சிறப்பாக தியானத்தின் பெருமை நன்கு எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது. “தியானமானது ஒரு நிலைப்பட்ட சமாதிநிலையில் அமைதி யடைந்த சமுத்திரம் போன்று களங்கமற்று விளங்கும்” என விளக்கத்தந்துள்ளார். ‘சிவம்’ எனும் சிந்தையானது அதனுடாக சிவயோகம் என்பது காட்சியளிக்கின்றது. சிவனது தரிசனமானது ஞானமாகும். யோகம் என்பது மனம் ஒன்று படுதலாகும் என்று சிவயோக விளக்கந் தந்துள்ளார். சிவானந்தத்தைப் பெற்று சிவனோடு தனியாக மகிழுந்தன்மையை ஒருவன் பெற்றுக் கொள்வதாக முனிவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். ‘சிவோஹமஸ்மி’ - ‘நான் சிவனாக இருக்கின்றேன்.’ என்ற இலக்குப் பற்றியும் முனிவர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். சிவயோகப் பயிற்சியினால் சிவானந்தப் பேற்றினைப் பெறும் வழியை இந்நூல் தெளிவுபடக் கூறுகின்றது.

சம்ஸ்கிருதத்தில் இத்தகைய சிறப்பு நூலை ஆக்குவதற்கு ஞானப்பிரகாச முனிவருக்கு கௌடதேசம் உறுதுணையாக அமைந்தது. மேலும் ஞானப்பிரகாசர் மேற்கொண்ட சைவவாழ்வு சிவப்பணி காரணமாக எங்கெங்கு அவற்றை மேற்கொண்டாரோ அவ்விடங்களின்

பெயர்களினால் அவரது நாமம் பெருமை பெறலாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்து திருநெல்வேலியில் பிறந்தமையினால் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் எனவும் திருவண்ணாமலையில் தீட்சையு் உபதேசமும் பெற்றவராதலின் திருவண்ணாமலை ஞானப்பிரகாசர் எனவும் சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்து சிவப்பணியாற்றியதனால் சிதம்பரம் ஞானப்பிரகாசர் எனவும் புகழ் பெற்றவர். இம்மூன்று பெயர்களும் ஞானப்பிரகாசமுனிவரையே சாரும் என்பது அறிஞர் கருத்தாகும். இத்தகைய சிறப்புமிக்க சிவயோகரத்னம் என்ற நூலின் வழியாக சிறப்படைந்தவர் ஞானப்பிரகாச முனிவர். அவரது நூலின் இம்மொழிபெயர்ப்பு இத்துறை சாந்த ஆர்வலர்களுக்கும் சைவசித்ததாந்த மற்றும் சம்ஸ்கிருதம் சார்ந்த ஆய்வாளர்களுக்கும் நன்கு பயன்படவல்லது.

இவ்வரிய மொழிபெயர்ப்பினை மேற்கொண்ட பிரம்மபூர் ச. பத்மநாபனுக்கு எமது நல்லாசிகளும் நல்வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகுக. இம்முயற்சி அனைவரினதும் பாராட்டினைப் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை. இரண்டாம் பதிப்பாகிய இந்நூல் பூர்முன்னேஸ்வர தேவஸ்தானம், நல்லூர் சிவன் கோவில், நியந்தர், பேராசிரியர் பிரம்மபூர் கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை ஆகியவை இனணந்து 25.07.2015 அன்று நடாத்தும் வெளியீட்டு விழாவில் வெளியிடப்பட விருப்புது அதற்குப் பெருமையளிப்பதாகும்.

பிரம்மபூர் பத்மநாபன் மேன்மேலும் இது போன்ற ஆக்கப் பணிகளில் தொடர்ந்தும் ஈடுபட அவருக்கு நலமான வாழ்வும் சகல வளங்களும் கிடைத்து இனிய வாழ்வு பெற எல்லாம்வல்ல பூர்மலாம்பிகா சமேத பூர்வைகைலாசநாத சுவாமியினதும் பூர்வடிவாம்பிகா சமேத பூர்முன்னேநாத சுவாமியினதும் நல்லைக்குமரனினதும் திருவருள் என்றென்றும் துணை நிற்பதாகுக. பேராசானது குருவருளும் அவருக்கு என்றும் துணை புருவதாகுக. நூலின் வெளியீட்டு சிறப்புற நிகழ் எமது நல்லாசிகள் உரித்தாகுக.

பேராசிரியர், இலக்கிய கலாநிதி, கலாநிதி

ப. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர்

வாழ்நாள் பேராசிரியர்,

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

தலைவர், பேராசிரியர் பிரம்மபூர்

கா. கைலாசநாதக்குருக்கள் ஞாபகார்த்த சபை

சிவன் கோவில்,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.
22.07.2015

வாழ்த்துரை

“இடுக்கண் வருங்கால் நகுசு; அதனை
அடுத்து ஊர்வது அஃது ஒப்பதுஇல்”

திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர் அந்நிய ஆட்சிதந்த இடுக்கண் வந்தபோது சிரித்தார்; சிரித்துக்கொண்டே தர்மத்தைச் செய்தார். உழுதுநெல்விளைக்கும் குலதர்மத்தின்படி பசுக்காத்தல் ஆகிய அறத்தைச் செவ்வனே செய்தார். தருமபூமியாகிய பரதகண்டத்திலே பசுபயம் இன்றிவாழ, வகை செய்தார். அறம் அகண்டபொருள் தரும், சொல் தர்மம், அர்த்தம், காமம், ஆகிய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றையும் உள்ளடக்கியது. பொருளல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளைநீக்கி, காமிக்கத் தக்கது. மெய்ப்பொருளைக்காட்டவல்லது. மெய்ப்பொருள்காண, ஞான நூல்களைக்கேட்க, “எண்ணும் எழுத்தும் அறியவேண்டும்.” எண் தருக்கம். தருக்கநூல் புதுக்கிளை வைத்துச் செழிப்புற்ற கௌடதேசத்தை அடைந்தார். சாத்திரநூற் கல்வியில் நாட்டம்மிருந்த ஞானப்பிரகாசர் அங்குநவ்ய நியாயம் (புதுத்தருக்கநூல்) புதுமணம் கமழ்ந்து தன் நல்வாசனையைப் பரப்பியகாலம். சுகந்தத்தை நாடும் வண்டுபோல, பண்டிதர்கள் மதிக்கும் அளவு சாத்திர அறிவைப் பெற்றார். வடமொழி கற்றோர், இறுதிமதிப்புப்பெற வேண்டுமானால் காசியில் கற்றோர் சபைகளில் மதிப்புப் பெற வேண்டும். இவர் அங்கு சென்றார். கருவிநூல் உணர்ச்சியின் இறுதி முடிவு சாத்திரங்களின் முட்டறுத்தல். அதனை அங்கு நிறைவேற்றித் தமது தாயகமாகிய திருவண்ணாமலை ஆதீனத்தை அடைந்தார். அவ்வாதீனம் போர்ச்சூழல் காரணமாகத் தமிழகத்தின் தென்பால் குன்றக்குடியில் இருப்பிடம்பெற்றிருந்தது. அங்கிருந்து கொண்டு, சிவஞானசித்தியார் உரைபோன்ற சன்மார்க்க, கைநூல்களை ஆக்கினார். பரமதங்களைத்துவம்சம் செய்யும் போக்குடைய சிவஞானமுனிவர் தம் உரையில் இவரைச் சிவசமவாதி எனக் கண்டித்தார். அறுவருரை 1894ல் அச்சாகிய போது, அவர் உரையும் வெளிவந்தது. பின் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் அறுவருரையை அச்சிடுவதாக அறிவித்தபோதும் இவ்வுரை வெளிவரவில்லை. மு. அருணாசலம் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்கு உபயோகமாகும் பொருட்டு அச்சிடத்தீர்மானித்ததும் பின்கைவிட்டது பிழை எனக் கண்டிக்கிறார்.

நிறுவனமயப்படுத்த காலத்தில் சைவசித்தாந்த மடங்களுக்கிடையே ஓரளவு போட்டியும் இருந்து என அறியலாம். ஞானப்பிரகாசர் உரையைச் சிவசமவாத உரை எனக்கொண்டு, முனிவர் “என்னை

இப்பவத்திற்சேரா வகை எடுத்து” எனத்தொடங்கும் சித்தியார் சுபக்க ஓம் செய்யுளுக்கு எழுதிய உரையைக் கண்டித்தும், “ எடுத்து” என்னும் சொல்லுக்கு இட்டவரைக்குப்பாயம், சிவசமவாதமறுப்பு என்னும் நூல்களையும் எழுதினார். ஆதீனமரபில் அறுவர் உரைபடிக்கும்போது ஞானப்பிரகாசர் உரையைப்படிக்கும் போது இக்கண்டனநூல்களையும் சேர்த்துப்படிக்கும் வழக்கம் இருந்தது என அறிகிறோம். இவற்றைநுணிகி நோக்கும்போது, நூலறிஞருக்கிடையே எழும்காழ்ப்புணர்ச்சியும் தன் சேட்டையைவிட்டதோ என அஞ்சவேண்டியிருக்கிறது.

கடந்த அறுபது ஆண்டுகளுள் மேனாட்டு மரபு வழி ஆகம ஆராய்ச்சி வெகுவாக விரிந்துள்ளது. புதுச்சேரி இந்தோ-பிரஞ்சு நிறுவனம் பற்பல சைவ ஆகமநூல்களையும் தமிழ்ச் சைவசித்தாந்தமரபு வழிவந்த சாப்பு நூல்கள் பலவற்றையும் ஆழமான ஆராய்ச்சி உரைகளுடன் வெளியிட்டுள்ளது. எம்மரபு தெரியாதமிலேச்ச வியாக்கியானங்கள் எனத்தள்ளமுடியாத அளவு நுட்பமாக ஆராய்ந்து, வடமொழி-பிரஞ்சு இருமொழிகளிலும் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளனர். தாராமைக்கேலின் சிவயோகரத்தினம் 1975ல் வந்தது.

2004ல் வெளிவந்த பராக்கிய தந்திரத்தில் சாலிவாஹபுரவாசியான (திருநெல்வேலி) ஞானப்பிரகாசரின் நூல்கள் பற்றிய பலகுறிப்புக்கள் எடுத்துக்காட்டுகளாய் அமைந்துள்ளன. பௌஷ்கரவிருத்தி அச்சிடப்பட வில்லை. (இந்தோ-பிரஞ்சு நிறுவனத்தில் சுவடிகள் T.110, T.180, T.188 இந்த ஆகம விருத்துயுரையாகும்.) வடஇந்தியாவில் ஹோஷியாப்பூர் ஆய்வு நிறுவனத்தில் மூலச் சுவடி 4385, கிரந்த எழுத்தில் இருக்கிறது. சிவஞானவிருத்தி என்ற சிறுநூல் வடமொழியில் ஞானப்பிரகாசரால் எழுதப்பட்டது.

சிவாகமாத்மிய சங்கிரகம் (பிரஞ்சு நிறுவன சுவடிக்கூடத்தில் T.28, T.372, T.1059 எண்ணுள்ள சுவடிகள்.) இது சித்தாந்ததந்திரங்கள், பிற சித்தாந்தநூற்கருத்துக்களைச் சேர்த்து எழுதிய நிபந்தம். (தொகுப்பு நூல்). சித்தாந்தசிகாமணி (இ.பி.நி. ஆவணம், கிரந்தலிபி 1 0 8 7 1) இதுவேறு, வீரசைவசித்தாந்தசிகாமணி வேறு.

1975ல் வெளிவந்த பிரெஞ்சு மொழிபெயர்ப்பும் தேவநாகர மூலமும், மிகநுட்பமான குறிப்புக்களுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. தமிழில் இவ்வாசிரியரின் ஆய்வுக்கட்டுரை முழுவதும் அதன் சிறப்புக்களைச் கொண்டிருக்கும் என நம்புகிறேன். அது பெரிய ஆய்வின் பின் இணைப்பாக அமைந்த சிவயோகரத்தினத்தின் 192 சுலோகங்களே

இங்கு வெளியிடப்படுகிறது. இதில் வடமொழி வாக்கிய அமைப்பு, சொற்றொடர்கள், புணர்ச்சிகள் அப்படியே கையாளப் படுகின்றன. சிவஞானமுனிவர் போன்ற இருமொழி மரபில் பயின்றவர்களது மொழிபெயர்ப்பு வேறுபட்ட தெளிவும், சுவையும் கொண்டதாய் இருக்குகம். அக்குறிக்கோளை அடைய, இன்றைய கல்விமாண்களுக்குக் காலமும் இடம்பொருள் ஏவலும் பொருந்திவராது.

நம் யாழ்ப்பாண வாசி, நாவலரின் முன்னோர் என்ற அபிமானத்தால் இதை இப்போது வெளியிட்டாலும், இதை முதல் முயற்சியாகக் கொண்டு, இவ்வாசிரியரோ பிறரோ இதைத் தமிழ் வாசகர்கள் சுவைக்கும் நடையில் இதனை மீண்டும் வெளிக்கொணர வேண்டும். செளந்தரியலஹரி, அன்னைலலிதா அருட்பேராயிரம் போன்ற நூல்கள் யாழ்ப்பாண இருமொழிக்கல்விமாண்களால் முன்னர் தமிழில் ஆக்கப்பட்ட மரபு எங்களுடையது என்ற எண்ணம் எம் உள்ளத்தில் நிலைத்திருப்பதாகு.

ஆ. சபாரத்தினம்

முகவுரை

இலங்கையின் சைவசித்தாந்த முன்னோடிகளுள் முதன்மையாக விளங்குபவர் திருநெல்வேலி ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாச முனிவர் ஆவார். இவர் கி.பி. 17ம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். இவரது ஆக்கங்களுள் தமிழ்மொழியில் சிவஞானசித்தியார் உரை தனித்துவம் மிக்கது. இவரது ஏனைய ஆக்கங்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியிலேயே அமைந்துள்ளன. அவ்வகையில் இவர் ஈழத்து சம்ஸ்கிருதமொழியில் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தை வளம்பெறச்செய்த முன்னோடியாகவும் திகழ்கின்றார். இவர் சம்ஸ்கிருதமொழியில் சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம், சித்தாந்த சிகாமணி, பிரமாணதீபிகை, பிரமாணதீபிகாவிருத்தி, பௌஷ்கராகம் விருத்தி, சிவஞானபோக விருத்தி, சிவாகமாதி மஹாத்மிய சங்கிரகம் ஆகிய நூல்களை இயற்றியவர் ஆவார். எனினும் சிவயோகரத்னம் பாண்டிச்சேரி பிரஞ்சு இந்தியவியல் நிறுவனம் (1978) பதிப்பித்திருந்தது. இந்நூலின் மூலமும் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு மாக இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஞானப்பிரகாசமுனிவரது ஆக்கங்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் அமைந்து காணப்படுவதனால் அவை பற்றிய சிந்தனைகள் சைவத்தமிழர் மத்தியில் சென்றடையவில்லை. சைவத்தமிழர்களின் சமயத்தத்துவமான சைவசித்தாந்த தத்துவம் பற்றிய சிந்தனைகள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் காணப்பட்டாலும் அவை பற்றிய தெளிவினை நாம் தேடிப்பெறல் அவசியமாகின்றது. சம்ஸ்கிருத மொழியில் காணப்படுகின்றது எனும் அறியாமையானது சைவசித்தாந்த தத்துவம் சார்ந்த அறிவினைப் பொறுத்தவரையில் மறைபொருளாகவே விளங்கும் தன்மையதாகின்றது. தமிழர் தமக்குரியதாகக் கொள்ளும் சைவசித்தாந்த தத்துவ உண்மைகள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் புதைந்து கிடக்கின்றன. இதனைப் புறந்தள்ளாது அரியபல விடயங்களை விளங்கி வெளிக்கொணர்வது ஆராய்ச்சி பூர்வமானதும் ஆகும். இவ்வகையில் திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசரது நூல்களுள் சிவயோகம் பற்றிய பேசும் சிவயோகரத்னம் எனும் இந்நூல் இரண்டாம் பதிப்பாக மிகுந்த சாரமுடைய தமிழ்மொழி பெயர்ப்பாக வெளியிடப்படுகின்றது. இவ்வாறு இவரது ஏனைய ஆக்கங்களும் வெளிக்கொணரப்படுவது இது காலத்தின் தேவையாகின்று.

முனிவரின் சிவயோகரத்னத்தின் மொழிபெயர்ப்பும் இணைந்த நூலாக இரண்டாம் பதிப்பாக வெளிவரும் இந்நூல் சிவயோகரத்னம் பற்றிய ஆய்வுப் பார்வையில் மொழி, இலக்கியம், தத்துவம் என்பன பற்றி நோக்குவதாக அமைகின்றது.

இந்நூலை ஆர்வலர்கள் அன்புடன் வரவேற்பர் என்பது எனது நம்பிக்கையாகும். இந்நூலில் தவறுகள் ஏதாவது இருப்பின் அவற்றினைச் சுட்டிக்காட்டும் வண்ணம் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இந்நூல் உருவாக்கத்திற்கு தோன்றாத் துணையாக குருவடிவமாக நின்றதவிய எனது குருநாதர் வாழ்நாட் பேராசிரியர் இலக்கிய கலாநிதி பிரம்மபூர் ப. கோபாலகிருஷ்ண ஐயர் அவர்களுக்கும், உற்சாகமூட்டிய இளைப்பாறிய அதிபர் திருவாளர் ஆ. சபாரத்தினம் அவர்களுக்கும் எனது பணிவான நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

சிவயோகரத்தினம் எனும் இந்நூலை பூர்வடிவாம்பிகா சமேத பூர்முன்னைநாதப் பெருமானின் திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம்
இறைபணியில்

பிரம்மபூர் ச. பத்மநாபன்

பிரதமகுருவும் தர்மகர்த்தாவும்
பூர்முன்னேஸ்வரம் தேவஸ்தானம்
முன்னேஸ்வரம்
சிலாபம்.

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
சம்ஸ்கிருதத்துறை, இந்துக்கற்கைகள் பீடம்,
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.

மொழியும் இலக்கியமும்

திருநெல்வேலி சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சிவயோகரத்னம்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சம்ஸ்கிருத மொழியிலமைந்த ஆக்க இலக்கியங்களுள் ஒன்று சிவயோகரத்னம் எனும் நூல் ஆகும்.

வேத சிவாகம மரபு

வேதங்கள் போற்றும் மரபு வைதிக மரபு. சிவாகமங்கள் போற்றும் மரபு சைவ மரபு. இவையிரண்டும் இணைந்த தன்மையே வைதிக சமயம் என்பர்.

“எமது சைவம் வைதிக சைவம். வைதிகம் வேதசம்பந்தம் சைவம் சிவசம்பந்தம். வித் - அறிவு, வித் என்பதிலிருந்து பிறந்தது வேதம். வைதிகம் அறிவுநெறி - வேதநெறி எனவும்படும். சைவம் சிவநெறி; அருள்நெறி எனப்படும். அறிவுநெறியாகிய வைதிகம் சைவத்திற் சென்று முற்ற வேண்டும்.

அங்ஙனம் சென்று முற்றாவழி அவைதிகமாம். சைவம் வேதநெறியாகிய வைதிகத்தின் வழிவருவது. அங்ஙனம் வராதேல் அது அசைவமாகும்.

வைதிகம் - உடல்; சைவம் - உயிர், உயிரைப் பிரிந்த வழி உடல் எனலாம். உடம்பாலாய பயனைப் பெறாது உயிர் பிரிந்தவழி அவ்வயிர் எனலாம்.”¹

என்று பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

வேத சிவாகமங்கள் இரண்டும் சைவசமயத்தின் சிறப்புமிக்க இறைவன் நூல் என்கிறது திருமந்திரம்.² சிவஞானசித்தியார் ஆதிநூல்³ என்று கூறும். சிவப்பிரகாசம் வேதங்களின் உட்பொருள் முப்பொருள் விளக்கமே⁴ எனக் கூறுகின்றது.

‘சிவாகமங்களும் வேதசாரமாக அமைந்த தன்மையால் அது வைதிகமரபு சார்ந்ததாகவும்; வேதாந்தம் என ஞானத்தை விளக்கும் தன்மையினால் சித்தாந்தம் எனும் மேன்னிலையடைகின்றது. இவ்வாகமங்கள் சிவனது மேலான ஈசான-முகத்திலிருந்து தோன்றிய இருபத்தெட்டு (28)ம் சிறப்புப் பெற்று விளங்குகின்றன’⁵.

‘சித்தாந்தம் என்பது வேதசாரத்தின் தன்மையினாலாகும். இதற்கு வேறுவிதமாக அறிவதற்கில்லை. சித்தாந்தத்தில் கூறப்பட்ட ஆசாரமானது வைதிக ஆசாரம் எனக் காமிக ஆகமத்தில் கூறப்படுகின்றது’⁶.

இத்தகைய கருத்திற்கு ஏற்ப பொ. கைலாசபதி அவர்களின் சிந்தனையில்:

“காரியம் என்னவென்று அறியும் மார்க்கம் வைதிகம்; அறிவித்து விடும் மார்க்கம் சைவம்.

(ஒருவாற்றால் இல்லறமும் துறவறமும் போல)

வேதத்தை ஆராய்ந்து செல்பவர்கள் ஒரு அளவில் நிறுத்திய ஒன்றைப் பற்றிக் கொண்டு அதனைச் சாதகம் பண்ணி உண்மையைக் காண்பர். இப்படி நின்று கண்ட ஒவ்வோர் சாராரின் ஆசாரத் தொகுதியே ஆகமம் ஆகலாம்.”⁷

எனக் கூறுகின்றார்.

இதன்வழி சிவாகமங்கள் கூறும் சாதனாமார்க்கங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என்பனவாம். ஞானபாதம் வித்யாபாதம் என்றும் அழைக்கப்படும். இவற்றுள் சரியா கிரியா பாதங்கள் கர்மகாண்டம் என்றும்; யோக, ஞான பாதங்கள் ஞானகாண்டம் என்றும் கூறப்படும். சிவப்பரம் பொருள் பற்றிய அறிவு சம்பந்தமான விடயங்களையே ஞானகாண்டம் எனும் வகையீட்டினுள் சிவாகமங்களில் யோக ஞான பாதங்களில் கூறப்படுகின்றன. அவற்றின் வழி சிவயோக அனுபவ விடயங்களை அனுபூதி நிலையில் ரத்தினச் சுருக்கமாக விளக்கும் நூலே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சிவயோகரத்னம் ஆகும்.

சிவாகமங்களும் சைவசித்தாந்தமும்

சிவாகமங்கள் காமிகம் முதல் வாதுளமீறாக இருபத்தெட்டாகும். இவ்வாகமங்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் உபாகமங்களும் உள்ளன. அவை இருநூற்றி ஏழு என விரிந்து செல்லும். இதன் விபரங்களையும், உபதேசக்கிரமங்களையும் சிவாகமங்களின் தந்திராவதார படலம் விரிவாகக் கூறுகின்றது.⁸

சிவாகமங்கள் ஒவ்வொன்றும் சர்யாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் எனும் நான்கு பாதங்களைக் கொண்டன. இந்நான்கு பாதங்களும்,

‘இறை எனப்படும் பதியைப் பற்றியும், உயிர் எனப்படும் பசுவைப் பற்றியும், தளைகள் எனப்படும் பாசங்களைப் பற்றியும் விரிவாக ஆராய்ந்து கூறுபவையே சிவாகமங்கள். இம் மூன்றைத்தவிர வேறு பொருளைப்பற்றிக் கூறவில்லையா எனும் கேள்விக்கு சூரியப்பட்டர் என்பவர் தமது சைவசித்தாந்த பரிபாஷை எனும் நூலிற் கூறுகின்றார். சைவ சம்பந்தமான பொருள் பதி, பசு, பாசம் எனும் மூன்றே. இம் மூன்றைத்தவிர வேறு பொருட்கள் இருப்பினும்

ஆராய்ந்து நோக்குமிடத்து அவையனைத்தும் இம்மூன்றில் அடங்கும். சூரியப்பட்டர் கூறும் கருத்து உண்மையே என்பதை இன்றைய மேலைநாட்டுத் தத்துவ நூல்களைப் பயின்று தெரிந்து கொள்ளலாம்⁹.

சிவாகமங்களின் நாற்பதங்களினும் எவையெவை கூறப்படுகின்றன என சூரியப்பட்டரின் 'சைவபரிபாஷை' எனும் நூல் கூறுகையில் :

“முப்பொருள்களைக் கூறுவதே சிவாகமத்தின் நோக்கம் எனில் மூன்று பாதங்களாக அமைந்திருக்கலாமே. ஏன் சரியை முதலான நான்கு பாதங்களாக அமைய வேண்டும்? எனும் வினாவை எழுப்பி விடை பகருகின்றார்.

சரியை முதலான நான்கு பாதங்களிலும் தனித்தனியே முப்பொருளைப்பற்றியும் பேசப்படுகின்றது. சரியாபாதம் என்பது முக்கியமாக ஆலய வழிபாட்டைக் கூறுவது. வழிபாடு செய்யப்படுபவராயிருத்தல் பற்றிப் பதியும்; வழிபாடு செய்வது பற்றிப் பசவும் (உயிரும்); வழிபடுவதற்கு சாதனங்களாகவும், இறைவனின் திருவடியில் அர்ப்பணிக்கத்தக்கவையாகவும் விளங்குதல் பற்றிப் பாசமும் சரியாபாதத்தில் ஆராயப்படுகின்றன.

கிரியாபாதத்தில் முக்கியமாகக் கூறப்பெறுவது தீ ~ என்பது தீ ~ எனும் கிரியையில் அனுக்கிரகம் புரியும் கருத்தாவன விளங்குதல் பற்றிப் பதியும், திருவருளைப் பெறுவதற்குத் தகுதியுடையதாக விளங்குதல் பற்றிப் பசவும், ஆன்மாவினால் நீக்கத்தக்கவை என்பது பற்றிப் பாசமும் கிரியாபாதத்தில் ஆராயப் பெறுகின்றன’.

யோகா பாதத்தில் முக்கியமாக இடம்பெறுவது தியானம் என்பது தியானிக்கப்படும் பொருளாக இருத்தல் பற்றிப் பதியும், தியானிக்கும் கர்த்தாவாக இருத்தல் பற்றிப் பசவும், தியானத்தால் மறக்கத்தக்கவையாக விளங்குதல் பற்றிப் பாசமும் யோகத்தில் ஆராயப்படுகின்றன.

நான்கு பாதங்களுள் முதன்மையானது ஞானபாதமே. ஞானபாதத்தில் பதி, பசு, பாசங்கள் நிருபணம் செய்யப்படுகின்றன.”¹⁰

எனத் தெளிவுபடக் கூறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிவாகமங்களின் ஞானபாதங்கள் பேசுபவை சைவசித்தாந்த உண்மைகளையாகும்.

சிவாகமங்களுக்கு மேலாக சிவாகமம் கூறும் ஞானபாதக்கருத்துக்களின் பொருள் சிலவற்றைத் தொகுத்தும், விளக்கியும் ஒன்றுதிரட்டி கூறும் தனித்துவம் மிக்க நூல்கள் 'அஷ்டப்பிரகரணங்கள்' எனும் நூல்கள் ஆகும்.

தத்துவப் பிரகாசிகை	-	போஜதேவர்
தத்துவ சாங்கிரகம்	-	சத்யோஜோதி
தத்துவத்ரய நிர்ணயம்	-	சத்யோஜோதி
ரத்னத்ரயம்	-	பூநீகண்டர்
போககாரிகை	-	சத்யோஜோதி
நாதகாரிகை	-	பட்டராமகண்டர்
மோட்சகாரிகை	-	சத்யோஜோதி
பரமோ~நிரசகாரிகை	-	சத்யோஜோதி

எனும் எட்டு நூல்களும் காஷ்மீர் தேசத்து அறிஞர்களால் படைக்கப்பட்டவை. சம்ஸ்கிருத மொழியிலமைந்த இந்நூல்களுக்கு சம்ஸ்கிருத மொழியுரை நூல்களும் உண்டு.^{11,12} சைவ சித்தாந்தம் பற்றி விளக்க முற்பட்ட இவ்வரையாசிரியர்கள் சில சிவாகமங்களுக்கும் உரையெழுதியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.¹³

இவ்வஷ்டப்பிரகரண நூல்களைத்தவிர பஞ்சாசுடி யோகியின் சைவபூஷணம்¹⁴ எனும் நூல், திரிலோசன சிவாச்சாரியாரின் சித்தாந்த சாரவளி¹⁵ எனும் நூல், சிவாக்ர யோகியின் க்ரியாதீபிகை¹⁶ எனும் நூல் பதினெண்பத்தி நூல்கள்^{17,18} சைவசித்தாந்தம் பற்றிக் கூறும் சார்பு நூல்களாகும்.

இவற்றிற்கும் மேலாக உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் சதரத்தின சங்கிரகம்¹⁹ எனும் நூல் வேத ஞானரின் 'சைவாகம பரிபாஷாமஞ்ஜரி'²⁰ எனும் நூல் என்பனவும் முக்கியத்துவமுடைய நூல்களாகும்.

மூலசிவாகமங்களின் உபாகமங்களாக விளங்கும் சில ஆகமங்கள் காலோத்ரம் எனும் சிறப்புடையனவாகத் திகழ்கின்றன. இவை எண்ணளவிலும், உபதேசிக்கப்படும் சிறப்பிலும், கூறும் பொருள் பற்றியும் அமையும் தன்மையன. இவ்வகையில் சர்வஞானோத்ரம், ஸ்கந்தகாலோத்ரம், தேவீகாலோத்ரம், சார்த்தத்ரிசதி காலோத்ரம் எனும் சிவாகம ஞானபாதக் கருத்துக்களை ஒன்று திரட்டிக்கூறும் இந்நூல்கள் சிவாகம நூல்கள் என்றே கொள்ளப்படுகின்றன.²¹

சிவாகமங்களுள் ஞானபாதம் அல்லது வித்யாபாதம் சைவ சித்தாந்த சிறப்புக்களையே எடுத்தியம்புகின்றன. பதிப்பிக்கப்பட்ட சிவாகமங்களுள் சுப்ரபேதம்²², கிரணம்²³, மகுடம்²⁴, மிருகேந்திரம்²⁵, மதங்கபாரமேஸ்வரம்²⁶ ஆகியனவற்றுள் ஞானபாதம் இடம்பெறுகின்றது.

யோகம்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிவயோகரத்தினூடாக வெளிப்படுத்துவது சிவயோகசாதனையே ஆகும். அதனை நாம் எவ்வாறு அறிந்து கொள்ளலாம் என்பது அவருடைய மொழித்திறனூடாக நாம் அறிந்து கொள்வதற்கான முயற்சியும் அவசியமும் தேவையும் ஆகிறது.

சிவாகமங்களும், சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு பிரமாண சாஸ்திரங்களாக விளங்கின. சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலத்தில் சைவசித்தாந்தத்தை நன்கு அறிந்து தனது மதிநுட்பமான சிந்தனைத் தெளிவினால் ஞானம் பற்றியும் சிறப்பாகச் சிவஞானம் பற்றிக்கூற முனையும் இவர் சரியை, கிரியை, யோகம் என்பவற்றை ஞானம் கிடைத்தற்கு நிமித்த காரணமாகவே கூறுகின்றார்²⁷.

சைவசித்தாந்தம் தத்வ மரபு சம்ஸ்கிருதத் தன்மையானது. இதனை சாதாரணமார்க்கமாகக் கொண்டே பலன் சித்திக்க வாய்ப்புக்கள் உண்டு. சைவ வாழ்வே இதன் இலட்சியம். இத்தகைய இலட்சியத்திற்குரிய நிலை ஞானம். இந்த ஞானத்தை இலகுவில் அறிந்து கொள்ளவோ, அடைந்துவிடவோ முடியாது. இந்த நிலையினை அடைவதற்கு சாதனைகளும், மனப்பக்குவமும் தேவை. அத்தகைய தகுதிப்பாட்டை அளிப்பதற்குரிய சாதனமாகவே ஞானப்பிரகாசர் சிவயோகரத்தன்ம் பற்றிய விளக்கத்தினை எமக்குத் தருகின்றார்.

சம்ஸ்கிருத மொழிமரபில் நாம் சிந்திக்கையில் யோகம் எனும் சொன்மரபு எத்தகைய பரிணாமத்தினூடாக வளர்ச்சி பெற்று வந்தது என நோக்குவது இங்கு பொருத்தமானதாக அமையும்.

அகராதியில் யோக எனும் சொல்லின் விளக்கம்

சம்ஸ்கிருத அகராதிகளுள் சேர் மொனியர், மொனிய வில்லியம்ஸ் (Sir Monier Monier - Williams)²⁸ என்பவர் தரும் கருத்துநிலை வளர்ச்சி சிறப்பு மிக்கது. V.S.ஆப்தே²⁹ என்பவரும் விளக்கம் தருவது இங்கு நோக்குதற்குரியது.³⁰

இந்தியச் சிந்தனை மரபில் யோகம்

இந்தியச் சிந்தனை மரபில் யோகம் பற்றிய சிந்தனையின் வளர்ச்சி மூன்று பரிணாமமுடையது. அவற்றுள் ஒன்று சூத்திரம், இரண்டாவது சாஸ்திரம், மூன்றாவது சாதனை என்பனவாகும்.

இந்திய மெய்யியலில் வைதிகதர்சனங்கள்³¹ சிறப்புப் பெறுகின்றன. வைதிக தர்சனங்களுள் யோகதர்சனமும் ஒன்றாகும்³². யோகதர்சனம் சாங்கியதர்சனத்துடன் இணைத்து நோக்கப்படும் மரபு காணப்படுகின்றது.³³

யோகம் எனும் சாதனைமரபின் தோற்றுவாய் உபநிடதங்களில்

இடம்பெறுகின்றன³⁴. யோகம் பற்றிக்கூறும் உபநிடதங்களாக ஈசாவாஸ்யம் முதலான நூற்றியெட்டு உபநிடதங்களுள் அத்வயதாரக உபநிடதம் முதல் ஹம்ச உபநிடதம் ஈறான இருபது உபநிடதங்கள் யோக உபநிடதங்கள் ஆகும்³⁵.

பதஞ்சலி யோகசூத்திரம்

யோகநெறி எனும் மரபு தோன்றுவதற்கு வித்திட்டவர் பதஞ்சலி ஆவார்³⁶. இந்நெறிக்குப் பிரதான நூலாக யோகசூத்திரம் விளங்குகின்றது. கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த இந்நூலுக்கு யோகநெறியின் ஆதார நூல் ஆகும். இந்நூலிற்கு வியாசர், போஸதேவர் ஆகியோர் உரை எழுதியுள்ளனர். இவற்றுள் வியாசர் யோகசூத்திரத்திற்கு எழுதிய உரைக்கு வாசஸ்பதி மிஸ்ரா என்பவரும், விஞ்ஞான பிட்சு என்பவரும் குறிப்புரைகள் எழுதியுள்ளனர்³⁷.

மனத்தை அகவயப்படுத்தும் தன்மையைக் கொண்ட யோகநெறிமுறை பற்றிக்கூறும் பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் சமாதிபாதம், சாதனைபாதம், விபூதிபாதம், சைவல்யபாதம் எனும் நான்கு பாதங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது³⁸.

சம்ஸ்கிருத மொழி வளத்திற்குப் பங்காற்றியவர்களுள் பதஞ்சலியும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். பதஞ்சலி பாணினியின் அஷ்டாத்யாயீக்கு மஹாபாஷ்யம் எழுதிய பெருமை உண்டு³⁹. இத்தகைய சிறப்புடைய பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரமே யோகநெறிக்கு பிரதானமான நூலாக அமைகின்றது.

யோகம் பற்றிய சிந்தனை மரபுகள்

யோகத்தின் முன்னோடிகள் பல காணப்படுவதனை இதனூடாக அவதானிக்கலாம். உபநிடதங்களில் எவ்வாறு யோகம் பற்றியதும், யோகசாதனை பற்றியதுமான சிந்தனை வளம்பெற்றதோ அதேபோன்று யோகம் பற்றிய சொல்லின் பயன்பாடு காலத்திற்குக் காலம் பல்வேறு அர்த்தங்களில் பயன்பட்டு வந்தமையை ஏற்கனவே நோக்கினோம். அதன்வழி யோகசாஸ்திரம்⁴⁰, யஞ்ஞவல்கியரின் யோககீதை⁴¹, இராமகீதை எனும் யோகவாசிஷ்டம்⁴² என்பன இதிகாச புராணகாலங்களுள் சிறந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன.

பிரம்மவித்தை என அறிய முற்படும் யோகசாதனையின் சிறப்பு மார்க்கங்களை கர்மம், பக்தி, ஞானம் எனும் வகையீட்டினுள் நோக்குவது மரபு. இவற்றினை யோகம் எனும் பதமே இணைத்துச் சுட்டப்படுவதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது.⁴³

பிரம்மவித்தைபற்றியும், வேதாந்தத்துவத்திற்கு பிரஸ்தானத் திரயங்களுள் தலையாயதாக விளங்கும் பகவத்கீதையானது

எனும் அடைமொழியில் சுட்டப்படுவதனையும்⁴⁴ யோகம் எனும் பதம் இணைந்த பதினெட்டு அத்தியாயங்களிலும் நோக்க முடிகின்றது.⁴⁵

யோகசாதனையில் சிறப்புப் பெற்றவன் யோகி எனப்படுகின்றான். இவன் ரிஷி, ஞானி, என்பவர்களுடன் ஒப்பிட்டு ஆராயத்தக்க சிறப்புத்தன்மைகளை நாம் அறிய முடிகின்றது.

யோகம் பற்றிய சிந்தனைகள், உபதேசங்கள், வழிகாட்டல்கள் என்பன சிறந்த சிந்தனை மரபுகளைக் கொண்டதாகக் காணப்படுகின்றது. இவற்றுள் 'யோகவாசிஷ்டம்' சிறப்புப் பெறுகிறது⁴⁶.

யோகவாசிஷ்டம்

வால்மீகி முனிவரால் இயற்றப்பட்ட யோகவாசிஷ்டம் மஹாராமாயணம், ஆக்ஷராமாயணம், வசிஷ்டராமாயணம், ஞானவாசிஷ்டம், வாசிஷ்டம் எனும் பெயர்களால் அழைக்கப்படும். இந்நூல் வைராக்யபிரகரணம், முமு~(வ்யஹார பிரகரணம், உற்பத்தி பிரகரணம், ஸ்திதி பிரகரணம், உபசம பிரகரணம், நிர்வாண பிரகரணம் எனும் ஆறு பிரகரணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது. மஹர்ஷி வசிஷ்டர் இராமருக்கு உபதேசித்த இந்நூலை வால்மீகி நூலாக்கினார். இந்நூல் பிருகத்யோக வாசிஷ்டம், உத்தர ராமாயணம், இராமகீதை என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் சிறப்புடையது.^{47,48}

சிவாகமங்களுள் யோகம்

சிவாகமங்கள் யோகபாதத்தைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்கும் தன்மைகளை ஏற்கனவே நோக்கினோம். எனினும் இறைவனின் திருவுருவ அமைதிகளில் யோகம், ஞானம் பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவுகள் சுட்டிக்காட்டி நிற்கப்படும் தன்மைகளை நாம் நன்கு உணர முடிகின்றது. அதன்வழி விநாயகவடிவில் யோககணபதி, சுப்பிரமணிய வடிவில் சுவாமிநாதன், அம்பிகை வடிவத்தில் சரஸ்வதி, விஷ்ணு வடிவத்தில் அனந்தசயனம் எனும் வடிவங்களும் உணர்த்துவதைக் காணலாம்.

சிவனது மூர்த்தி பேதங்களுள் தக்ஷிணாமூர்த்தி வடிவம் தனித்துவமான தன்மையதாக அமைகின்றது. யோகியர்க்கு யோகியாக விளங்கும் சிறப்பினை மூன்று நிலைகளில் நோக்கலாம்.

சிவாகமங்களுள் ரௌரவாகமம் வியாக்யான தக்ஷிணாமூர்த்தி பற்றியும்⁴⁹, உத்தரகாமிகாகமம் வியாக்யான தக்ஷிணாமூர்த்தி⁵⁰, கேய தக்ஷிணாமூர்த்தி⁵¹, யோக தக்ஷிணாமூர்த்தி⁵² எனும் மூன்று வடிவங்கள் பற்றியும் கூறுகின்றது.

இவ்வாறாகத் தோற்றமளிக்கும் யோகவடிவங்களுள் யோக சாதனைக்கும் அதனது தத்துவத்திற்கும் சிறப்பளிக்கும் தன்மைகளைக் காண முடிகின்றது.⁵³

சிவாகமங்களில் திருவுருவச் சிறப்பில் ஆசனம்⁵⁴, யோகபட்டி⁵⁵, ஞானமுத்திரை அல்லது சின்முத்திரை⁵⁶, சூசீமுத்திரை⁵⁷, ஸ்படிகமாலை, யோகதண்டம், கமண்டலம், மூக்குநுனியை நோக்கிய பார்வை⁵⁸ என்பனவும் யோகத்தை உபதேசிக்கும் வடிவத்தைச் சுட்டிநிற்கும் அம்சங்கள் என்பது இங்கு மனம் கொள்ளத்தக்கது⁵⁹. இவை பற்றி சிவயோகரத்தினமும் கூறுகின்றது.

சிவாகமமரபில் மனம், வாக்கு, காயங்களிற்கு எட்டாதவராக விளங்கும் சிவனின் வடிவம் சதாசிவ வடிவமாகும்⁶⁰. இவ்வடிவத்தையே நாம் அருவுருவத் தோற்றத்தில் சில விளக்கங்கள் காணும் மரபு சிறப்புப் பெற்று விளங்குவதனைக் காண முடிகின்றது⁶¹.

இவ்வாறான தன்மைகளை நோக்குமிடத்து சிவாகமங்களுள் ஞானபாதம் கூறும் கருத்துக்களை விளங்கிக் கொள்ளல் பொருத்தமானது. உபாகமமான மதங்கபரமேஸ்வராகமம்⁶² யோகம் பற்றிய பல்வேறு தன்மைகளைக் கூறுகின்றது. மகுடாகமம் யோகபாதம் 'யோகத்யான விதிபடலத்'தைக் கூறுகின்றது.⁶³

மகுடாகமத்தில் யோகம்

மூல சிவாகமங்கள் இருபத்தெட்டினுள் பதினேழாவதாக விளங்குவது மகுடாகமம் ஆகும். இவ்வாகமத்தின் யோகபாதத்தில் பதினொராவது படலம் யோகத்யான விதிபடலம் ஆகும்⁶⁴. இப்படலம் அஷ்டாங்க யோகமுறை பற்றிக் கூறுகின்றது. அதில் கூறப்பட்ட விடயங்களை நோக்குவோம்.

யோகத்யான விதிபடலம்

இயமம், நியமம், ஆசனம், ப்ராணாயாமம், அதன்பின் பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்றவாறாக⁶⁵

முதலாவதாக இயமம், இரண்டாவது நியமம், மூன்றாவது ஆசனம், நான்காவது பிராணாயாமம் என்று கூறப்படுகின்றது அதன் பின்⁶⁶

ஐந்தாவது பிரத்யாஹாரம், ஆறாவது தியானம், ஏழாவது தாரணை, எட்டாவது சமாதி என்றவாறாக நினைவிற் கொள்ள வேண்டும்⁶⁷.

இவை (யோகத்தின்) எட்டுவிதமான அங்கங்கள் என்று அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவை யோகிகளுக்கு யோகசாதனம் ஆகும். அஹிம்சை, சத்யம், அஸ்தேயம், (திருடாமை), பிரமச்சர்யம் இவற்றைப் பின்பற்றுதல்⁶⁸;

எனும் இவை ஐந்தும் இயமம் எனக் கூறப்பட்டது. நியமத்தை அடுத்து கேட்பாயாக. தூய்மை, மகிழ்ச்சி, அவ்விதமே தபம், உண்மைநூல்களைக் கற்றல்.

கடவுள் உண்டென்று விசுவாசம் கொள்ளல், எனும் ஐந்தும் நியமம் என்று நினைவிற் கொள்ளுதல் வேண்டும். கோமுகம், ஸ்வஸ்திகம், பத்மம், அர்த்தசந்திரம் என்று70

வீரம், யோகாசனம் என ஆசனங்கள் கிரமமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. பிராணாயாமம் பற்றி முன்னர் கூறப்பட்டது. பிரத்யாஹாரக் கிரமத்தைக் கேட்பாயாக.71

இந்திரியத்தின் பொருட்டு எந்தச் செயல் விளங்குகின்றதோ அதற்கேற்ப ஒவ்வொரு தானமும் விளங்குகின்றதோ அந்நிலை எதுவரை காணப்படுகின்றதோ அதுவரை மனதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டிருத்தல் பிரத்யாஹாரம் எனக் கூறப்படுகின்றது.72

ஆதாரங்களில் எண்ணியவாறு எவ்வாறு செய்தலோ அவ்விதமாக தியானத்தின் வடிவம் விளங்கும். தியானம் இவ்விதம் கூறப்பட்டதென்று அறிய வேண்டும். தாரணத்தைக் கேட்பாயாக.73

ஆதாரம் தாரணம் என்று கூறப்பட்டது ஆதேயம் சமாதி ஆகும். தாரண என்பது இரண்டு விதமாகக் கூறப்பட்டது. தியானத்தின் இவ்விதம் கேட்பாயாக74.

ஆதார ஆதேயத்தில் சங்கல்ப்பமானது அவ்விதம் தாங்கிக் கொள்ளலே தியானத்தின் வடிவமாகும். மேலும் கீழும் சூன்யமாயிருத்தல், கீழே சூன்யமாக நிராயமாக (அறியப்படாது) இருத்தல் 75.

சர்வசூனியமாக அறியப்படாததாக இருத்தல் என்பது சமாதியில் சித்தத்திற்கு காரணமாகின்றது. மஹேஸ்வரனே! விசேடமாக யோகாதாரத்தின் கிரமத்தைக் கூறுகின்றேன் 76.

நாபியின் நான்கு அங்குலம் கீழாக அக்கினி மண்டலம் அங்கு கதம்ப புஷ்பத்தின் நிறத்தை ஒத்ததும், எட்டு இதழ் தாமரை, திரிகோணம் விளங்கும் 77. இது மூலாதாரம் என்று கூறப்படும். இரண்டாவதாக நாபியின் மூலம் கூறப்படுகின்றது78.

பாம்பின் சுற்றானது எட்டுச் சுற்றுச் சுற்றியதாக விளங்கும். இது குண்டலீ என்று அழைக்கப்படும். மஹாநாபீ ஆகும். இதுவே சூரியமண்டலம் என்று கூறப்படுகிறது79.

இருதயம், கழுத்தினடி, அண்ணம், நெற்றி இவைகளிலும்; தலைப்பகுதியிலும் எண்ணியவாறாக தாமரையை முன்பு கூறப்பட்டவாறு தியானிக்க வேண்டும் 80.

இருதயதாமரையின் லக்ஷணம் கூறுகின்றேன். இது மஹேஸ்வரனால் விஷேடமாகக் கூறப்பட்டது. நாபியில் அந்த நாளமும் அவ்விதமே மேல்நோக்கிச் செல்லுவதும், கீழே செல்வதுமாக....81

வாழைப்பூப்போன்றும் எட்டிதழ் தாமரை போன்று கேசரங்களுடன் கூடியதுமாக ஆதாரத்தின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது. ஆதேய லக்ஷணத்தை அடுத்ததாகக் கேட்பாயாக82.

ஆதேயம் என்பது எவ்விதம் முயற்சியால் சமாதியிலேயே சிந்திக்கத்தக்கது. வீணாதண்டமாகிய முள்ளந்தண்டிற்கு வலது இடது பக்கங்களில் இடை, பிங்கலை ஆகிய இரண்டும் விளங்கும் 83.

சுகம்னை மத்தியில் விளங்கும். அதன் நடுவில் துளை காணப்படும். ஜீவன் பிராணனுடன் கூடியதாக அதன் நடுகை சஞ்சரிக்கும். அவ்வாறு சஞ்சரிக்கும் காலத்தில் ஆதாரங்களில் நன்கு நிலைபெற்றிருக்கும் 84.

இவ்விதம் ஒன்று கூடியிருத்தல் யோகம் என்று கூறப்படும். இது சம்யோகம் எனப் பின்பற்றத்தக்கது. மூலாதாரத்தில் அக்னியுடன் கூடியதாக இவ்விதம் ஒன்றுகூடி யோகப்பயிற்சியிலீடுபட வேண்டும் 85.

இவ்விதமான யோகாப்பியாசத்தால் யோகியானவன் அக்னி லோகத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். அதன்மேல் சூரியனைத் தியானித்து ரவிலோகத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான் 86.

அதன்மேல் சந்திரலோகத்தைத் தியானித்து சந்திர லோகத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறான். இருதயத்தில் எப்பொழுதும் நிருத்தமானது (சதாநிருத்தம்) சிவலோகத்தில் பெரிய தானமாகக் கொள்ளப்படும் 87.

அதன்மேல் நாதத்தைக் கழுத்தினடியில் இருப்பதாகத் தியானித்து அண்ணத்தின் அடியில் ருத்திரனை நினைத்தும் வேறு விருப்பமில்லாமல் ருத்ரமூலத்தில் இருப்பதாகக் கொண்டு88

கால்முதல் தலைவரையாக ஒளியினால் பரந்திருப்பதாகச் சிந்தித்து புருவத்தின் மத்தியில் நீங்கற்றிருக்கின்ற ஈஸ்வரனைச் சிந்திக்க வேண்டும் 89.

தலையின்மேல் நடனமாடும் தன்மை இருப்பதாகவும், அதன் நடுவில் மஹேஸ்வரனையும் தியானித்து இதயபத்மத்தின் நடுவில் பிந்து, நாத மந்திரங்களை உச்சரிப்பவராகத் தியானித்து90

நான்கு அங்குல அளவுடைய ஒளிபோன்று சிந்திக்க வேண்டும்.

தலையின்மீது நடனமாடுவதாகவும் அதன் நடுவில் மஹேஸ்வரனையும் தியானித்து91

அணிமா, மஹிமா அவ்விதமே கரிமா, லகிமா, ப்ராப்தி, பிராகாம்யம், ஈசித்வம், வசித்வம் என்னும் அஷ்டசித்திகளும் 92

.....துறந்தவராக பருத்த அணுஅளவில் சரீரமுடையதாக கணி எனும் அளவில் பெற்றுக் கொள்வதால் அணிமா என்று அறியப்படுகிறது93.

ஸஹஸிராரம் வரை சென்று மூலவருணத்தை அறிந்தவராக தனது நிழலைப் பெறுகின்றாரோ அவ்வாறே அங்கு பிரவேசிக்க வேண்டும். (லகிமா சித்தி) 94

மான அளவில் மனதில் பெற்றுக் கொண்டதை அப்பிரதேச வாசிகளால் பூசிக்கின்றனரோ (கர்மா) அவ்விதம் நன்கு பூஜிக்கப்படுபவராக விளங்கினால் அதற்கேற்ப பாவனை செய்ய வேண்டும். (லகிமா சித்தி) 95

எல்லாத் திரவியங்களையும் நன்கு பெற்று விளங்கினால் சுதுப்ராப்தி என்று புகழப்படும். ப்ராகாம்யங்களில் சரீரங்களுள் பிராணன்களினது செல்லுகையினால் (ஏற்படுகின்றது). 96

சூரியன் முதலானவைகளின் காட்சி புலனாகின்றதோ அது ஈசித்வம் என்பது உதாரணப்படுத்தப்படுகின்றது. எவ்விதம் வசித்வம் என்றால் அவ்விதம் வசித்வம் விதிக்கப்படுகின்றது. 97

சிவசார்ஜ்ய சாமர்த்தியத்தினால் அது சிவத்வம் என்று நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். அணிமா முதலான அஷ்டசித்திகளையும் யோகியானவன் சிறப்பாகப் பெற்றுக் கொள்கின்றான். 98

சாலோக்யம் முதலான நான்கும் மஹேஸ்வரனே! கிரமமாகக் கூறுகின்றேன். தியானிப்பதால் லோகமானது பெறப்படுகின்றது. 99

சாலோகத்தினால் சாலோக சம்பிராப்தி என்று விதிக்கப்படுகிறது. அந்தத் தேவனுக்கு சமீபமாக இருப்பது சாமீபம் என்று கூறப்படுகின்றது. 100

அவ்வவ் வடிவங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் சாயுஜ்யம் என்று அறியப்படுகின்றது. ஞானத்தினால் சாயுஜ்யம் என்று கூறப்படுகின்றது. இது நீரில் நீர் எவ்விதமே அவ்விதமாகும். 101

இத்தகைய குணங்கள் யோகாப்யாசம் செய்பவர்களுக்கு சித்திக்கின்றன. ஆகவே யோகத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு எல்லாவகையான சூனியங்களிலிருந்தும் வெளியேற வேண்டும். 102

யோகத்யானத்தை எப்பொழுதும் செய்துகொண்டு ஞானத்திற்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும். ஞானத்தினால் ஸ்வரூபமானது மேலானது ஹம்சமந்திரத்தை நன்கு உச்சரிக்க வேண்டும். 103

பிராணிகளின் உடலின் நடுவில் ஹம்ஸ எனும் சதாசிவன் இருக்கிறார். 'ஹம்ஸ' என்பதே மேலான நிருத்தம் ஆகும். ஹம்ஸ என்பதே சக்தியளிப்பதுமாகும். 104

ஹம்ஸ என்பதே மஹாவாக்கியமும் வைதிகமும் மேலான ருத்ரரும், மேலானதுள் மேலானதும் ஆகும். 105

எல்லாத் தெய்வங்களின் நடுவிலுறைவதுமாக இந்தக் ஹம்சனான மஹேஸ்வரனேயாவார். இவர் மறைபொருளில் இருந்து ஹம்ஸ என்று அறிந்து கொள்ளப்படுகின்றார். 106

பிருதிவீ முதல் சிவதத்துவம் ஈறாகவும், அகாரம் முதலான (51) வர்ணங்களின் வடிவமாகவோ மாத்திரை அளவின்றி இம் மந்திரங்கள் எவ்விதத்திலும் காணப்படுவதில்லை. 107

ஹம்ஸம் என்பது ஜோதிவடிவமானதும், உவமிக்க முடியாததும் உடலின் நடுவில் இருப்பதுமாகும். இதனைத் தெற்குமுகமாக இருந்து கொண்டு ஞானமுத்திரையினால் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். 108

மத்தியதேசத்தில் மேலான ஹம்சம் என்பது ஞானமுத்திரையின் ஸ்வரூபமாகும். 109

இவ்வாறாக மகுடதந்திரத்தில் யோகபாதத்தில் யோகவிதி எனும் பெயருடைய பதினொராவது படலம் முற்றும். 110

சிவாகமங்கள் எவ்வளவு தூரம் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றதோ அதேயளவு சிறப்பில் சிவயோகம் பற்றிய விடயங்கள் தமிழ்மொழியில் திருமந்திரத்திலும், சிவஞானசித்தியாரிலும் இடம்பெறுவது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

திருமந்திரத்தில் யோகம்

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரெண்டினுள் பத்தாம் திருமுறை திருமந்திரம் ஆகும். திருமுலரால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் முவாயிரம் எனும் பாடல்கள் ஒன்பது சிவாகமங்களின் சாரம் ஆகும். 111

திருமூலர் தரும் விளக்கப்படி வித்தையுள் பஞ்சதசா-ரீயும், யோகத்துள் சிவயோகமும் சிறந்தது எனக்கூறும் தன்மையை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது வாழ்க்கை வரலாற்றில் முக்கியத்துவம் பெறும் விடயமாக அமைவதனைக் காண முடிகின்றது.112

திருமூலர் ஒன்பது விதமான யோகம் பற்றிக் கூறுகின்றார் அவையாவன :

ஹட யோகம் (அஷ்டாங்க யோகம்), சரியை யோகம் (பக்தி யோகம்), க்ரியை யோகம் (கர்ம யோகம்), யோகம் (ராஜயோகம்), ஞான யோகம், கேசரீ யோகம், பர்யங்க யோகம், சுந்தர யோகம், சிவ யோகம் என்பனவாகும். 113

இவற்றுள் சிவயோகம் பற்றி நோக்குகையில் 'சிவ யோகம் பாவம்' எனும் நிலையும், உள்ளார்ந்த ரீதியில் தன்னைச் சிவனாகப் பாவிக்கும் மனோபாவம் எனும் நிலைக்கு பஞ்சா-ர மந்திர திறவுகோல் என்பன பற்றிக்கூறும் அதேவேளை குண்டலினீ சக்தி ஒவ்வோர் ஆதாரங்களினூடாக மேலெழும் தன்மையில் இறுதியில் சிவனோடு ஐக்கியமாகும் உண்மை நிலையும் இதில் முக்கிய இடத்தினைப் பெறுவதனைக் காணலாம். 114

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களில் சிவயோகம்

சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதினான்கு ஆகும். இவற்றுள் சிவஞானபோதம் முதனூலாகும். சிவஞான சித்தியார் வழிநூலாகும். இந்நூல்களுடன் ஏனைய நூல்கள் சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை விளக்கி நிற்கின்றன. 115

சிவஞானபோதம் மெய்கண்டதேவரால் ஆக்கப்பட்டது. இந்நூலின் ஒன்பதாம் சூத்திரம் சாதனவியல் பற்றிப் பேசுகின்றது. இந்நூலிற்கு உரையெழுதியவர்களுள் காசிவாசி செந்திநாதையர் குறிப்பிடத்தக்கவர். இவர் எழுதிய சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் எனும் நூலில் இதுபற்றி விளக்குகின்றார். 116 சைவ வேதாந்தம் எனும் நூலின் பதினோராம், பனிரெண்டாவது பிரகரணங்களில் 117 விளக்கும் தன்மையில் சிவயோகம் பற்றிய விளக்கம் தனித்துவம் பெறுவதும், இவ்விடயங்கள் பற்றியே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறவிழையும் தன்மையும் ஒப்புநோக்குதற்குரிய சிறப்புப் பெறுகின்றது.

சிவபுண்ணியம் எனும் தன்மையில் சைவ நற்பாதங்களின் வழியில் உபாயமார்க்கம், உண்மைமார்க்கம் எனும் வகையீட்டில் முப்பத்திரெண்டு வகையான மார்க்கங்கள் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றமை மனம் கொள்ளத்தக்கது. 118

இவ்வாறாக சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலத்தில் பரந்து கிடக்கும்

சாஸ்திரோத்தமான பல்வேறுபட்ட விடயங்களையே சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் இரத்தினச் சுருக்கமாக எமக்கு அளித்தலும் அதன் விளக்கத்தன்மையை நாம் பெற்றுக் கொள்வதற்கு எவ்வெள; சாஸ்திரங்களிலெல்லாம் அவ்வாறான விடயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்பதனை நன்கு விளங்கிக் கொண்ட தன்மையின் வெளிப்பாட்டிலேயே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது நூலினை அணுகும் சந்தர்ப்பத்தில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிய விளக்கத்தையும்; அவர் கூறவிழைந்த பொருளின் முழுமையான பரப்பளவையும் இனங்கண்டு அறிந்து கொள்வதற்குரிய முயற்சியாக இவ்வாய்வு அமைகிறது.

சிவயோகசாரத்தினூடு அஷ்டாங்கயோகம்

பதஞ்சலி, யோகசூத்திரம் அஷ்டாங்கயோகம் பற்றிக் கூறினாலும்; சிவயோகரத்தனத்திற்கு இணைநூலாக விளங்குகின்ற சிவயோகசாரத்தில் 119 சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே விளக்கும் தன்மையில் அஷ்டாங்கயோக முறைமைகளை விளங்கிக் கொள்ளுதல் இங்கு பொருத்தமானதாக அமையும்.

யமமும் நியமமும்

யமம் ஐந்து விதமானது அவையாவன கொல்லாமை, சத்தியம், திருடாமை, பிரம்மசரியம், தூய்மை இவை யமத்தின் ஐந்து விதங்கள் ஆகும். கோபமின்மை, குருவுக்கு சேவை செய்தல், தூய்மை, மகிழ்ச்சி, நேர்மை இவை ஐந்தும் நியமம் எனப் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்றது. 120

ஆசனம்

பின்னர் ஆசனமானது பத்மம் முதலானவைகளில் விரும்பிய ஆசனத்தில் புலித்தோல் முதலானவைகளின் மீது இருந்து ஆசனங்களை இட்டுக் கொள்ள வேண்டும். 121

பிராணாயாமம்

பிராணாயாமம் பலவிதமானவை. அவ்விதமே ஆசனம் முதலாக சாதாரண லக்ஷணத்தில் கூறப்பட்டபடி பிராணாயாமத்தின் சாதாரணமான லக்ஷணமானது பதஞ்சலி யோகசூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. சுகமாக ஆசனத்தில் இருந்து அவ்விதம் இருக்கையில் உள்ளிழுக்கும் வெளிச்செல்லும் இயல்புகளில் தடை ஏற்படுதல் பிராணாயாமம் என்று ஆகிறது. பிராணாயாமம் இல்லாது செய்யப்படும் யோகப்பியாசத்தில் வியாதி ஆகின்றது. பின்னர் அசுத்தமான காற்றோ, அல்லது நிறைக்கப்படுதலோ தூய்மையற்றதாக ஆகிறது. ஆகவே, தூய்மையற்ற காற்று இல்லாமல் (தூய்காற்றினால்) மூக்குத் துவாரங்களினால் எவ்விதமே அவ்விதமாக உள்ளீர்த்து மூக்கு நுனியிலிருந்து துவாரசாந்தம் வரையாக தியானிக்கப்படுகின்ற பிராண சிவவாயுவினால் நிறைந்து நிலைபெறச் செய்து நாடையைச் சுத்திசெய்வது முதலாக பிராணாயாமமானது செய்யத்தக்கது. 122

பிரத்யாஹாரம்

பிரத்யாஹாரம் பற்றி மகுடாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்திரியத்தின் பொருட்டு எச்செயலானது ஒவ்வொரு தானத்திலும் நிலைபெற்றிருக்கின்றதோ அவ்வாறு எதுவரையோ அதுவரையாக நிலைபெறச் செய்தல் பிரத்யாஹாரம் என்று கூறப்படுகிறது.123

தாரணை

பின்னர் தாரணைப்பற்றி எழுதப்படுகிறது... பதஞ்சலி யோகசூத்திரத்தில் தாரணையின் லக்ஷணம் கூறப்பட்டது.

“குறித்த பொருளில் மனதை நிறுத்தி வைத்தல் தாரணை எனப்படும்” என்று சாலம்ப சிவயோகத்தில் முன்பு பிராணாயாமத்தில் உள்ளிழுக்கையில் மீண்டும் இருமடங்காக்கப்பட்ட தன்மையில் எதுவரை இயலுமோ அதுவரையாக அதிகரிக்கப்பட்டதோ அல்லது உள்நிறைக்கப்பட்ட நிலை நிறுத்தப்பட்ட காற்றினாலோ அல்லது சாதாரணமாக நிலைநிறுத்தப்பட்ட காற்றினாலோ பிராணாயாமமதினால் தொடங்கிவைக்கப்பட்ட இருதய ஆதாரம் முதல் முக்கியமான ஆதாரங்களிலிருக்கின்றதும் விரும்பி உறைகின்றதுமான தேவநாமூர்த்தி முதலானவைகளை தியானிப்பதால் யோகத்திற்கு அங்கமான தியானிக்கத்தக்க மனமானது முதலில் உறுதிபெறுதல் என்பது தாரணை என்பதாக சூத்திரத்திற்குப் பொருளாகும். ஆதாரங்களும் முடிச்சுகளுடன் கூடிய நாடிகளும் சில சிறிது உள்ளோக்குடைய தொண்ணூற்றியாறு (96) எண்ணிக்கைகளில் சிற்சில மேலும் வர்ணிக்கப்படுகின்றன.124

தியானம்

தியானம் என்பது ராஜயோகம் என்றே வர்ணிக்கப்படுகின்றது.125

‘பிரம்மாஹம்’ - நானே பிரம்மா அல்லது - ‘சிவோஹம்’ - நானே சிவன் - என்று இரண்டாகவும் இரண்டற்றதானதாயும் இருக்கின்ற நான் (அஹம்) என்ற விடயத்தில் நினைவு, பாவனை என்பன விலகி பிரம்மனே / சிவன் தனிமையான பேதமற்று சமாதியான நிலையில் இரண்டுக்குமிடையில் வியப்பூட்டும் பாவமானது நித்திரை எனும் அம்சத்தால் அது ராஜயோகம் என்று கூறப்படுகிறது.126

சமாதி

சமாதியின் லக்ஷணமானது பதஞ்சலி யோகசூத்திரத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. ‘தியானிக்கின்ற பொருளின் உருவத்தை ஒழித்துவிட்டு, அதன் கருத்தை மட்டும்

தியானித்தால் அது சமாதி எனப்படும்' என்று அவ்விதமே தியானம் என்பதே தியானிக்கின்ற பொருளின் வடிவம் இல்லாமல் தியான லக்ஷணத்தின் வடிவத்திலேயே சூன்யமாக இருப்பதை தியானிப்பது சமாதி ஆகும். ஆனால் தியானிக்கப்படுகின்றது அறிவினால் அறியப்பட்ட தியானிப்பவனுடையது என்று கூறப்பட்டது. அது மேலும், தியானம் செய்பவனுடையது என்பதும் ஆனால் மூன்றும் சூனியமாகும் தன்மை தியானத்தின் தன்மையால் ஏற்படும் (அதுவே சமாதி) என்பது சூத்திரத்தின் பொருளாகின்றது.127

என்றும் இவற்றிற்கு மேலாக பிராமணங்களைக் காட்டியும் ஒவ்வோர்மசங்களையும் தமது புலத்திலிருந்து விளக்கும்திறன் இவருக்கேயுரிய அனுபவம் சார்ந்த தன்மையால் காண முடிகின்றது.

சிவயோகரத்னம்

சிவாகமங்களுள் யோகபாதம் கூறும் விடயங்களையும் யோகசாதனை அனுபவங்களையும், பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் கூறும் விடயங்களோடு யோக முறைமைகள் பற்றிக்கூறல் உபநிஷதங்களின் சிறப்புக்களையும் விளக்கிக்கூறும் சிறப்புக்களை சிவயோகரத்னத்தில் காணலாம்.

சிவாகமங்களுள் சுப்ரபேதம், கிரணம், மகுடம் ஆகியன யோகபாதம் பற்றிப் பேசுகின்றன. 128

சுப்ரபேதாகமத்தில் நாடசக்ரவிதிபடலம், காலசக்ரவிதிபடலம், ஆதாராதேய விதிபடலம் எனும் மூன்று படலங்கள் இடம்பெறுகின்றன.129

கிரணாகமத்தில் யோகாப்யாச விதிபடலம், காலோத்திராந்தி லக்ஷண விதி, அந்தியேஷ்டி விதிபடலம், சைவசித்தாந்த விதிபடலம், பஞ்சபிரம்மோத்த விதிபடலம், லிங்கோத்தார விதிபடலம், மாத்ருகாந்யாஸ விதிபடலம் எனும் ஏழு படலங்கள் இடம்பெறுகின்றன. 130

மகுடாகமத்தில் யோகத்யான விதிபடலம் எனும் ஒருபடலமும் இடம் பெறுகின்றது.131

மதங்கபாரமேஸ்வராகமத்தில் யோகந்யாஸ படலம், யோகாங்கானி படலம், யோகசார சமுச்சய படலம், தத்வசாதன படலம், சிவத்வ உபலப்தி படலம் எனும் ஐந்து படலங்கள் இடம் பெறுகின்றன.132 இவற்றுடன் மிருகேந்திராகமத்திலும் யோகபாதம் இடம்பெறுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. 133

பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் அஷ்டாங்க யோக முறைமைகளைக் கூறுகின்றது. 134

ஈசாவாஸ்யம் முதலான நூற்றியெட்டு உபநிடதங்களுள் அத்வய தாரகம் முதல் ஹம்ஸ உபநிடதம் வரையுள்ள இருபது யோக உபநிடதங்களும் சிவாகமங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தவை என்பதனை ஏற்கனவே நோக்கினோம்.

சிவயோகரத்னம் கூறும் சிவயோகம் நிராலம்ப சிவயோகம் ஆகும்.135 சிவயோகத்தின் அங்கங்களாக ஐந்து அம்சங்கள் சிவயோகிகளால் கூறப்படுகின்றன. அவையாவன. சிவஞானம், சிவத்யானம், சிவபூஜை, சிவவிரதம், சிவாசாரம் என்பனவாகும்.136 இவ்வாறான விடயங்களினை உள்ளடக்கி அஷ்டாங்க யோகத்தினை அனுபவபூர்வமாக விளக்கும் திறன் தனித்துவமானது.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்குரிய முத்திரைகளுள் தனித்துவமான அம்சங்கள் இரண்டு. அனுபூதிநிலையில் யோக விடயங்களைக் கூறுவது என்பது ஒன்று. மற்றொன்று சாஸ்திரோக்தரீதியில் மிகத்துல்யமாக தேகாந்தநிலையில் பசுவினது நிலையை விளக்கிக் கூறும் சிறப்பு என்பனவாகும்.

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் பற்றிக்கூறும் தன்மையில் மு. கந்தையா;

‘இற்றை வரையிலான சைவசித்தாந்த அறிவியல் விளக்கவிருத்தியிற் பதிந்துள்ள யாழ்ப்பாண அறிவியல் மேதையின் சுவடுகள் அபூர்வமானவை; அழுத்தந்திருத்தமானவை. திருநெல்வேலி தந்த திருஞானி எனும் ஞானப்பிரகாச முனிவர் சார்பிலானவை. அவற்றுள் முக்கியத்துவம் பெறும் சைவசித்தாந்தப் பொருளுணர்வின் நேர்மைக்கும் கூர்மைக்கும் இன்றியமையாத காரணிகள் இரண்டு சார்பில் இருந்தமையை அவர் வரலாறு தெளியக்காட்டும். அவற்றுள் ஒன்று தீக்ஷண்யமான அவரது சம்ஸ்கிருதப்புலமை, மற்றையது சுவாரஸ்யமான சிவயோக அனுபவ அழுத்தம்.

அவருடைய ஆக்கங்களிற் பத்து நூல்கள் சம்ஸ்கிருத மொழியில் இயன்றவை. அவற்றுள் பிரசாததீபிகை, சிவயோகசாரம், சிவயோகரத்தினம் என்ற மூன்றுஞ் சிவயோகமே பொருளாகக் கொண்டமைந்தவை. அவர் தம் வடமொழிச் சிவஞானபோத விருத்தியிலும் சிவஞானசித்தியார்த்தமிழ் விருத்தியுரையிலுங் கூட, சிவயோக நோக்கே உண்ணின்றொளிர்ந்தல் கண்கூடு.

மூவகையுயிர்வர்க்கம், முக்தான்மவின் நிலை ‘தாசோஹம்’ பாவனை, சிவோஹம் பாவனைக்கு முதலிய கருத்தம்சங்களை சிவாகமக் கருத்தின்கண் சார்பாகத் தற்றுணிவுகொண்டு நிலை நாட்டுந்தீரம் இவர் தம் சுயமான சிவானுபவ விசேடத்தையே தெரிவிப்பதாகும்” 137

எனக் கூறுகின்றார்.

‘சிவயோகரத்னம்’ – பெயர் விளக்கம்

சிவயோகரத்னம் எனும் நூல் சம்ஸ்கிருதமொழியில் சுலோகம் வசனநடை என்பன இணைந்து காணப்படும் ஆக்க இலக்கியமாகும்.

‘ஸ்ரீ சால்வாடிபுர (திருநெல்வேலி) வாசியாகிய ஞானப்பிரகாச ஐயரால் சிவபாவனையாற் பாதுகாக்கப்படுவதும்; சிவபாவனைப்பலனை நேரடியான பாடமாக ஏற்படுத்தக் கூடிய நூலாகிய (சிவயோகரத்னம் எனும்) நூற்தொகுப்பு செய்யப்படுகின்றது”

‘தேவீகாலோத்தரம், சர்வஞானோத்தரம், ஸ்கந்தகாலோத்தரம் ஆகிய நூல்களிலிருந்து’ 138 எனக் கூறப்படுவது நூலாசிரியரின் வாக்கியமாகும்.

சிவயோகசாரம் எனும் நூலில்;

வாதுஸெ ஸ்ஷுஷாநாஹி ஸரிவாமஜெஷு | தஃ ஸ்ரூயாஸூஹ்யோக்யு
ஸவ்ஸுவாடகாஸூக் கூதாஹாயக ஸ்ரெஸூஹூஹிவ்யுஜெ ||

என ‘வாதுளம் ஸ்வச்சந்தம்’ முதலான சிவாகமங்களிலும் ஒவ்வொரு நூல்களிலுமுள்ள ஒன்றுபட்ட தொடர்புகளை ஒன்றுதிரட்டி என்னால் சொல்லப்பட்ட உள்விடயங்களை நூல்களிலிருந்தும் (என்னால்) எழுதப்படுகின்றன. 139

எனக்கூறும் மரபிலிருந்தும்; காளிதாஸரது ரகுவம்சமகாகாவியத்தில்
मजौवज्रसमुत्कीर्णं सूत्रस्यमेवास्ति मे गातिः 140

எனக்கூறும் தன்மையில் ‘(சிதறிக்கிடக்கின்ற) துளையிடப்பட்ட இரத்தினங்கள் பலவற்றினை ஒன்றாக மாலையாக்குவதற்கு நூல் கோர்ப்பது போன்றதே எனது செயற்பாடாகிறது’ எனக் கூறுவது போன்றும்;

உமாபதி சிவாச்சாரியார் சிவாகம ஞானபாதக் கருத்துக்கள் நிறைந்த நூறு சுலோகங்களை ஒன்றுதிரட்டி ‘சதரத்ன சங்கிரகம்’ 141 எனும் பெயரில் அழைப்பது போன்றும்; சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் சிவயோகம் பற்றிய யோகபாதக் கருத்துக்களை சர்வஞானோத்தரம், ஸ்கந்தகாலோத்தரம், தேவீகாலோத்தரம் முதலான ஆகமங்களிலிருந்து ஒன்றுதிரட்டி அவற்றினுள் சொல்லப்பட்ட விடயங்களை கோர்வையாக்கி இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தரும் நிலையில் ‘சிவயோகரத்னம்’ என நூலின் பெயர் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது.

இக்கருத்திற்குரிய தன்மையில் அஜபாமந்திரம் பற்றி த்யான பிந்து உபநிடதம், யோக சூடாமணி உபநிடதம், விஞ்ஞானபைரவ தந்திரம்

என்பவைகளில் இருந்தும் மேலும் கூர்மிகாஸ்திர உபநிடதம், காரணாகமம், ஸ்ரீசிந்திவிஷ்வ எனும் உபாகமம், சோமசம்புத்ததி, மதங்கபரமேஸ்வர ஆகமம், ஸ்வச்சந்த தந்திரம், சர்வ ஞானோத்தரம், கருடோபநிஷத், பிரம்மபிந்து, உபநிஷத், மிருகேந்திர ஆகமம் ஆகிய நூல்களிற் கூறப்பட்ட விடயங்களையும்; யோக அனுபவங்களையும் ஒன்று திரட்டிக் கூறும் பாங்கு நூலின் உட்பொருளாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. இவை தொடர்பாக எடுத்துக்கூறும் விடயங்கள் மொழியியல் பற்றிய பார்வையில் இயல் நான்கில் ஒப்பீடு செய்யப்படும். இதைவிட இங்கு கூறப்படும் தாசோகம், சிவோகம் பாவனை, கருடமந்திரம் போன்ற இன்னோரன்ன விடயங்கள் சிவஞானசித்தியார் சுவபக்கத்தில் இடம்பெறுகின்றமையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்க விடயமாகும். இவற்றினூடாக சிவாகமம் முதலியன சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகின்ற விடயங்களை தமது நடைக்குட்படுத்தி அதனை அனுஷ்டிப்ப சலோக வடிவிலும், வசன நடையிலுமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இவ்விதமாகவே 'சிவயோகரத்னம்' எனும் பெயருக்குரிய தன்மையில் நூல் அமைந்து காணப்படுகின்றது.

சிவயோகரத்னத்தின் அமைப்பு

'சிவயோகரத்னம்' எனும் நூல் 192 சலோகங்களையும்; இறுதியில் ஒன்பது பக்கங்களில் வசன நடையும், பிரமாணங்களையும் இணைத்த வகையில் மிகநீண்ட முற்றுத்தரிப்பற்ற தொடர்வாக்கியமாக அமைந்து காணப்படுகின்றது. 142, 143

உதாரணமாக :-

ஸஹிதகூஹக வலிவஹுலிமாயாராஜாரஹு நஹுஷ வ்ஸிதஹுஷாசு
 ஸூரலிவஸூரிநு வ்யாவாஹொஷூரண வஹயெ சூஉள கூஷாரிகாஸூா நஹுஷித
 ஸூரணவலிவஹு ஹீ ஹகூஷூஜாதொஷூரண வ்யயதேந ஹுஹயாஹாரஹு நஹுஷ
 வ்யாவஹீஷாசாயாஷு ஹுஹிஷு ஷகார கஹயாவஸஹெஹநஹு கூஷூா। ஷள ஹள ஹகி
 ஷீஹுஷூஷூரஹு க்ஷஜெணாதூவரஜாஹுவதீ ஹுஹயெ ஹதஹிஷூரகி தகூவலிவெஷூ
 ஷாசூ ஸஹித ஹளகார கஹயாவஸஹவ்ஹாணஹு ரலிவஹுஷூநயொஹ வலிவஹு
 வலிவெஷூ வலிஹஸிவயொஹிவக் ஸாகூஷாக் கூகூ வ்ஹவ்ஹஸஹுஷூரணவஸாயாஷூ
 நஹயொஹவ்யாவஹிஸவலிவஹுவா ஸாகூஷூய ஸிவயொஹிவக் வரொ
 கூஷாரலிவஹுஷூந யொஹவலிவஹுவா கூவரொகூஷாரலிவ ஹுஷூநவலிவஹுவா
 வ்ஹவ்ஹவ்ஹக வெய்யு விஹிஷூகிவலிவஹு ஸூாவஸதூஜெஹு ஸூவஸஸூஹிஹு கூஷூா।
 ஹநொவாயாஷயாஷூரஹு யயூா க்யஹிசு ஸூவஸதூஜெஹுஷூண ஸூஹிஹு
 கூஷூாவாகஹயாவஸஹவ்ஹாணஹுஷூா வரஸலிஷூஷூஜாஹொஹயாஷூ
 வரஸூஷூவகிகெணு தகூஷூடீ கஹாசூஹயஸஹித ஹளகார கஹயாவஸஹ
 விஷூஹுஹுஹாராகூஹ ஹகி ஹிஸூாவஸூரஹுதஹு:। விஷூஹவஸஹுஷூரஸூஷூக

ஸாயாஜ்யலொம ப்ராவுதிவெலிவடும்வா வெலிவெடாக்க ஸாலயய சரிவயொயிவக்
 னம்யக் நிவ்வுதிவெலிவடாசு ஸூகிம் கூகூர்। கமயாஸஹ விஸ்டூஸ்டூலிமதர
 பெஸூகஸ்டூலிம ஸூரூஷகூ ஜீவகூகிணிஜ்ஜூ கத்டூகூயிசுஸஹித
 ஸகூவாஸ்டூலிமதூஜூ வெலிவெடூகூர்। பெரஸூலிசூகூவூவெடூயதூ
 பெரஸூஷூவெலிவதிதாமுநி கஜூயாயாஜாஸெகூ ஸஹிதகூரகமயாஸஹ
 ஸூரூலிபெயரூந வெலிவெடூவெலிவெடாக்க வலிசரிவயொயிவக் ஸூகூகூ
 கூதூரூயவம ஸஜூஸ ஸாயாஜ்யநாஜ லொமப்ராவுதிவெலிவடும்வா
 வெலிவெடாக்கஸூயய சரிவயொயிவக் யயூ ஸகூகூகூவா
 ஸூயெயரகூவெயூ ஸம்ஸம்ய விஜ்ஜிவிடும் னம்யக் நிவ்வுதிஜாதம் யயூஸகூ
 கூகூயாயாகஜூகூத பெயெயகெவெயூதூஜூ னஹிதகமயாஸஹ ஸூயூகூர்।
 தாலூயெ ஜமஜாசூயாக்கூத ரூலிவாது உயரூநாதுயொமவெலிவடும்
 வெலிவெடாக்கவலிவயொயிவக் ஸூகூகூக் கூதூரூகூஸூகூகூக் காரமகூணாதுரந
 நாஜாதுஸூயாஜ்யலொம ப்ராவுதிவெலிவடும்வா ஸூயூயய சரிவயொயிவக்
 யயூயிகாரம்வா ஜமநிஜ்ஜூதிரொயாநரகூகி பெய்யூவிஜ்ஜூதி ஸ்டூலிமசரிவகூபெயி
 னம்யக் வெலிவடும் ஜமஸூலிஸஹகூத ஸ்டூலிமபெஸூகூஸஹித
 விஜ்ஜூநகெவெயூதூஜூ மகூணாது சரிவெலிவடும் நிஜூமாயபெரூயெதி
 ஸூலிசூகூயெதிசூயாகூஜாக் ஐதி வபநாக் சரிவநிஜூயஜாஜொயயஸூ
 பெரஸூலிசூகூஸூஷூவெலி ஸஹிதகூதூபெரதூயூவதிஹூஜெயூ தகூயயாஹ
 ஜாசூயாக்க னிநூ கமயாஸஹ ஜஹேஸூரூலிபெயரூநயொமவெலிவடும்
 வலிவசரிவயொயிவக் ஸூகூகூக் கூதூ ஜஹேஸூர னவஸஜூஸ ஸாயாஜ்யநாஜ
 ஸ்டூலிமசரிவகூலி வுக்கிமகூண பெரஸரிவலொம ப்ராவுதிவெலிவடும்வா ஸூயூயய
 சரிவயொயிவக் யயூயிகாரம் வா ஜஹேஸூரபெய்யூவிஜ்ஜூதிவெலிவடும் ஸூபெகூ
 நிரவயி ஸவூஜ்ஜூ ஸூவயிலவகூதூகூகூர் பெரஸரிவபெய்யூகூரண ஸ்டூலிமஜ
 வாலநாநி வுதூகூத ஜஹாஜாயொதூ ஸூலிசூகூ சரிவகூகூநிரொய ஸ்டூலிம யிகார
 ஜமகூத ஸூலிசூகூபெஸூகூ ஸூலிசூகூ ஸூரூஷகூ ஸூலிசூகூ ஜீவகூ ஸூகிம் கூகூர்।
 சரிவ நிஜூயஸ்டூலிமதூய பெரஸூலிசூகூதூய உநூநாஹூவூ பெரஸூலிசூகூ
 தூயூதீத ஸஹிதகூதூ பெரதூயூதீதவதி ஸூயொஹூவூவகூ னூரூர ஸூயூ
 தகூசூய பூபெயூயூ தஜூயூயூ யதூஷூஷூயூம் ஸூஷூகூதூரவிம்ஸக்
 ஸதூம்ஸகூடீ பஹூஸூதூரூயிஸதூம் ஜாசூ ஜநூஜாசூஸஹித சுஹூயூ
 நிரொயிநாஜ நாஜாஹூகூ வூவெலி ஸஜநூநூ வூவெலி ஸஜநூஜூஸூ
 ஹூஜூரூலிவாநூநாயூ நூஸூதூயூயூகமயாஸஹ ஸூரூநாதுதூ ஸஹ
 ஸூரூநா தகூம் ஸூலிஸூலி வூதூஜூதூ ஸூகூகூர்। ஸம்ஸூலிஸூலிவரூலிபெயரூந
 யொமவெலிவடும் வலிவசரிவயொயிவக் ஸூகூகூக் கூதூ

ஸைவஸிவஸைவஸுஸுவுகிணுதெஸெஸுஸுராஃதா ஊதி ஸுீஃதம்ஸுுதெஃ।
 ஸைவஸிவஸைவஸைஸுஸு ஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸிவஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 வஸஸிவஸைவஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸைவஸிவஸைவஸுஸுஸு ஸிவஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஸாஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
 ஸைவஸு

வசன நடையில் அமையும் பகுதி ஆதாரங்கள் மூலாதாரம் முதல் பிரம்மமந்திரம் வரையாக குண்டலினி சக்தியை மேலெழச் செய்யும் யோகசாதனையின் பயிற்சியையே கூறுகின்றது.

முற்றுத்தரிப்பற்றதாக தொடர்ச்சியான சாதனை முறைகளை தொடர்ச்சியாகக் கூறும் பாங்கினை திருக்கோவிற் கிரியைகளுள் பூதசக்தி, அந்தர்யஜனம், அக்னிகார்யம் ஆகிய பிரயோகமுறைகளுடன் கூடிய பத்ததி ஒத்த நடையினையும் சென்னயத்துடனான போக்கினையும் நோக்கலாம்.145 இப்பகுதி தசமுமார சரித்தத்தில் தண்டியினது நடையை நிகர்த்ததாக அமைகின்றது. பதங்கள் லாவகமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்ட தன்மைகள் இங்கு தனித்துவமான சொன்னய அழகினை எடுத்துக்காட்டுவனவாக அமைகின்றன. இது 'पदलालित्य' எனக் கூறத்தக்க அளவிற்கு அசைச் சொற்கள் அற்றதாகவும், வினை முற்றுக்கள் இடம்பெறாத தன்மையாலும், சாதனை செய்யத்தக்க இறந்த கால வினைமுற்றுக்களையே வசன முடிவில் இடம்பெறச்செய்து வாக்கியத்தைத் தொடர்ச் செய்யும் பாங்கும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்குரிய திடமான கூரிய கருத்தாளமுடைய நடையாக அமைகின்றது. இதே தன்மையினை ஹர்ஷசரிதம்,146 வாசவத்தா,147 என்னும் சம்ஸ்கிருத வசன காவியங்களிலும் காணமுடிகிறது.

சிவயோகரத்தினத்தின் உள்ளடக்கம்

சிவயோகரத்தினம் எனும் நூல் மங்கள சலோகத்தை அடுத்து அவதாரிகையாகக் கூறும் பொருளையும்; கூறுவதற்கு எடுத்தாளப்படும் நூல்களினையும் கூறுகின்றது. அனுஷ்டுப் யாப்பிலமைந்த 192 சலோகங்களும், வசனநடைப்பகுதியும், அப்பகுதியினுள் அமைந்த மேற்கோள் உரைநடையும் அமைத்துக் காணப்படுகின்றது.

செய்யுட்பகுதியில் கூறப்படும் விடயங்கள் பகுத்தும் தொகுத்தும் கூறப்படவில்லை. அதன்படி நூல் பொருட்படி நோக்குகையில், நியமம்,148 பிராணயாமம்,149 ப்ரத்யாஹாரம்,150 தாரணை,151 தியானம்,152 சமாதி, 153 முக்தி154 எனும் அஷ்டாங்க அமைதியினுள் ஒவ்வோர் அம்சத்திலும் சிந்திக்கத்தக்க அனுபவபூர்வமான உண்மைகளையும் சாஸ்திரரீதியாக அவற்றினை ஒன்றிணைக்கும் பாங்கும் தனித்துவமான சிறப்புடையன.

இவர் தாம் கூறவிழையும் விடயத்தை மிகத்தெளிவாக உதாரணமிட்டு விளக்கிக் காட்டும் தன்மைகள் இவரது அனுபவத்தோடு இணைந்த மொழிப்புலமையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

உதாரணமாக ஞானத்திற்கு அனைத்து வர்ணத்தாரும் அதிகாரிகள் எனப் பிரம்மபிந்து உபநிடதத்தில் 155 கூறப்படுகின்ற உதாரணத்திற்கு நிகராக கூறும்போது தனது நடையில்

सर्वदिग्देशकालेषु योगाशयसो विधीयते।
 सववर्णाश्रमाणाञ्ज नभेदो न विद्यते॥
 गवामनेकवर्णानां क्षीरस्यप्येकवर्णता।
 क्षीरवत्पश्यते नं लिङ्गिनश्च गवां समाः 156

எனக் கூறுவதும்; மனம் பற்றி விளக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் இயல்பு வாழ்க்கையில் 'மனம் ஒரு குரங்கு' எனக் கூறும் மரபினைக்கூறி விளங்கவைக்கும் சந்தர்ப்பத்தில்

यज्वानञ्जायते स्पृष्टन्तद भ्यसपरो भवेत्।
 विषये लोलुपश्चित्तम्मर्कटादपि चञ्चलम्॥ 157

என விளக்குவதும்; மன அடக்கம் தொடர்ச்சியான பயிற்சியின் பயனாகவே சிந்திக்கத்தக்கது அன்றில் அது முக்தியை அளிக்கும் தன்மையை அளிக்காது என்பதனை விரகற்ற நெருப்பு நீறாகுவது போல என;

मनोऽवस्थविनिर्मुक्तुं विडोयं मुफिलक्षणम्।
 निरिन्धनो यथा वह्निः स्वयमेव प्रशायति॥ 158

விளக்குவது சாதாரணமாக நாம் விளங்கிக் கொள்ளும் சொற்பதப் பிரயோகங்கள் இவரது மொழிப்புலமையும் அனுபவத்திறனும் ஒருங்கே புலப்படுத்தும் தன்மையதாக அமைகின்றது.

இதேபோன்று சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்ட விளக்கங்களை தனது அனுபவத்தையும் உலகியலுக்குரிய பயன்பாட்டுச் சொற்கள் மூலம் தனது மொழிப்புலமையைக் கையாண்டு விளக்கும் திறனை சிவயோகரத்னம் எங்ஙனும் காணமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்பு

1. கணபதிப்பிள்ளைபண்டிதமணி, சி., (1978) சிந்தனைக் களஞ்சியம், இலக்கியகலாநிதி, பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பாராட்டு விழாச்சபை, உரும்பிராயம், ப. 8 : 15 : 35
2. திருமந்திரம் 8 : 14
3. சிவஞானசித்தியார் 8 : 14
4. சிவப்பிரகாசம் 1 : 1
5. க்ரியாதீபிகா (1929) ப.273
6. மேலது ப.273
7. பொ.கைலாசபதியின் சிந்தனைகள் (1994) பதிப்பாசிரியர்கள் சுசீந்திரராசா, ஆ. சபாரத்தினம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
8. **RAURAVAGAMA** (1961) Vol. I, Ed. N. R. Bhatt, Institute of Franch Indology, Pondichery. அட்டவணை:- மூலாகமங்களும், உபாகமங்களும்.
9. சபாரத்தினம் முனைவர் எஸ். பி., (2002) சைவ ஆகமங்கள் ஓர் அறிமுகம், திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழக லிமிட்டெட், சென்னை. ப.ப, 37-38
10. சபாரத்தினம் முனைவர் எஸ். பி., (2002) மேலது பக், 38,39
11. மேலது ப.30
12. தத்துவப்பிரகாசம்
தத்வசங்கிரகம்
தத்வத்ரயநிர்ணயம் (1923) உரையுடன். நா. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள் பரிசோதித்தது. சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை (சம்ஸ்கிருத மூலமும் உரையும்)
13. ரத்னத்ரயம்
போககாரிகை
நாதகாரிகை
மோகாரிகை
பரமோநிரசகாரிகை (1923) உரையுடன். நா. கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள் பரிசோதித்தது. சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை (சம்ஸ்கிருத மூலமும் உரையும்)
14. **MATANGAPARAMESWARAGAMA** (1977) (Vidya pada) with Commentary of Bhatta Ramakanda, N. R. Bhatt, Institute of Franch

15. ஸ்ரீ பஞ்சாஹ்யோகிகள்
சைவபூஷணம் (1925) வடமொழி மூலமும் தமிழரையும்
மு.ஆ.சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள்,
பொ. முத்தையாபிள்ளை
பரிசோதித்தது. சிவாகம சித்தாந்த
பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை.
16. திரிலோசன சிவாச்சாரியார் (1975) சித்தாந்த சாராவளி, அருந்த
சிவாச்சாரியார் இயற்றியருளிய
வடமொழி
வியாக்கியானந்தத்திற்கு இணங்க
மொழிபெயர்க்கப்பட்ட தமிழ்
உரையுமே;
ஸ்ரீ.ச.சுவாமிநாதக்குருக்கள்
(பரிசோதித்தது), தென்னிந்திய
அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை.
17. சிவாக்த யோகீந்திர ஞானசிவாச்சாரிய
சுவாமிகள் க்ரியதீபிகா (1925) முத்துக்குமாரத் தம்பிரான்
சுவாமிகள் (பதிப்பு), வித்தியாநு-
பாலன யந்திரசாலை, சென்னை.
18. கைலாசநாதக்குருக்கள். கா., (1963) சைவத்திருக்கோயிற் கிரியைநெறி,
இந்து கலாபிவிருத்திச் சங்கம்,
கொழும்பு, முதற்பதிப்பு. ப.8
19. சபாரத்தினம் முனைவர் எஸ். பி., (2002) மு.கு.நூ பக். 32
20. உமாபதி சிவாச்சாரியார் (1976) சதரத்தினசங்கிரகம், சரஸ்வதி
மஹால், நூல்நிலையம்,
தஞ்சாவூர்.
21. Vedajna (1979) **SAIVAGAMA PARIBHASA
MANJARI**, Bruno Dagens
(Ed) Institute of Francais
D'Indologie, Pondichery
22. சார்த்ததரிசதி காலோத்தரம் (1979) பட்டராமகண்டரின் விருத்தியுடன்,
N.R. பாட், (பதிப்பு), பிரெஞ்சு
இந்தியாவியல் நிறுவனம்,
பாண்டிச்சேரி, முன்னுரை ப. 5 - 95
23. சுப்ரபேதாகமம் (1907) மயிலை அழகப்பமுதலியார் (பதி)
சிவஞானபோத யந்திரசாலை,
சென்னை, முதற்பதிப்பு கலி 5009
24. ஸ்ரீமத்கிரணாகம மகாதந்திரம் (1932) சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன
சங்கம், தேவகோட்டை
25. மகுடாகமம் (1977) பூர்வ பாகம், சிவஸ்ரீ சு.சுவாமிநாத
சிவாச்சாரியார் (பதி), தென்னிந்திய
அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை.
26. மிருகேந்திராகமம் (1928) வித்யாபாதம், யோகபாதம்,
நாராயணகண்டர்,
அகோரசிவாச்சாரியார்
உரைகளுடன், சிவாகம சித்தாந்த
பரிபாலன சங்கம், தேவகோட்டை.

27. **1-Matangaparameswaragama** (1977) வித்யாபாதம் பட்டராமகண்டரது உரையுடன், Vol. I, N.R.Bhatt(Ed), Pondichery.
- 2-..... (1982) க்ரியா, யோக, சர்யாபாதங்களுடன், பட்டராமகண்டரது விருத்தியுடன், N.R.Bhatt(Ed), Pondichery.
28. சிவயோகரத்னம் (1927) சு.25.
29. Sir.Monier Monier-Williams (1899) **A Sanskrit- English Dictionary**, Oxford., P.P. 856-859
30. Apte, V.S (1959) **Student's Sanskrit English Dictionary**, Motilal Bonarsidan, Delhi, PP.459-460 (மேலும் விபரத்திற்கு இணைக்கப்பட்டுள்ளது.)
31. நோக்குக பின்னிணைப்பு 9,10
32. Satischandra Chatterjee and D.Datta (1944) **An Introduction to Indian Philosophy**, University of Calcutta. 2nd Edition. P.6
32. **Ibid**, P.6
33. **Ibid**, P.336
34. Faquhar, J.N., (1966) **An Outline of the Religious Literature of India**. Motilal Banarsidars, Delhi. P.93
35. சபாரத்தினம் முனைவர் எஸ்.பி., (2002) மு.கு.நூ ப.113
36. Faquhar, J.N., (1966) **Ibid**, PP.131-133
37. மகாதேவன் டாக்டர் T.M.P (1964) இந்து சமயத் தத்துவம், தமிழாக்கம், இராஜபகதூர், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், தமிழ்நாடு அரசாங்கம். P.116
38. பதஞ்சலி யோககுத்திரம் இராஜயோகம் (1992) சுவாமி விவேகானந்தர், தமிழில் : ஆத்ரேய நாராயணன், ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை. 4ம் பதிப்பு.
39. Faquhar, J.N., (1966) **Ibid**, ப.131
40. Winternitz M. (1963) **A History of Indian Literature**, Vol.I, Part II, Epics and Puranas,

- University of Calcutta,
P.503.
41. **Ibid**, (1963) P.503
42. **Yogavasista of Valmiki** (2003) Skt text and Eng. Tr. Vol.I. Dr.Ravi Prakash Arya (Ed:), Parimala Publication, Delhi, Introduction, PP. iii – xiv
43. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (1988) உரை, அண்ணா, ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடம், சென்னை. ஆறாம் பதிப்பு
44. Faquhar, J.N., (1966) **Ibid**, P.86-92
45. ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை (1988) மு.கு.நா
46. Faquhar, J.N., (1966) **Ibid**, P.228
47. **The Yogavasistha of Valmiki** (2003) **Ibid**, PP. iii – xiv
48. இராமகீதை / யோகவாசிஷ்டம் (2007) எஸ்.சூரியமூர்த்தி, தமிழில், ஸ்ரீஇந்து பப்ளிகேஷன்ஸ், சென்னை, நவம்பர், 2007.
49. **RAURAVAGAMA** (1972) Vol II, N.R.Bhatt (Ed) Pondichery 35. 287-292
50. காமிகாகமம் (1988) II. 51. 1-14
51. மேலது, (1988) II. 51. 21-25
52. மேலது, (1988) II. 51. 30-40
53. நோக்குக பின்னிணைப்பு 11
54. **RAURAVAGAMA** (1972) 35
55. காமிகாகமம் (1988) II. 51. 5.
56. **RAURAVAGAMA** (1972) II. 35. 288, காமிகம் II. 51. 1, சிவயோகரத்னம் சு.132
57. **Ibid**, II. 35. 289
58. **Ibid**, II. 35. 290, காமிகம் II. 51. 13
59. **Ibid**, II. 35. 292
60. Gopinatha Rao, T. A. (1993) **Elements of Hindu Iconography** Vol.II, Part.II, Motilal Banarsidas, New Delhi, 2nd Edition, P.361
61. **Ibid**, Vol.II, Part.I, P.75
62. (i)மதங்கபாரமேஸ்வராகமம் (1977) வித்யாபாதம், Vol. I, பட்டராமகண்டரின் விருத்தியுரையுடன், N.R.Bhatt (Ed), Institute Francais D' Indologie, Pondichery.
- (ii)மதங்கபாரமேஸ்வராகமம் (1982) க்ரியா, யோக, சர்யாபாதங்கள், Vol.II, பட்டராமகண்டரின் விருத்தியுரையுடன், N.R.Bhatt (Ed), Institute Francais D' Indologie, Pondichery.

63. மகுடாகமம்	(1977) (பூர்வ பாகம்), சி.சுவாமிநாத சிவாச்சாரியார் (பதி.), தென்னிந்திய அர்ச்சகர் சங்கம், சென்னை, ப.ப. 180-183.
64. மகுடாகமம்	(1977) 11வது படலம்
65. மேலது	(1977) 11.1, பப. 180-183
66. மேலது	11.2
67. மேலது	11.3
68. மேலது	11.4
69. மேலது	11.5
70. மேலது	11.6
71. மேலது	11.7
72. மேலது	11.8
73. மேலது	11.9
74. மேலது	11.10
75. மேலது	11.11
76. மேலது	11.12
77. மேலது	11.13
78. மேலது	11.14
79. மேலது	11.15
80. மேலது	11.16
81. மேலது	11.17
82. மேலது	11.18
83. மேலது	11.19
84. மேலது	11.20
85. மேலது	11.21
86. மேலது	11.22
87. மேலது	11.23
88. மேலது	11.24
89. மேலது	11.25
90. மேலது	11.26
91. மேலது	11.27
92. மேலது	11.28
93. மேலது	11.29
94. மேலது	11.30
95. மேலது	11.31
96. மேலது	11.32
97. மேலது	11.33
98. மேலது	11.34
99. மேலது	11.35
100. மேலது	11.36
101. மேலது	11.37
102. மேலது	11.38
103. மேலது	11.39
104. மேலது	11.40
105. மேலது	11.41
106. மேலது	11.42
107. மேலது	11.43

108. மேலது 11.44
 109. மேலது 11.45
 110. மகுடாகமம் (1977) ப.183
 111. திருமந்திரம் (1993) திருமுலர், மௌனாச்சிரமம், கொழும்பு, இலங்கை. முதலாம் பதிப்பு.
112. மேலது (1993) முன்னுரை பப. i - xlv
 113. மேலது (1993) முன்னுரை பப. xxxix - xxxvii
 114. மேலது (1993) முன்னுரை பப. xxxvi
 115. இராசமாணிக்கனார், மா., (1958) சைவசமய வளர்ச்சி, ஓளவை நூலகம், சென்னை
116. செந்திநாதையர் (2003) சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம், பேராசிரியர் கோ.கிருஷ்ணராஜா (பதி.) இந்துசமய, கலாச்சார அலுவல்கள் திணைக்களம், கொழும்பு. 2ம் பதிப்பு. பக். 224 - 252
117. செந்திநாதையர் (1920) சைவவேதாந்தம், திரு.வெ.வெள்ளையஞ்செட்டியார் (பதி.), ஸ்ரீராமச்சந்திர விலாசம் அச்சியந்திரசாலை, மதுரை, 25.08.1920. பக். 290 - 326
118. குமாரசுவாமிக்குருக்கள், சிவஸ்ரீ.ச. (2008) மகோத்சவ விளக்கம், சைவநெறி நிர்ணயம்-1, தொகுப்பும், பதிப்பும். அகில இலங்கைக் கம்பன் கழகம், கொழும்பு. பக். 84 - 88
119. சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம் (1927) மு.கு. நூல், பப.25-192
 120. மேலது ப.60
 121. மேலது ப.60,61
 122. மேலது ப.61,62
 123. மேலது ப.75
 124. மேலது ப.75
 125. மேலது ப.80
 126. மேலது ப.80
 127. மேலது ப.82
128. சபாரத்தினம் முனைவர் எஸ்.பி., (2002) மு.கு.நூல் ப.113
 129. சுப்ரபேதாகமம் (1907) யோகபாதம்
 130. ஸ்ரீமத்கிரணாகமதந்திரம் (1932) யோகபாதம்
 131. மகுடாகமம் (1977) யோகபாதம்
132. **MATANGAPARAMESWARAGAMA** (1982) Kriya, Charya, Yoga Pada with the commentary of Bhattaramakanda, N.R.Bhatt(Ed), Institut Francais D'Indologie, Pondichery
133. மிருகேந்திரம் (1928) வித்யாபாதமும், யோகபாதமும் நாராயணகண்டர், அகோர சிவாச்சாரியார் உரைகளுடன்,

சிவாகம சித்தாந்த பரிபாலன
சபை, தேவகோட்டை, விரோதி
வருடம், மாசி மாதம்.

134. பதஞ்சலி யோககுத்திரம் (N.D) உரையுடன்
135. சிவயோகரத்னம் (1927) சுலோகம்-26
136. சிவயோகசாரம் (1927) ப.54
137. குலரத்தினம் பல்கலைப்புலவர்,க.சி.(1977) மு.கு.நூல் பிரார்த்தனையுரை
பப. xi - xiii
138. சிவயோகரத்னம் (1927) ப.1
139. சிவயோகசாரம் (1927) ப.138
140. ரகுவம்சமகாகாவியம் I.4
141. உமாபதி சிவாச்சாரியார் (1976) சதரத்ன சங்கிரகம், சம்ஸ்கிருத
உரையுடன், திரு. A. சுந்தரேச
சிவாச்சாரியார் எழுதிய தமிழ்
மொழிபெயர்ப்புடன். சரஸ்வதி
மஹால், தஞ்சாவூர்.
142. சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம் (1927) ப.1
143. **SIVAYOGARATNA** (1975)
144. சிவயோகரத்னம் (1927) ப.16 - 19
145. பின்னிணைப்பு 15
146. நோக்குக பின்னிணைப்பு 13
147. நோக்குக பின்னிணைப்பு 14
148. சிவயோகரத்னம் (1927) சுலோ. 1, 2
149. மேலது சுலோ.32, 33, 131
150. மேலது சுலோ.3, 134
151. மேலது சுலோ.17 - 19, 27 - 29
152. மேலது சு.130
153. மேலது சுலோ.8 - 11, 66
154. மேலது சுலோ.39, 40
155. பிரம்மபிந்து உபநிடதம் 19
156. **SIVAYOGARATNA** (1975) சுலோ. 104, 105
157. **Ibid,** சு.13
158. **Ibid,** சு.11

**சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது
மொழிநடை, இலக்கியச் சிறப்புகள், மொழியியல்,
தத்துவம் ஆகியனவற்றின் அணுகுமுறைகள்**

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது 'சிவயோகரத்னம்' சிவாகமங்களிலும் சைவ சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் எடுத்தியம்பப்படும் சிவயோகம் பற்றிய விடயங்களை எடுத்துக்கூறும் தன்மையது இதனை சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே சிவயோகரத்னம் நூலின் ஆரம்பத்தில்,

ஸ்ரீஸ்ராவாடீஶுரநிவாவீ ஜ்ஜாநவ்ரகாஸாஶாயெண ஶஜவலாவநா
வாவக ஶிவலாவநாவம லாக்ஷாக்ஷார வாம லாய்யாவெவாயகமூஶுஃ ஸம்ஶுஶுஃ
கிரயதெ||1

என்றும்; நூலின் சுலோகப்பகுதியின் இறுதியில்

ததிகூம் ஹதம் ஶிவாதூஸிவஸூாதூ ஶிவயொஸூரலிவகூஷணஃ |
வராயூஸூயூ ஸவூயூவ்ரதூயூ விஷய நிவிடூகூலூ ஸலவிகூலூ ஜ்ஜாநகிரயா
வ்ரவூதூகூம் ஸூவரவ்ரகாஸக ஶிரலிவெகூரலிவ ஶிஷூக்ஷிரலிவம் ஸஶூஶாநந
ஸவூஜ்ஜதாஶி மூணரலிவம் ஶிவதகூஷகூ ஸூரலிவகூஷவ வ்ரவெவாயிகூம்
ஸிவயொமரதூம் ஸம்வலிணூஃ ||2

என்றும் கூறுகின்றார்.

மேற்கூறும் விடயங்கள் பற்றிய தன்மையில் 'யோகம்' என்பது யாது?; 'சிவயோகம்' என்பது யாது?; 'சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் காட்டும் சிவயோகம் யாது'? என்பன குறித்த கேள்விகள் எழுகின்றன.

பொதுவாக யோகம் என்பது 'ய{ஜ்' (युञ्) இணைத்தல் எனும் அடியிற் பிறந்த (योगम्) எனும் சொல்லானது 'மனதை ஒன்றிணைத்தல்' எனும் பொருளை உணர்த்துகின்றது. இது யோகம் பொதுவான தன்மையின்படி எட்டு அறிவுகளையுடைய 'அஷ்டாங்க யோகம்' எனச் சுட்டப்படுவது மரபாக உள்ளது. இது அஷ்டாங்க யோகம் பதஞ்சலியின் யோகசூத்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது.³ இதுபற்றி இயல் மூன்றில் நோக்கினோம். எனினும்; 'யோகம் என்பது சித்த விருத்திகளை ஒடுக்குவதே' என்பதனை

योगश्चित्तिनिरोधः||4

எனப் பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் கூறுகின்றது.

சிவாகமங்களில் யோகம் பற்றிய பகுதிகள் யோகபாதத்தில் கூறப்படுகின்றன. இதுபற்றி இயல் மூன்றில் நோக்கினோம். எனினும்; யோகங்களின் பேதங்கள் பற்றி நோக்குகையில்

ஊயொமாஹிகாயொமாபக ஷூம்லஸாவெகூ ஸாஅன்வ ராஜஸீவயொம
 ஊரா நிராஅன்வ ராஜயொமஸீஜாஊ ர நிராஅன்வ ஸீவயொமாவ
 யொமயொவஹிசூஜை ॥5

என விளக்கம் கூறப்படும். அதேவேளை யோக சங்கிரகம்6 சுருதி7 தேவீகாலோத்தரம்8, சர்வஞானோத்தரம்9, மிருகேந்திரம்10, யோகசங்கிரகம்11 எனும் நூல்களில் கூறப்படும் விடயங்களைப் படிப்படியாகச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரே விளக்கிச் சொல்வதனைக் காணலாம்.

சிவயோகசாரத்தினூடாக யோகங்களின் அங்கங்கள் பற்றிய வினாவை தாமே எழுப்பும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கூறுகையில் :

யொமாஃமாநி ஊ க்ஷவிக்ஷாஜாநி க்ஷவிக் ஸவ்ராஃமாநி க்ஷவிக் ஷஃமாநி
 காநிவிக் க்ஷவிக்ஷஃவாஸூதர ஷ்லீகாரெண ஶ்ரொஃஜை | வாயவூ
 ஸஃஹிதாயாஃ ஸுவ்ரஹெஹவஃஷாஃமாநி | ஷஃமாநி ஊ ஸவஃசு
 வ்ரவலிஃஷூகாநி | 12

எனக் கூறப்படுகின்றது.

பொதுவாக சிவயோகம் என்பது எத்தகையது எனக் கூறுகையில் :

ஸீவயொமஃ வஹ்வியஃ ஸீவயொநிஹிஸூஊதெ |
 ஸீவஜ்ஜாநஃ ஸீவயூநஃ ஸீவஹிஜா ஸீவவ்ரதஃ |
 ஸீவாஊரஹெநி ஸீவயொமஹெஹஸூ வஹ்வயா |
 ஸீவயொமாஃமஹிதகூகக் ஸீவயொமொஹிதாநிவெ |13

எனச் சிவயோகசாரம் கூறுகின்றது.

இத்தகைய சிவயோகம் இரண்டு விதமாக வகுக்கப்படுகின்றன. 14 அவை ஸ்வாத்மசிவயோகம் (ஸூதூஸீவயொமஃ) சிவாத்மசிவயோகம் (ஸீவாதூஸீவயொமஃ)

இவற்றுள் அறிவுபூர்வமான பலவிதமான உள்பேதங்களால் அவை நோக்கப்படுகின்றன. பதஞ்சலியின் பலவிதமான விடயங்களையும் உள்ளீர்த்து சிவாத்ம சிவயோகம் என்பது இரண்டாக வகுக்கப்படுகின்றது.

1. சாலம்ப சிவயோகம் ஸாஹஸ்ரீவயொஹ்
2. நிராலம்ப சிவயோகம் கிராஹஸ்ரீவயொஹ்15

என்பனவாகும். இவற்றுள் 'நிராலம்ப சிவயோகம்' எனும் விடயமே சுவாமி- ஞானப்பிரகாசரால் நோக்கப்படும் சிவயோகம் ஆகும். 16

இத்தகைய தன்மையில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சிவயோகரத்தினத்தை நன்கு உணர்ந்து கொள்வதற்கு அடித்தளமாக அமையும் நூல் சிவயோகசாரம் ஆகும்.

சிவயோகசாரத்தில் யமம்17, நியமம்18, ஆசனம்19, பிராணயாமம்20, பிரத்யாஹாரம்21, தாரணை22, ராஜயோகம்23 (தியானம்), சமாதி24 என்பன யோக அங்கங்களாக விளக்கப்படுத்தப்படுகின்றமைபற்றி இயல் மூன்றில் நோக்கினோம். இவற்றோடு பூதாத்மயோக பிரகரணம்25, அந்தராத்மயோக பிரகரணம்26, தத்வாத்ம பிரகரணம்27, ஜீவாத்ம பிரகரணம்28, மந்திராத்ம யோகபிரகரணம்29 என விரிவாக விளக்கப்படுத்தப்படுகின்றன. இவ்வகையம்சங்கள் சர்வஞானோத்தர ஆகமத்தில்30 விளங்குவது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறாக சிவயோகம் பற்றிக் கூறும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது 'சிவயோகரத்னம்' எனும் நூலின் உள்ளார்ந்த அம்சங்களான

1. மொழிநடை
2. இலக்கியச் சிறப்புகள்
3. மொழியியல்
4. தத்துவம்

என்பன பற்றி நோக்கும் தன்மை ஆராயப்படும் அதேவேளை சைவசித்தாந்தத்தில் சிவாகமம் கூறும் யோகம் பற்றிய விடயங்களை அனுபவரீதியாக எடுத்துரைக்கும் பாங்கும்; சாஸ்திரீய ரீதியாக அமைந்த அறிவுப்புலனும்; சிவாகமங்களிலும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலுமுள்ள புலமை, பயிற்சி என்பனவும்; சம்ஸ்கிருத மொழிப்புலமை, தத்துவார்த்த ரீதியில் கூறி நிறுவும் திறன் என்பன சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கே உரிய தனித்துவமான முத்திரை ஆகும். இத்தகைய சிறப்பினை நன்கு விளங்கிக் கொள்வதற்கு சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்களாக பதிப்பிக்கப்பட்ட

சிவஞான போதவிருத்தி31, சித்தாந்த சிகாமணி32, பிரமாண தீபிகா33, பிரமாண தீபிகா விருத்தி34, சிவயோகசாரம்35

என்பனவும் கையெழுத்துப்பிரதியான பௌஷ்கராகம விருத்தியும்36 துணைபுரிவனவாக அமைந்து காணப்படுகின்றன. இதனடிப்படையில் இவ்வியலின் உள்ளார்ந்த விடயங்கள் நோக்கப்படுகின்றன.

மொழிநடை

சம்ஸ்கிருத மொழியிலமைந்த நூல்கள் இலக்கியம் என்றே கொள்ளப்படுவது காவ்யவியல் அம்சமாகும். இவ் இலக்கியம் வசனம் (गद्यम्)இ செய்யுள் (पद्यम्), வசனமும் செய்யுளும் கலந்தவை (मिश्रम्) எனும் தன்மைகளில் அமைந்து காணப்படும்.37

शब्दार्थ सहितं काव्यम्38

'சொல்லும் பொருளும் கூடியதே காவ்யம்' என பாமஹரும்;

इष्टर्थव्यवशिन्नापदावली39

'விரும்பிய கருத்தினையுடைய சொற்தொகுதியே காவ்யம்' என தண்டியும்;

शब्दार्थौ काव्यम्40

'சொல்லும் பொருளுமுடையதே காவ்யம்' என ருத்ரடரும்;

विशिष्टपदरचना41

'சிறந்த சொல்லமைப்பே காவ்யம்' என வாமனரும்;

सहृदय हृदयाह्लादशब्दार्थमयत्वमेव काव्यलक्षणम्। 42

'உண்மையான ரசிகனுக்கு அல்லது சற்குருநாதனுக்கு மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதே காவ்யம்' என ஆனந்தவர்த்தனரும்

तददोषौ शब्दार्थौ गणवानलङ्कृती पुनः कृणि । 43

'இலக்கியரீதியில் குறைகளின்றி அணிகளுடன் சொல்லும் பொருளும் கவிநயத்துடன் விளங்குவதே காவ்யம்' என மம்மடரும்;

वाक्यं रसात्मकं काव्यम्। 44

'ரசத்தினை ஆத்மாவாகக் கொண்டிலங்கும் சப்தத்தினைக் கொண்டுள்ளதே காவ்யம்' என விஸ்வநாதரும்;

समणीयपदार्थः पतिपातच्छब्दः काव्यम्। 45

'மனதைக் கவரும் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் சொற்களையுடையதே காவ்யம்' என பண்டிதராஜருமாக காவ்ய லக்ஷணங்களை பலவாறாகப் பேசுகின்றனர். சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது 'சிவயோகரத்னம்' எனும் இலக்கியம்; வசனம், செய்யுள் எனும் இருவகைகளையும் கொண்ட தன்மையது ஆகும்.

காவ்யவியல் ரீதியில் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது சிவயோகரத்தினத்தை பிரதானமாகக் கொண்டு நோக்குகையில் எதிர்நோக்கப்படும் ஒன்பது அம்சங்களையும் நோக்குவோம்.

1. காவ்யத்தின் பயன்	काव्यप्रयोजनम्
2. காவ்யத்தின் தகைமை	काव्यहेतु
3. ரசக்கோட்பாடு	रसम्
4. அலங்காரக்கோட்பாடு	अलङ्कारम्
5. ரீதிக்கோட்பாடு	रीतिः
6. வக்ரோக்திக் கோட்பாடு	वक्रोक्तिः
7. தொனிக் கோட்பாடு	ध्वनिः
8. ஒளச்சித்தியக் கோட்பாடு	औश्छत्यम्
9. அனுமானக் கோட்பாடு	अनुमिति

என்னும் அம்சங்கள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்களினுடாக நோக்குவோம்.

காவ்யத்தின் பயன்

காவ்யத்தின் பயன் என்பது ஆனந்தம் என்பதே. 'சிவயோகரத்னம்' எனும் நூலின் பயன்.

श्रीवत्सुयुष्वालायुञ्जु० श्रीवयोमरतृक्षु॥
 யஸ்யூசாவிய ஸஃஸந்யூ உரஸ்யூஸ்யூவி தசஸஃ॥ 46

எனக் கூறும் அதேவேளை

श्रीश्रीवत्सु० वमन्तेन श्रीवात्सु० श्रीवैकुक्षु॥
 சரீவாதநூப்யூசரீவெகரஸதாஃ வ்யஜெக்॥ 47

எனக் கூறப்படுகின்றது. இதனூடாக சிவானந்தத்தை அனுபவிப்பதே நூலின் பயன் ஆகும்.

காவ்யத்தின் தகைமை

காவ்யத்தை இயற்றிய கவிஞனின் தகைமை என்பது மூன்று விதமாக நோக்கப்படுகின்றது.

1. प्रतिभा கற்பனை, கவிதையியற்றும் ஆற்றல் கவிதாசக்தி
2. व्युत्पत्ति நூலறிவு, உலகியலறிவு, புலமை, பண்பாடு
3. अभ्यासम् இடைவிடாத பயிற்சி

என்பனவற்றுள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்களை நோக்குகையில்.

ப்ரதிபா என்பது 'அறிவு' என்பதாகும். பதஞ்சலி கூறும் கருத்துப்படி

प्रातिपात्या सर्वम्।

ப்ராதிபாத்வா ஸர்வம்

34. பிராதிபா சக்தியால் அனைத்தையும் அறிகிறான். 48

வ்யுத்தபத்தி எனும் போது பல்வேறு நூல்களிலிருந்தும் எடுத்துக் கூறும் சாஸ்திரங்களை ஒன்றுதிரட்டிக் கூறும் புலமை, பண்பாடு, உலகியல் அறிவு சார்ந்த அனைத்து விடயங்களும் இவரது நூலில் பரந்து காணப்படுகின்றது.

அப்பியாசம் என்பது இடைவிடாத பயிற்சி என்பதாகும். இவ்விடயம் சிவயோகரத்தின்தில் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களிலும் பலவாறாகக் கூறப்படுகின்றது.

இத்தகைய அம்சங்களை நோக்குகையில்

द्वैकात्म्येण वाचस्पत्यानां तत्रैकात्म्येण वाचस्पत्यानां तत्रैकात्म्येण वाचस्पत्यानां 49

என்றும், மதங்கபரமேஸ்வரன், காரணம், சுப்ரபேதம், பிரகதாரண்யக உபநிடதம், சாந்தோக்ய உபநிடதம், த்யான பிந்து உபநிடதம் யோககுடாமணி உபநிடதம், விஞ்ஞான பைரவதந்திரம், பிரம்மவித்யா உபநிஷத், சூரிகா உபநிடதம், மிருகேந்திர ஆகமம் என்பனவற்றோடு ஏனைய நூல்களில் அஷ்டப்பிரகரணம், யோகசங்கிரகம், புராணங்கள், வேதமந்திரங்கள், பதஞ்சலியோக சூத்திரம் என்பனவற்றிலிருந்தும் மேற்கோள்களை எடுத்தாண்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. இவ்வாறாக இடம்பெறும் தன்மை தமது அனுபவத்தை சாஸ்திரீய ரீதியால் விளக்கிக் கூறும் தனித்துவமான முத்திரையாக இனம்காணமுடிகின்றது.

ரசக்கோட்பாடு

காவ்யத்தில் ரஸம் என்பது முக்கியமான அம்சமாகும். யோசாஸ்திரத்தின் தன்மையில்

मैत्र्यादिषु बलानि ॥२४॥

மைத்ரியாதிஷு பலானி.

24. நட்பு, இரக்கம் முதலிய குணங்கள் மீது (1-33) சம்யமம் செய்வதால், யோகி அந்தந்தக் குணங்களைச் சிறப்பாக அடைகிறேன். 50

எனக்கூறப்படுகிறது. இவை ரசங்கள் உற்பத்தியாவதற்குரிய ஸ்தாயீபாவங்களாகும். அத்தோடு தியானம் எனும் பதத்தில் பக்தி எனும் ரசமும், சமாதி எனும் பதத்தில் சமம் எனும் ஸ்தாயீபாவமும் இடம்பெறுவது ரசம்பற்றிய தன்மைக்குரிய சிறப்பம்சங்களாகும். சாந்தம் எனும் ரசம் பற்றிய சிறப்பு சமாதி எனும் அம்சத்தில் நிலைபெறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்க அம்சம் ஆகும்.

அலங்காரக்கோட்பாடு

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது சிவயோகரத்னத்தில் தாம் எடுத்தாளும் கருத்தை விளக்குவதற்கும் வெளிப்படுத்துவதற்குமாக பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களையும் உத்திகளையும் கையாண்டுள்ளார். அதன்படி தாமறிந்தபொருளைக்கொண்டு சிவயோக அனுபவத்தை விளக்கும் திறன் இவரது தனித்துவமான முத்திரை ஆகும். இவ்வகையில் மனம் பற்றி விளக்குகையிலும்; யோகம் பற்றிய அம்சங்களை விளக்குகையிலும்;

ஸஉஹிஹூயதெ ஹிதம் நிஹயா ஸூரயாஹநா | 51

நிரிஈஈநம் யயாவஹிஸூயதெவ வ்ரஹாஹி | 52

விஷயெ வொவ யஹிதம் ஊடாஹிவி ஊஹ | 53

வொதாஹாஹிஹிவயூஊம் ஹஹிஹிஹிஹிஹி | 54

ஹூஹாஹிவ ஹஹிஹி ஹஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 55

ஹூஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 56

யூஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 57

ஹஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 58

ஹஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 59

ஹஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹிஹி | 60

என விளக்கமளிப்பது மனங்கொள்ளத்தக்கது. இவை உவமையணி சார்ந்ததாகவே காணப்படுகின்றது.

ரீதிக்கோட்பாடு

காவ்யாதர்ச ஆசிரியர் தண்டி மொழியின் போக்கினை வைதர்ப்பம், கௌடம், பாஞ்சலி என மூன்றாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.61 இவற்றுள் வைதர்ப்ப நடையினை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் கையாண்டுள்ளார். சமாசஸிகள் பல அடுக்கப்பட்ட வசனங்கள் ஒன்றுதிரண்டு 'ஓஜஸ்' எனும் குணத்தினையும் இவரது ரீதியில் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குவதனைக் காணமுடிகின்றது.

ஸவ்யாஜாத்நிவஸ்யோதநவஸ்யுஜுதெவிஹுஃ |
ஸவ்யவஸ்யுஷ்டநுஸ்யுலிதவஸ்யுஸ்யுஸவ்யவஸ்யுஹிஃ || ௧௮௮

ஸவ்யவ்யாவ்யுவதிஷ்டதநவஸ்யுஜுதெவ்ரஹுஃ |
ஐதிஸ்யுதெஸ்யுஜுஸ்யுஸ்வாவிநவஸ்யுஜுதெஸிவெ || ௧௮௯

ஸிவதாய்யாயஸாயஜுஜஸிவயொமரதூக் |
யஸ்யுசாவிநவஸ்யுஸ்வயொமரஸ்யுஸ்யுஸ்வாவிதகூஸஃ || ௧௯௦

ஐதிவ்ரவஹிஸ்யுஸ்வாயொமரதூக் |
தவ்யுஸ்யுஸ்வயொமரதூக் || ௧௯௧

ஐவ்யுஸ்யுஸ்வயொமரதூக் |
ஸிவதூக்ஸாவிஸ்யுஸ்வயொமரதூக் || ௧௯௨

ததிகுஹிதம் ஸிவாத்நிவஸ்யுத ஸிவயொஸ்யுஸ்வயொமரதூக் |
வராய்யுஸ்யுஸ்வயொமரதூக் விஷய நிவிடிகூஸ்யுஸ்வயொமரதூக்
ஜூநகீர்யாவ்யுதூக் ஸ்வயொமரதூக் வராய்யுஸ்யுஸ்வயொமரதூக்
விஷயநிவிடிகூஸ்யுஸ்வயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்

ஸவ்யுஜுதெவிஹுஃ ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்
ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக் ஸிவயொமரதூக்

வவநாதிவநிஜும ஜாமொடியஸு வரஸலிசு வஸுஷுவி
 ஸஹிதாத் வரதயுவதிஹுஜெலு தகஸ டயாபுஜாதாயாக்
 விநுசுமயாஸஹ ஜஸஸுரரலிப டஸுநயொமவலிவ்ஃ
 விவஸிவயொநிவக் ஸாக்ஷாத்ஜு ஜஸஸுர வஸஸுர ஸாயாஜுநாஜ
 ஸுலிமஸிவஸாஹி வுசுதிசுசுண வரஸிவ ஹொமபொவ்ஜு வலிவ்ஃவா
 ஸாபு டயஸிவயொநிவக்

யயாயிகாரவா ஜஸஸுரபெய்யுவிஹ்ஹி வலிவ்ஃ ஸாபெசுசு-
 நிரவயிலவ்ஹுசு ஸுாவயிலவ்ஹுசுதபுசு வரஸிவபொவ்ஜுகாரண
 ஸுலிஜவாஸநா நிஷுதிசுத ஜஹாஜாயொஹ்ஹஸலிசு ஸிவஸுநிரொய
 ஸுலிமாயிகாரஜ க்ருதஸலிசுசுபஸுசுஸலிசு வுஸுஷுசுஸலிசு
 ஜீவஸு ஸுசின்குசு

ஸிவநிஜுமஸுபொடிய வரஸலிசுதயு டநுநாஹ வுாவ்வபர-
 ஸலிசு தயுாதீதஸஹிதாத் வரதயுாதீத வதி ஸுாவொபுபுாவசு
 ஶ்ஶரஹொஶு தகஸுயபொஜ வொஜபு தடபுபு டதஸுஷுஷுஹ
 ஶாபொதரவிஸசு ஶதாஸஸஷு வஹாஸஹுதர டிஸதாஹாசுநொஜாசு
 ஸஹித சுபுஹநு நிரொயினாஜ நாஜாஶஸுதி வுாவினி ஸஜநொநுநா
 வுாவின் ஸஜநா ஜபுஷுத வொஜஸலிவாநஹா நாயா நாஸுதாஹாஸ
 சுமயா ஸஹ ஶஸாநாதீதுஸஹ ஶாநாஹதகஸு ஸஜாஸிவம் ஶுத
 ஹதிருதெஃ। ஶஹ ஸஜாஸிவரலிப டஸுநயொம வலிவ்ஃ விவஸிவ
 யொநிவக் ஸாக்ஷாத்ஜு ஸஜாஸிவ ஸஜாஸுபெ வுசுதெஸஸுராஜதா
 ஹதிருதெஃ।

ஸஜாஸிவவஸஸுர ஸாயாஜுநாஜஸலிசு ஶிவ சுஹி
 வுசுதாத்ஹ வரஸிவஹொமபொவ்ஜுவலிவ்ஃவா ஸாபு டயஸிவ
 யொநிவக் யயாயிகாரவா ஸஜா ஶிவபெரக விஹ்ஹிவலிவ்ஃ
 ஸாபெசுசுநிரவயீவ ஸவ்ஹுசு ஸுாவயி ஸவ்ஹுசுதபுசுஹவ்ஹி
 ஹசுசுண ஸலிசுதாயிகார ஜ வரவஸுசுபுஸு வரஜீவஸு
 ஶுசின்குசு।

சுஹுஸஹமஹவுஜபுபெஸுவிவசுதிதா।
 ஜபுபெஸுநுபொவ்ஜுஜெதாஶஶஹாஶுயம் ஹதிருதெஃ

ஊர்வலம் போய் பின்னர்தான் நான் இவ்வாறு உணர்வுகூர்ந்து விட்டேன். அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது.

பரவாசிரிசுரீரீ விஜயாவாசிரிசுரீ வுபரவாசிரிசுரீ:
 பரவாசிரிசுரீரீ விஜயாவா விஜயாவரவாசிரிசுரீ.

பரவாசிரிசுரீ:பரவாசிரிசுரீ ஊர்வலம் போய் உணர்வுகூர்ந்து விட்டேன்.
 பரவாசிரிசுரீ:பரவாசிரிசுரீ ஊர்வலம் போய் உணர்வுகூர்ந்து விட்டேன்.

விஜயாவரவாசிரிசுரீ:பரவாசிரிசுரீ ஊர்வலம் போய் உணர்வுகூர்ந்து விட்டேன்.
 விஜயாவரவாசிரிசுரீ:பரவாசிரிசுரீ ஊர்வலம் போய் உணர்வுகூர்ந்து விட்டேன்.

இவ்வாறு உணர்ந்து விட்டேன். அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது. அப்போது நான் உணர்ந்தது என்னவென்று சொல்ல முடியாது.

விநுகு பரஸிவரக்ஷுகுஸ்பு ஹாமாயிஷ்டாயக ஸுகுஷு பங்ஶுது
 நிஷிதலுங்குலு ஸுங்குங்ஶுயநியந வுரபாராதுக ஸுங்குலு ஹுராகியா
 ஶுநநியாதிக ஹுரஸுஷி ஶுஷிஷுயிகார ஹுமஸுஷுஷுத கியாஸுஷி
 ஶுஷுஷுத நிவிடுகுலு ஶுநஸுஷி ஶுஷிஷு மூரஸு யவஸுரந
 ருபுராத வுந திகுர ஶிநுகு பரஸிவரஸு ஶிஷ
 ஶிவயுயிவசு

ரூபுஷுயு யுமபுலுவு ஸுஷுஷுது ஹும யுயிஷ்டாயக
 ஶுஷுஷு ஶுயுஷு நுஹுமய ஶிஷுஷுஷு ஶுஷுஷு
 ஶுஷுஷு ஶிவயுயிவசு

யுயிகாரஶு ஶுஷுஷுஷு நிஷுஷுஷு திரூயந
 ஶுஷுஷு ஶிஷுஷு ஶிஷுஷு ஶிஷுஷு ஶுஷுஷு
 துஷுஷுஷு துயுஷுஷுஷு. ஶுஷுஷுஷுஷு
 ஶுஷுஷு ஶிவயுயுஷு துயுஷுஷுஷு

ஹும ஶுஷுஷு ஶுஷுஷுஷுஷுஷு ஶுஷு
 நிஷுஷுஷு ஶுஷுஷுஷுஷு ஶுஷுஷு
 ஶுஷுஷுஷுஷுஷு ஶுஷுஷு ஶுஷுஷு
 ஶுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு
 ஶுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு

வக்ரூத்திக் கோட்பாடு

மூழிநடை அம்சத்தில் வக்ரூக்தி என்பது சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது
 தன்மையில் யோகசாஸ்திரங்களில் வழக்கிலுள்ள பதங்களை அவ்வாறே
 கையாளும் திறன் சிறப்புடையது. மரபு நிலை சார்ந்ததும், சிவாகமங்களிலும்,
 சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும், யோகசாஸ்திரங்களிலும் கையாளப்படும்
 சொற்பதங்களை அவ்விதமே கையாளும் திறன் சிறப்புடையது.

இவற்றிற்கு உதாரணமாக யோகம், சிவயோகம், தியானம், ஆசனம்,
 இயமம், பிராணாயாமம், தாரணை, சமாதி, ஆத்மா, சாலம்பம், நிராலம்பம்,
 நிஷ்களம், சகளம், ப்ராஜ்ஞா, அப்யாசம், சா~ த்காரம், சித்தம் முதலாக
 பலசொற்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றமை தக்க சான்றுகளாகும். 63

தொனிக்கோட்பாடு

ரசம் எனும் அம்சத்தில் நோக்கப்பட்ட தன்மையில் காணப்படும் தன்மையை ஒத்ததாக பக்தி எனும் ரசமும், சாந்தம் எனும் ரசமும் முக்கியத்துவம் பெறும் அம்சங்களாகின்றன.

ஒளச்சித்தியக் கோட்பாடு

ஒளச்சித்தியம் எனும் அம்சம் ஏற்கனவே நோக்கிய ரீதி முதலான அம்சங்களின் தன்மையில் வசன நடையிலும், சுலோகத்திலும், அமைந்ததாக தக்கவாறான முறையில் அமைந்து காணப்படும் சிறப்பு தனித்துவமான அம்சமாகும்.

அனுமானக்கோட்பாடு

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது சிவயோகரத்தினம் சைவசித்தாந்த தத்துவத்திலும்; யோகசாஸ்திரத்திலும் கூறப்படும் யோக விடயங்களை ஒன்றுதிரட்டி சிவயோகம் பற்றிய கோட்பாட்டை வேதாந்த சைவசித்தாந்த சமரசத்தன்மையில்⁶⁴ அனுபவரீதியாக விளக்கும் திறனுடையதாக தனித்துவமான அம்சங்களைக் கொண்டு விளங்கும் திறன் சிறப்பு வாய்ந்த தன்மையதாகும்.

இவ்வாறாக சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது சிவயோகரத்தினத்தினூடாக மொழிநடை எனும் அம்சம் காவியவியல் அம்சங்களினூடாக அமைந்து காணப்படும் சிறப்பு தனித்துவமானதாகும்.

இலக்கியச் சிறப்புக்கள்

சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது சிவயோகரத்தினத்தில் மொழிநடை அம்சங்களில் இலக்கியவியல் சார்ந்த அம்சங்களை நோக்கினோம். சிவயோகம் பற்றிய இடையறாத பயிற்சியும்; சிவாகமம்; வேதாந்த சாஸ்திரம், யோகசாஸ்திரம், சைவசித்தாந்தம் என்பனவற்றின் பிரயோகத்தன்மைகள் வேதாந்த சைவசித்தாந்த சமரசத்தை எடுத்துக்கூறும் தர்க்கவியல் நுட்பம் என்பனவற்றை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியமாக இச் சிவயோகரத்தினம் விளங்குவதனைக் காணமுடிகின்றது.

சித்தத்தை சமப்படுத்தி நிலை நிறுத்துதலே உண்மையான அறிவு எனும் பொருளை விளக்கி சிவயோகரத்தினம் என்பது யாது? என்பதனை விளக்கும் தன்மையில்

வஹிராஹிகவிதூநாஃ யாயஜே வஹஹைவஃ |

வஹிசுகிஹிவாயெவவிநு ஹொகெநவீஉதி || உ

ததெவஜநுலாவயுஃ வாணிகுஜிஉஜெவஹி |

உவஹாயுலஃஹிசுகஹெயதெஹியசு || ந

என சித்தத்தை அறிவாளியானவன் அலைந்து திரியும் தன்மையை சமப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறும் அதே அம்சம்

येगस्चिद्धिवृत्तिनिरोतः॥ २॥

யோகஸ்சித்தி வ்ருத்தி நிரோத:

உ. சித்தி விருத்திகளை ஒடுக்குவது யோகம்.கூகூ

अभ्यसवैराग्याम्यां तन्निरोतः।

12. பயிற்சியாலும் பற்றின்மையாலும் அவற்றை அடக்கலாம்.

தத்ர ஸ்திதௌ யத்னோப்யாஸ

13. அவற்றை விருத்திகளை இடைவிடாது நன்கு அடக்கி வைக்கும் முயற்சியே பயிற்சி எனப்படுகிறது.

இவ்வாறு இடைவிடாது செய்யும் பயிற்சியின் விளைவே முக்திக்கு காரணமாகின்றது. 69,70

விதர்க விசாரானத்தாஸ்மிதானுகமாத் ஸம்ப்ரஜ்ஞாத்

17. ஆராய்ச்சி, விவேகம், இன்பம், நிர்குண அகங்காரம் (Unqualified Egoism) இவற்றுடன் கூடியது உணர்வோடு கூடிய சமாதி.

என்றும்; மேலும் விளக்கும் தன்மைகள் ஊடாக⁷² பதஞ்சலி யோகசூத்திரத்தில் விளங்கப்படுத்தப்படுகின்றது. இத்தகைய தன்மையோடு சிவயோகசாரம்

ஸஜாயி:

ஸஜாயிஊக்ஷணௌகக்ஷம் வாஹஜயெ। ததெவாயுஜாத நிக்ஷாலம்
ஸூரலிபஸூநூலிவ ஸஜாயிரிதீ। ததெவ லூநஜெவ ஜெயஸூரலிவாவெஸாக்।
ஸூரலிபெண லூநஊக்ஷணெந ஸூநூலிவ வதநம் ஸஜாயி:। நத
ஜூதூஜூநஜெய சிவூடீராஹி தூலிதூக்ஷிவி தக் சிவூடீராஹிதூம் கிணு
சிஸூலிதூலிதி சிவூடீராஹிதூலிவ வதநலிதி ஸூலிதூயூ:। சுநூயா
நிஜாவ்ரஸம்மாக்। தஊக்ஷ:।

யஜாலஊக்ஷயதெ ப்ராணோஜாநஸஹ ப்ரதீயதெ।

தஜாலஜரஸீஹாவஸூஜாயிரூஹியீயதெ।

ஸஜாயிநாஹஸவூசுப்ரஜூஹொசெ ப்ரவதூதெ।

ததூரிதூக்ஷு ஸஊக்ஷம் ஸஜாயிரஹியீயதெ।

நஜநொநாவிஜஹ்வொஜஜநாஹலிஹாவூதெ

ஸூலீநொவிஷயெஜூக்ஷா ஹஸீஹூதஸூஷூவூவலிதி।

ஸுஜாயெரஹிநயஃபெராஃ:

ஜாமொஹுஸூவ்ரவூதீபக் வ்ரகூஹாரெணராஜதி।
யாரணெநயஜெக் ஸூஷ்டம் யூநெநெவஸுஷூக்ஷ।
ஸுஜாயினாஜிதனூயுனூயூதீதம் ஸிவெநதம்।
ஸாக்ஷாக் கார ஸுஸம்ஸாதெதூயூதீதம் யயம்ஸூவிதி।

வஹஸுஜெயம் தஉவி நிராமஸ ஸூதூ ஸிவ ஸிவாதூ ஸிவயூநவலிவ
ஸிவ ஸுஜாயியூதம் ஸாமஸ ஸிவயொம ஸம்ஸநிக்ஷு யொமெஸூதாமஸ
ஸிவயொமஹம் ஸநி ஜூநயொமெ ஶிவியெயெ: வஹஸிவ்யூமெ: ஹிதாதூதி
வஹாதூஜ யெநஸநெஹுஹுதெ। தெ வஹயொமாமக்।
ஹிதாதூயொமாமகாராதூயொமாமக் கஹாதூயொமாமக் ஜீவாதூயொமாமக் ஜூதூயொம
ஸூதி வஹெ।

தஉஃகம் ஸவூஜூநொதூரெ।

ஹிதாதூஹூனாராதூவகஹாதூ ஜீவஸம்ஜூக்:
ஜூதூபாரஜாவூஷவனகொவி ஸஹூயாஸூதிக்:
ஹிதாதூஹித வய்யொமாதூஹாதூ தஹ ஸம்ஸூதிக்:
ஶூதாதூ ஶூதாயொஜெயொனாராதூநிராநிக்:
ஹொஹாதூஸுவஹு:வாநாம் வ்ரஹூஸூதாமூணாநிக்:
ஜீவஸூஜீவநெஹொஶிஜூக்: வாரஸூஸம்: ஶதி।

ஹிதாதூதி ஜூதூஹ வஹாதூஹக்ஷணம் வஹூஜானெந ஸஹ
ஸவூஜூநொதூரெ ஸவிஸூரம் ஸூஹ ஸம்ஸூதீவூ வஹூஜானஜாதம் வாஸூஹ
வஹதெ யொமாம: ஶகூவூ: 173

இவ்விடயம் பற்றி சிவாகம சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகையில்:

अथ गाध्याब्दिनं टावत् सगाग्निसयो भवेद्याथा।
ज्ञानज्योतिमयं लिङ्गं शरिदिन्हुवदुज्वलम्॥
भूमध्ये संप.... तत्र गनः प्राणञ्ज योजयेत्।
तल्लितस्तऽयो योगी चित्तश्रयं नयेत्त्रनैः॥
नष्टे चित्ते चिदानन्दं सयमुत्पेतते परम्।
समाधिः कथिनोत्त्वेवं अणिमादि गुणालयम्॥ 74

என விளக்கிக் கூறுவது ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இத்தகைய தன்மை சமாதி
நிலைக்குரிய சிறப்பம்சம் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் இவ்விடயம் பற்றி;

தவ்யூஅதிதூரஃ க்யூயூத்ரஜ்யூ வரயாஸூயஃ |
 ஜூநொத்திநிதிதூ க்யூயூ உயூயூ வரகீதிதூதாஃ ||
 ஜூநொத்திபெதெநாசு தவ்யூ அதிதூஸூயூதெ |
 ஹூஷூ நிஹூஷணஃ க்யூகூ சரிவ வனவ ஹவெதூயஃ ||

சிவயோகரத்தனத்தில் கூறப்படுகின்றது. இவைகளினூடாக அனுபவ ரீதியில் சைவசித்தாந்தம், மற்றும் யோக சூத்திர சொற்பிரயோகங்களின் ஒப்புநோக்கிய அனுபவப் பகிர்வுத்திறன் 'சிவசமவாதம்' எனும் கொள்கை எத்தன்மையது என்பதனை விளக்குகையில் :

ஜூவிலெபிஷூகிநூக்ஷிஸூயூவெக்யூஹூஹிவாஸூவீ |
 வெஹூஹூவதூவிலூஹூஸூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஜூஸூவெநதூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 கூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 தஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ ||

சிவசமவாதம் என்பது பற்றிய சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஒரு விமர்சமாக இவரது நூல்களுள் ஒன்றான 'சித்தாந்த சிகாமணி' எனும் நூலில் 'சிவசமவாத பரிச்சேதம்' 80 எனும் ஓர் இயல் இடம்பெறுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு அணுகும் தன்மையோடு வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் மஹாவாக்கியத்தையும்; சிவாகமங்களின் உயர் லக்ஷயமான 'சிவவோஹம்' என்பதனையும் ஒன்றிணைக்கும் திறன் தனித்துவமான தன்மையது.

ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |

ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 என்றும்; சிவனை விட வேறல்லாதது என்பதனை

ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |

ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |
 ஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூஹூ |

சுலெதல்ஹாவநாயஸூஸ்ஸுவ்யூசூதூதி ஸுஃவ்ஸூதஃ 182

எனும் பிரமாணம் தெளிவுபடுத்துகின்றது. மேலும் ஆகம வசனத்தை மேற்கோளாகக் கூறுகின்ற பகுதி⁸³ நோக்குதற்குரியது.

சொல்லடுக்குகள் நிறைந்த அமைப்பும் இலக்கிய அழகை இட்டுத்தரும் தன்மை சிவயோகரத்தினத்தில் காணப்படுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக

உந்நவநிபவநிதூஜ்ஜுஜுஜிவ்ஸூவஸூ வ்ஸூகூஃ 1

நிபவந்நவலுஃஸூநாஜ்ஜுந்நவஸூஜுதெ 184

என்பதனையும் வேறுபகுதிகளிலும் 85, 86 நோக்க முடியும்.

இவ்வாறாக மொழிநடையோடிழையோடிய இலக்கியச் சிறப்புகள் பல சிவயோகரத்தினத்தில் காணப்படுவதோடு சுவாமி ஞானப்பிரசாசரின் மொழிநடைக்கும் இலக்கிய உத்திக்கும் சில எடுத்துக்காட்டுக்களால் இவை அமைகின்றன.

மொழியியல்

மொழியியலாளர்களால் இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சம்ஸ்கிருதமொழி வைதிகமொழி, சம்ஸ்கிருதமொழி எனும் இரு பெரும் பிரிவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டது. சுருதி எனப்பெயர்தாங்கி எழுதாமறையாகப் போற்றப்பட்டு வருவதும் இருக்குவேதம் முதலாக தனித்துவமான தன்மைகளையும், அம்சங்களையும் கொண்டு விளங்கும் வைதிக இலக்கியம் ஒருவகை, பாணினீயின் அஷ்டாத்யாயீயினால் செம்மைப்படுத்தப்பட்ட மொழி சம்ஸ்கிருதமொழி என சிறப்புப் பெறுகிறது.

தெய்விகத் தன்மையுடையதாகப் போற்றப்படும் வடமொழியின் தோற்றுவாய்க்கு ஒரு வரலாறு உண்டு. அது கூறும் செய்தியானது;

‘ஒரு கால் கூத்தபிரானான சிவபெருமான் கூத்தாடினான். கூத்தின் இறுதியில் அவன் வலக்கையில் விளங்கும் உடுக்கை அசைத்தான். அவ்வசைவு ஒலித்திரள்களைத் தோற்றுவித்தது. பதினான்கு அசைவுகளினால் வெளிப்போந்த அவ்வொலி அலைகள் பதினான்கு சூத்திரங்களாக அமைந்தன. மகேஸ்வரன் என ஏந்தி வணங்கப்படும் சிவபெருமான் இவ்வாறு இச்சூத்திரங்கள் தோன்றுவதற்கு காரணமாய் இருந்தமைபற்றி இச்சூத்திரங்கள் மகேஸ்வர சூத்திரங்கள் எனப்பெயர் பெற்றன. இப்பதினான்கு சூத்திரங்களிலேயே சம்ஸ்கிருதமொழிக்கு இன்றியமையாதது வேண்டப்படும் எழுத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் காண்கிறோம். இவ் எழுத்துக்களின் மேற்கூறிய வரலாறு இம்மொழி இறைவனைத்தோற்றுவாயாகக் கொண்டமைந்து தெய்வீக மொழியாய் திகழ்கின்ற தென்பதையே தெளிவாக்குகின்றது. 87

இவ் விபரம் பாணினீயில் அஷ்டாத்யாயீக்கு உரையெழுதிய ‘பாலமனோரமா’ உரையில் இடம்பெறுவது நோக்குதற்குரியது. 88 இது முதலாக

பிராகீருதமொழியை சீர்படுத்தியதே சம்ஸ்கிருதமொழி என்றும்;
 சம்ஸ்கிருதமொழியின் தந்தை என பாணினி மேனாட்டறிஞர்களால்
 கூறப்படுகின்றார்.89

சம்ஸ்கிருத மொழியின் எழுதின்களின் தோற்றுவாய்கள் பலவாறு பேசப்படுகின்றன.90 அவற்றின் படி தேவநாகரி, கிரந்தலிபி ஆகிய இருவரிவடிவங்கள் இவ்வாய்வில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் தேவநாகரி வடிவம் பொதுத்தன்மையது எனக் கொள்ளப்படும் அதேவேளை இலங்கையில் பதிப்பிக்கப்பட்ட சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்கள் அனைத்தும் கிருந்தலிபியில் பதிப்பிக்கப்பட்டவைதான். அதன் வழி தேவநாகரி கிரந்தலிபியின் தோற்றுவாயை நோக்குவோம்.

'அசோகன் காலத்திலும் பிராமி வரிவடிவமானது இடத்தின் இடம் வேறுபாடடைந்து வழங்கக் காண்கிறோம். அக்காலத்தையடுத்த சில நூற்றாண்டுகளில் இவ்வேறுபாடுகள் மேன்மேலும் பெருக, வெள;வேறான தனிப்பட்ட வரிவடிவங்கள் மலர்ந்தன. கிறித்தவ காலத்தொடக்கத்துக்கு முன்னர், வடநாட்டிற் கல்வெட்டுகள் பொறிப்பவர், எழுதுவினைஞரின் வழக்கைப் பின்பற்றி எழுத்துக்களுக்குச் சிறு கீறுகளையும் சேர்த்து அலங்காரம் பலவற்றைப் புகுத்தத் தொடங்கினர். நூற்றாண்டுகள் செல்லச்செல்ல, அலங்காரப் போக்குகள் மிகுந்து மத்தியகாலப் பிற்கூற்றிலே, எழுத்துக்களுக்கு மேலுள்ள கீறுகள் தொடர்ச்சியான ஒரே கோடாயிணைந்து, சங்கதம், பாகதம், இந்தி, மராத்தி ஆகிய மொழிகள் இன்று எழுதப்படும் நாகரி வரிவடிவு உருவாகியது. (நாகரி - 'நகர்' எழுத்து, 'தேவர்தம் நகர் எழுத்து' என்னும் பொருளில் தேவநாகரி எனவும் வழங்கப்படும்) இடத்துக்கிடம் ஏற்பட்ட வேறுபாடுகளினால், பஞ்சாப்பு, வங்காளம், ஓரிசா, குசராத்து ஆகிய இடங்களிலும் பிறவிடங்களிலும் தனிப்பட்ட வரிவடிவுகள் தோன்றி வளர்ந்தன.

இதற்கிடையில் தக்கணத்தில் இவற்றினும் மிக்க அலங்கார-வமைப்புக்களோடு வரிவடிவுகள் வளர்ந்திருந்தன. 5ஆம், 6ஆம் நூற்றாண்டுகளில், வட இந்திய வரிவடிவுகளிற் காணுங் கீறுகளுக்கீடாய்ச் சதுரப்பெட்டிகளைப் பயன்படுத்தும் ஒரு வரிவடிவு மத்திய இந்தியாவில் மலர்வுற்றது. அன்றியும் அது அலங்கார விரிவுகள் பலவற்றையும் புகுத்தியது. தென் தக்கணத்திலும் இலங்கையிலும் வரிவடிவுகள் மேன்மேலும் வட்டவடிவினவாய் அமையலாயின. அவ்வாறாக, மத்திய காலத்தளவிலே அவை இன்றுள்ள வடிவத்தை எய்தின. மற்றும் தமிழரோ கிரந்தம் எனும் பெயருடைய கோணவரிவடிவொன்றினைத் தோற்றுவித்தனர். தமிழ்நாட்டிற் சங்கத்தை எழுதுவதற்கு இன்றும் இவ்வரிவடிவு ஒரோ வழி பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வரிவடிவிலிருந்தே இக்காலத் தமிழ் நெடுங்கணக்குப் பெறப்பட்டது.91

என A.L. பசாம் கூறும் அதேவேளை வி. சிவசாமி கூறுகையில்;

'கிரந்தலிபி; வடமொழியினை எழுதுவதற்குத் தமிழகப் பிராமணர் தனிப்பட்ட லிபியொன்றினை உருவாக்கினர். இதுவே, கிரந்தலிபியாகும். குறிப்பாக, சைவஆகமங்கள், கிரியைகள் பற்றிய நூல்கள் இந்த லிபியிலேதான்

எழுதப்பட்டு வந்தன. இன்றும் தமிழ்ப்பிராமணர் இந்த விபிமூலமாகவே பெரும்பாலும் வடமொழியினைக் கற்பர். இக்கிரந்தலிபி பல்லவர் காலத்திலேதான் உருவாக்கப்பட்டு வடமொழிச் சாசனங்கள் எழுதுவதற்கும் தமிழ்ச் சாசனங்களிலே வரும் வடமொழிச் சொற்களை எழுதுவதற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. தொடர்ந்து, சோழர், பாண்டியர், விஜயநகரமன்னர் காலங்களிலும் இந்தலிபி பயன்படுத்தப்பட்டது⁹² என்கிறார்.

மேலும், இவ்வரிவடிவம் 'பல்லவ கிரந்தம்'⁹³ எனவும் இக்கிரந்த வரிவடிவம் அழைக்கப்பட்டது. இவ்வரிவடிவம் ஏட்டுச்சுவடிகள், கல்வெட்டுகள், எழுத்துவடிவங்களிலும் காலத்தின் வளர்ச்சியில் அச்சுஇயந்திரங்களிலும்; தற்காலத்தில் கணனி அச்சு இயந்திரங்களிலும் இவ்வரிவடிவம் பயன்பட்டு வருகின்றமை மனம் கொள்ளத்தக்கது. கி.பி. 1927ஆம் ஆண்டு முதல் 1940ஆம் ஆண்டு வரையான காலப்பகுதியில் பருத்தித்துறை கலாநிதி இயந்திரசாலையில் கிரந்தலிபியில் அச்சுயந்திரசாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டனவே சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஆக்கங்களாகும். அவற்றுள் சிவயோகரத்னம் பிரான்சிய இந்திய நிறுவனத்தில், இந்தியாவின் பாண்டிச்சேரியில் பதிப்பிக்கப்பட்ட ஆராய்ச்சிப்பதிப்பாகும். இந்நூல் தேவநாகரிலிபியில் பல பிரதிகளை ஒப்பிட்டு பதிப்பிக்கப்பட்டமை பற்றி இயல் ஒன்றில் நோக்கினோம்.

சிவயோகரத்னத்தின் நூலின் ஆரம்பப்பகுதியும்⁹⁴ இறுதிப்பகுதியும்⁹⁵ வசன நடையில் அமைய ஏனைய பகுதிகள் அனுஷ்டிச் சுலோகவடிவிலும்⁹⁶ சார்தூலவிக்ரீடதா யாப்புவடிவிலும்⁹⁷ அமைந்து காணப்படுகின்றன. 192 சுலோகங்களுள்ளும் கிரந்த வடிவில் அமைந்த பதிப்பில் சுலோகங்களின் இறுதியில் அனுஸ்வாரம் உரியவாறு இடம்பெறாமை, ஸ்லோகத்தில் பதங்கள் சீர்களுக்கு ஏற்ப இடைவெளி காட்டப்படாமை, சொற்கள் சேரும் சந்திகளில் ஏற்ற அக்ஷரங்கள் இடம்பெறாமை என்பன குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

வாக்கியத்தின் அம்சங்களில் சு, ந, நிவ், நிர், சுனி, உவ, வி, வு⁹⁸ ஆகியனவற்றை அதிகம் உபசர்கமாக பயன்படுத்தி எதிர்மறைக் கருத்தையும் பொருளையும் உணர்த்தும், பதங்கள் அதிகம் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக

- சு - சுலாவாக் | 99 சுஅிஜூநு | 100
- ந - ந ஹவக் | 101 நெவவாஅயஃ | 102 நாசு | 103 நாஹாவாக் | 104
 ந யூயாநு | 105 நெவொயூஃ | 106 நெவவாஅயெசு | 107
 ந கூயூாக் | 108 ந கினிக் | 109 ந ஶுஆதெ | 110
 ந ஹாவயெசு | 111 நாசுஸுஸய: | 112
- நிவ் - நிசுவெ | 113 நிசுவநு | 114 நிஷ்வஹு | 115
 நிசுவஃ | 116 நிலாஷண | 117 நிஸூலா: | 118

நிர் - நிரிஈநக் 1119 நிராஹக் 1120 நிரவஹிதக் 1121
 நிவிட்கூஹக் 1122 நிஹெஹக் 1123 நிரஹஹக் 1124
 நிராஹயக் 1125 நிராஹஹக் 1126 நிஹாஹக் 1127
 நிராஹஹக் 1128 நிஹஹக் 1129

சுஹி - சுஹிஹக் 1130 சுஹிஹக் 1131

உஹ - உஹஹக் 1132

வி - விஹஹக் 1133 விஹஹக் 1134

ஹ - ஹஹஹக் 1135 ஹஹஹக் 1136 ஹஹஹக் 1137
 ஹஹஹக் 1138 ஹஹஹக் 1139

என்பன சிலவாகும். இவற்றை விட புறநடையான வினைவடிவங்கள்
 இடம்பெறாவிட்டாலும், பரஸ்மைபத, ஆத்மனேபதவினையடிகளில்
 நிகழ்காலம், பெயரெச்சம், வியங்கோள் வினைமுற்று, பிறவினை,
 வினையெச்சம் என்பன கையாளப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

எடுத்துக்காட்டாக நோக்கின்

நிகழ்காலம்	யீஹெ ¹⁴⁰ ந ஹீஹி ¹⁴¹ யிரயஹெ ¹⁴² ஹஹெ ¹⁴³ ஹஹெ ¹⁴⁴ ஹஹஹயி ¹⁴⁵ ஹஹஹி ¹⁴⁶ விஹெ ¹⁴⁷
பெயரெச்சம்	விஹஹக் 1148 ஹஹஹக் 1149
வியங்கோள் வினைமுற்று	ஹஹஹக் 1150 ஹஹஹக் 1151
பிறவினை	ஹஹஹக் 1152 ஹஹஹக் 1153 ஹஹஹக் 1154
வினையெச்சம்	ஹஹஹயிஹா ¹⁵⁵ ஹஹஹக் 1155 ஹஹஹக் 1156 ஹஹஹக் 1157 ஹஹஹயிஹா ¹⁵⁸ ஹஹஹக் 1158 ஹஹஹக் 1159 ஹஹஹக் 1160 விஹஹக் 1161 ஹஹஹக் 1162 ஹஹஹக் 1163
எதிர்காலம்	ஹஹஹக் 1164 ஹஹஹக் 1165
செயப்பாட்டுவினை	ஹ ஹஹஹக் 1166 விஹெ ¹⁶⁶ ஹஹஹக் 1167 ஹஹஹக் 1168 ஹஹஹக் 1169
செயப்பாட்டு வினையெச்சம்	ஹஹஹக் 1170

என்பன குறிப்பிடத்தக்கன.

இவற்றைவிட இலக்கண அம்சங்களில் தொடர்ச்சியாக நான்காம் வேற்றுமை இடம்பெறுதல்.171 கருத்தை வலியுறுத்த இரண்டாம் வேற்றுமைகள் அடுத்தடுத்து இடம்பெறுதல்.172 ஏழாம் வேற்றுமை தொடர்ந்து இடம்பெறும் 'சதிசப்தமி'173 அதேபோன்று ஐந்தாம் வேற்றுமையில் இடம்பெறுதல்,174 அடுக்காக சர்வ எனும் பதங்கள் இடம்பெறுதல்,175 சிவ எனும் பதங்கள் இடம்பெறுதல்,176 பெயரெச்சம் தொடர்ந்து இடம்பெறுதல்,177 எதிர்மறைக்கருத்துக்கள் ஒரு சுலோகத்தில் அதிகம் இடம்பெறுதல்178 என பல்வேறு சிறப்பம்சங்கள் காணப்படுகின்றன.

தத்துவம்

இந்துசமயத்தில் சிறப்பாக இந்தியச் சிந்தனை மரபில் சமயமும் தத்துவமும்; தத்துவமும் வாழ்க்கை முறையும் இணைபிரியாத தன்மையையுடையன. சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது இலக்கியமும் அத்தகைய சிறப்புடையதாகும்.

தென்னிந்திய மரபிலும், இலங்கையிலும் வேரூன்றியது சைவசமயம். இதன் சிறப்பினால் சிவனை 'தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி' என அழைப்பது மரபாக உள்ளது. அத்தோடு தோற்றம் பெற்ற சைவசித்தாந்த மரபும் தமிழ்நாட்டிற்கேயுரிய தனித்துவமான தத்துவக் கொள்கை ஆகும்.

இவ்வகையில் சைவசித்தாந்தம் என்பது வேதாந்தத்தெளிவு எனக் கொள்வது மரபு. எனினும் ஆறு வகை தர்சனங்களுள் யோகதர்சனத்தையும், சைவசித்தாந்தத்தின் நான்கு பாதங்களுள் யோகபாதத்தையும் குறித்து ஞானபாதத்திற்கு சரியை, கிரியை எனும் நிமித்த நிலையிலும் மேலானதாக சைவசித்தாந்தத்தில் ஞானத்தை விளக்கும் தன்மைகளுக்கு அடித்தளமான விடயமாக யோகம் விளங்குகின்றது.

இந்த யோகத்தை 'சிவயோகம்' என விளக்கும் திறன் தனித்துவமானதாகும். இவ்விடயம் பற்றி இவ்வாய்வில் முன்னர் நோக்கினோம். எனினும் சிவன் பற்றிய விளக்கம் கொள்ளுதல் இங்கு அவசியமாகின்றது.

சைவத்தின் உயர் தத்துவங்கள் சிவ, சுத்தசிவ, மகேசத்தத்துவங்கள் எனும் மூன்றாகும். இவற்றின் படியே முறையே சிவனது நிலை நிஷ்கள, நிஷ்களசுகள, சுகள நிலைகளாகும். இவற்றுள் சிவத்தத்துவம் கூறும் நிஷ்கள நிலை என்பது பெயர், குணம் குறியாவுமற்ற நிலையாகும். இந்நிலையிலுள்ள சிவன் மகாசம்காரகாலத்தில் ஆன்மாக்களின் மலநீக்கத்தின் பொருட்டு சுத்தத்துவங்களைத் தோற்றுவிப்பதற்காக ஐந்து சக்திகளைத் தோற்றுவித்தார். எல்லையற்ற கருணைக்கடலாகிய சிவத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு பராசக்தியாகவும், அதில் ஆயிரத்தில் ஓரம்சம் ஆதிசக்தியாகவும், அவ்விதமே ஆயிரத்தில் ஓரம்சமாக இச்சா, ஞான, கிரியா சக்திகள் தோன்றின. பராசக்தி - சாந்திய தீத சக்தி எனவும், ஆதி சக்தி - சாந்தி சக்தி எனவும், இச்சா சக்தி - வித்தியா சக்தி எனவும், ஞான சக்தி - பிரதிஷ்டா சக்தி எனவும், கிரியா சக்தி - நிவிருத்தி சக்தி எனவும் சாஸ்திரங்களில் சுட்டப்படுகின்றன. இவையே பஞ்சகலைகளாகவும் சுட்டப்படுகின்றன. இவ்வைந்து சக்திகளிடமிருந்து

ஸக்துஃஸக்துஃஹ்ருக்ஷக்துஃ சிஹ்ருக்ஷக்துஃஸக்துஃசுக்ஷக்துஃ
 சுக்ஷக்துஃஹ்ருக்ஷக்துஃஸக்துஃசுக்ஷக்துஃ ௧௧௧ 186

எனவும் கூறும் அதேவேளை சிவயோகரத்தனம் எனும் நூலின் உட்பொருள்
 என்ன? என்பதனை விளக்குவதாக கூறும் விளக்கத்தின் இறுதியில்

ஸ்ரீவக்துஃஸக்துஃஹ்ருக்ஷக்துஃ ஸ்ரீவயொமரக்துஃ
 யஸூரக்துஃஸக்துஃஹ்ருக்ஷக்துஃ 187

என விளக்குகின்றார்.

இவ்வாறாக சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் சிவயோகரத்தினத்தில்
 காணப்படும் மொழிநடை, இலக்கியச்சிறப்புகள், மொழியியல், தத்துவம் சார்ந்த
 விடயங்கள் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரது ஏனைய ஆக்கங்கள் ஊடாகவும், ஏனைய
 நூல்களின் வழியாகவும் விளக்கம் கொள்ளத்தக்க செறிவும், அனுபவத்திறனின்
 முதிர்ச்சியும், சுருங்கக்கூறி விளங்கவைக்கும் திறனும், பல்வேறு சாஸ்திர
 அனுபவங்களை ஒப்புநோக்கி ஆராயும் திறனும் இங்கு சிறப்புப்பெற்றுக்
 காணப்படுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. சிவயோகரத்னம், (1927) அவதாரிகா பகுதி, ப. 1
2. சிவயோகரத்னம், (1927) இறுதிப்பகுதி, ப. 16
3. பதஞ்சலி யோகசூத்ரம் சாதனாபாதம், சூத். 29
4. மேலது, சாதனாபாதம், சூத். 2
5. சிவயோகசாரம் (1927) யோகபாதம், ப. 53
6. மேலது, ப. 53
7. மேலது, ப. 53
8. மேலது, ப. 55
9. மேலது, ப. 56
10. மேலது, ப. 56
11. மேலது, பப. 57-58
12. மேலது, ஆகாசபேதம், ப. 59
13. மேலது, பப. 53-54
14. மேலது, ப. 26
15. மேலது, ப. 27
16. மேலது, ப. 27
17. மேலது, ப. 60
18. மேலது, ப. 60
19. மேலது, ப. 60
20. மேலது, ப. 61
21. மேலது, ப. 75
22. மேலது, ப. 75
23. மேலது, ப. 80
24. மேலது, ப. 82
25. மேலது, ப. 85
26. மேலது, ப. 97
27. மேலது, ப. 103
28. மேலது, ப. 112
29. மேலது, ப. 125
30. ஒப்பிடுக : சர்வஞானோத்தர ஆகமம்.
31. சிவஞானபோத விருத்தி, (1927)
32. சித்தாந்த சிகாமணி, (1927)
33. பிரமாண தீபிகா (1927)
34. பிரமாணதீபிகா விருத்தி (1927)
35. சிவயோகரத்னம், சிவயோகசாரம் (1927)
36. பௌஷ்கராகமவிருத்தி கையெழுத்துப் பிரதி (பிரசுரிக்கப்படாதது)
37. சிவசாமி, வி., (1989) சம்ஸ்கிருத இலக்கியச் சிந்தனை, ப. 160.
38. மேலது, ப. 162
39. மேலது, ப. 162
40. மேலது, ப. 162
41. மேலது, ப. 162
42. மேலது, ப. 162
43. மேலது, ப. 162

44. மேலது, ப. 162
45. மேலது, ப. 162
46. சிவயோகரத்னம் (1927) சு. 190, ப. 16
47. மேலது சு. 94, ப. 8
48. பதஞ்சலி யோக சூத்ரம், விழுதிபாதம், 34ஆம் சூத்ரம்
49. சிவயோகரத்னம் (1927) ப. 1
50. பதஞ்சலி யோக சூத்ரம், விழுதிபாதம், 24ஆம் சூத்ரம்
51. சிவயோகரத்னம் (1927) சு. 8
52. மேலது, சு. 12,
53. மேலது, சு. 14,
54. மேலது, சு. 16,
55. மேலது, சு. 46,
56. மேலது, சு. 50,
57. மேலது, சு. 66,
58. மேலது, சு. 104,
59. மேலது, சு. 104 1/2
60. மேலது, சு. 150,
61. காவ்யாதர்சம் I
62. சிவயோகரத்னம், (1929) பப. 16-18
63. மேலது, பப. 20-21
64. மேலது, சு. 12
65. மேலது, சுலோ. 2-4
66. பதஞ்சலி யோகசூத்ரம், 2, சமாதிபாதம், சூத். 2. (ப.105)
67. மேலது, சூத். 12 ப.116
68. மேலது, சூத். 13 ப.118
69. மேலது, சூத். 14
70. மேலது, சூத். 15
71. மேலது, சூத். 17
72. மேலது, சூத். 18-22
73. சிவயோகசாரம் (1927) சமாதி, பப. 82-85
74. பூதசுத்தி (அனுக்கிரக கிரமம்) பத்ததி, (கையெழுத்துப்பிரதி)
75. சிவயோகரத்னம் (1927) சு. 4
76. மேலது, சு. 25 1/2
77. மேலது, சு. 27
78. மேலது, சு. 48
79. மேலது, சுலோ. 95-98
80. சித்தாந்த சிகாமணி, (1927) பப. 46-47
81. சிவயோகரத்னம், சுலோ. 61, 62
82. மேலது, சுலோ. 85, 86, 86 1/2
83. மேலது, ப. 21
84. மேலது, சு. 36
85. மேலது, சு. 108
86. மேலது, ப. 20
87. கைலாசநாதக்குருக்கள், கா., (1962) மு.கு.நா. ப. 5
88. அஷ்டாத்யாயீ (1935) பாலமனோரமா உரையுடன் சங்கரராமசாஸ்திரி, சென்னை, பப. 1-2

89. கைலாசநாதக்குருக்கள், கா.,
90. மேலது,
91. பசாம், A.L.
92. சிவசாமி, வி.,
93. சிவசாமி, வி.,
94. சிவயோகரத்னம்
95. மேலது,
96. Arthur, A., Macdonel,
97. சிவயோகரத்னம்
98. Arthur, A., Macdonel,
99. சிவயோகரத்னம்,
100. மேலது,
101. மேலது,
102. மேலது,
103. மேலது,
104. மேலது,
105. மேலது,
106. மேலது,
107. மேலது,
108. மேலது,
109. மேலது,
110. மேலது,
111. மேலது,
112. மேலது,
113. மேலது,
114. மேலது,
115. மேலது,
116. மேலது,
117. மேலது,
118. மேலது,
119. மேலது,
120. மேலது,
121. மேலது,
122. மேலது,
123. மேலது,
124. மேலது,
125. மேலது,
- (1962) மே.கு.நூ., ப. 5
பப. 11-14
- (1963) வியத்தகு இந்தியா, தமிழாக்கம்,
கல்வியெளியீட்டுத்
திணைக்களம். பப. 525-
526
- (1989) 'வடமொழிச்சாசனமும்
தமிழ்ச்சாசனமும், சிந்தனை,
(தொகுதி I, இதழ் I, தை 1976,
இலங்கைப் பல்கலைக்கழக
யாழ்ப்பாண வளாக,
மனிதப்பண்பியற் பீட வெளியீடு,
ப. 30.
- (1989) மு.கு. நூ., ப. 100
(1927) ப. 1
ப. 16-24.
- (1950) **A Sankrit Grammar for
Students**, London,
Appendix II, PP. 232-234.
- (1927) சு.180
(1950) **Ibid**, PP.
சு.25
சு.34
சு.29
சு.10
சு.19
சு.25
சு.35
சு.6
சு.8
சு.9
சு.10
சு.27
சு.22
சு.51
சுலோ.3,11
சு.13
சுலோ.21,26,27
சு.11
சு.48
சு.28
சு.12
சு.21
சு.21
சு.55
சு.58
சு.5
சு.10

126. மேலது,	சு.47
127. மேலது,	சுலோ.15,41
128. மேலது,	சுலோ.16,19,21,27
129. மேலது,	சு.43
130. மேலது,	சு.30
131. மேலது,	சு.31
132. மேலது,	சுலோ.85,116
133. மேலது,	சுலோ.141,151,165
134. மேலது,	சுலோ.38,45,58
135. மேலது,	சு.19
136. மேலது,	சு.26
137. மேலது,	சு.12
138. மேலது,	சு.13
139. மேலது,	சு.30
140. மேலது,	சு.1
141. மேலது,	சு.2
142. மேலது,	சுலோ.3,6
143. மேலது,	சு.75
144. மேலது,	சு.10
145. மேலது,	சு.12
146. மேலது,	சு.15
147. மேலது,	சு.31
148. மேலது,	சு.7
149. மேலது,	சு.19
150. மேலது,	சு.4
151. மேலது,	சு.9
152. மேலது,	சு.11
153. மேலது,	சு.10
154. மேலது,	சு.22
155. மேலது,	சு.9
156. மேலது,	சு.13
157. மேலது,	சு.11
158. மேலது,	சு.13
159. மேலது,	சு.15
160. மேலது,	சு.16
161. மேலது,	சு.18
162. மேலது,	சு.23
163. மேலது,	சு.34
164. மேலது,	சு.16
165. மேலது,	சு.19
166. மேலது,	சு.27
167. மேலது,	சு.31
168. மேலது,	சு.27
169. மேலது,	சு.37
170. மேலது,	சு.73
171. மேலது,	சு.1
172. மேலது,	சு.58
173. மேலது,	சுலோ.31,49,99

174. மேலது, சு.48
 175. மேலது, சுலோ.75,54
 176. மேலது, சுலோ.63,64
 177. மேலது, சு.108
 178. மேலது, சு.52
 179. குமாரசுவாமிக்குருக்கள் சிவஹீ, ச.,(2009) 'சிவலிங்க தத்துவப் பொருள் அருவருவத் திருமேனி' தர்மநெறி-15. சிவராத்திரி விசேடமலர், முன்னேஸ்வரம், சிலாபம். ப. 5-9
 180. பதஞ்சலி யோகசூத்திரம் சமாதிபாதம் சூத். 23
 181. க்ரியாக்ரமஜ்யோதி(VI)தீ~hவிதி (n.d) அகோர சிவாச்சாரியார் பத்ததி, ஷண்முகசுந்தர முதலியார், சென்னை, கலி.
 182. சிவயோகரத்னம், (1927) பப. 16-22
 183. மேலது, சு.104
 184. மேலது, சு.105
 185. மேலது, சுலோ.98,99
 186. மேலது, சுலோ.110,111
 187. மேலது, சு.190

உ
ஸ்ரீமணேஸ்ராய நம: |

ஸ்ரீவயொமரதூ |

சிவயோகரத்னம்

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)

நகஸ்ரீவாயஸகெஷு உ விஸ்யேஸ்ராயாஸிதாய உ |
மூரவெ உ மணேஸ்ராயகூதி டுகெயாயயீ உ தெ ||

ஸ்ரீஸ்ராலீவாடிஊர நிவாலீ ஜூநவ்ரகூஸாயெடுண
ஸ்ரீவலாவநாவாகு ஸ்ரீவலாவநாவை வலாகூதாதூரகூ வொ
லாயு வெபாயகூமூஃ ஸம்மூஃ கிரயதெ ||

ஸ்ரீஸாலிவாடிபுரம் எனுமிடத்தில் வசிக்கின்ற ஞானப்பிரகாச ஆசார்யர்
அவர்களால் சிவபாவனையை பாடமாகவும், சிவபாவனையை உண்மையான
பலனளிக்கும் பாடநூலாகவும் பொருளுடன் விளக்க வைக்கும் நூலாக
நூற்றொகுதியாக இந்நூல் செய்யப்படுகின்றது. தேவி காலோத்தரம்,
சர்வஞானோத்தரம், ஸ்கந்தகாலோத்தரம் முதலானவைகளில்.

பெவிகூவொதூர ஸவ்யஜூநொதூர
ஸூநகூவொதூராஹிகெ |

ஸவ்ஹிராஹிதவிதூநாஃ ஜாயகெஸவஃஹைதவ: |
ஸவ்ஹிஸகிதூனிவாயெடுவவிநுநு வொகெநஸீ உ தி || க

01) பந்தத்திற்கான காரணங்கள் வெளிச்செல்லும் மனவெண்ணங்களால்
உண்டாகின்றன. வெளிச்செல்லும் எண்ணங்களைத் தடுப்பதால் உலகில்
வியப்படையாதவனாக இருக்கமாட்டான்.

கொண்டு எப்போதும் மனதினை இலைப்பாறும் தன்மையில் எல்லாவற்றையும் தாங்கள் நிலையில்லாது செய்ய வேண்டும்.

உநொவஸூாவிநிஜுஸூஃ விஜெயம்ஸூஸூஃ
 திரிநாமம்ஸூஸூஃ விஜெயம்ஸூஸூஃ

11) மனதின் நிலைப்பேற்றினை விடுவிப்பதனை முக்திக்குரிய லக்ஷணமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். எவ்விதம் விறகற்ற நெருப்பானது தானாகவே அமைதியடைவது போன்றதாகும்.

ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ ஸூஸூஃஸூஸூஃ
 ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ

12) மனமும் அவ்விதமே கிரகிக்கும் தன்மையினால் தானாகவே லயமடைகின்றது. எல்லாவற்றையும் தாங்குகின்ற சூன்யமும் மனமும் இருதயத்தில் தரித்திருக்கச் செய்து கொள்கின்றது.

ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ ஸூஸூஃஸூஸூஃ
 ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ

13) எவ்விதம் அறிவானது ஏற்படுகின்றதோ அவ்விதமே தெளிவான நிலை சிறந்த அப்பியாசத் தன்மையினால் ஏற்படுகின்றது. விஷயத்தில் உழலும் மனமானது குரங்கு போன்று அலைகின்றது.

ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ ஸூஸூஃஸூஸூஃ
 ஸூஸூஃஸூஸூஃஸூஸூஃ

14) எல்லாம் சூன்யம் எனும் நிலையில் இருந்து கொண்டு பின்னர் நிர்வாண நிலையினை எய்துகின்றான். இதுவே ஆதாரமானதாகவும் எல்லாவற்றிற்குமாதாரமாக தெளிவுபடுத்தப்படுகின்றது.

நிராஜம்ஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை
 வாதானாஜஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை

15) இதனை ஆதாரமாகவும் செய்துகொண்டு அதுவே ஆதாரமாக ஆகும். பாதாளத்திலிருந்து சக்திவரையாக எல்லாவற்றிற்கும் இதுவே விரும்பப்படுகின்றது.

ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை
 ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை

16) எவை முறிவடைகின்றனவோ அவைகளை அஸ்திரத்தினால் அவர்கள் நினைத்தவர்களாக சூனியத்தை அறிந்தவர்கள் கூர்நோக்கினால் பிளக்கவேண்டும். கட்டுண்ட தன்மையை விலக்க வேண்டும்.

ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை
 ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை

17) மூலத்தினை இறுதியாகக் கொண்ட அம்மந்திரத்தினாலும் தனியாக அவளிடத்தில் உச்சாரணம் தேவையில்லை. ஆவன் இதுவே ஆகட்டும் என்றும் மாயாகரமான பாடத்தினால் நன்கு நோக்கி.

ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை
 ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை

18) ஆதாரத்திற்கு முறிவினை ஏற்படுத்துவது போன்று வழியுடையவனுக்கு இருக்கும். அந்நிலையில் அங்கு மனமானது சிறிதளவேனும் வெளியிலோ, உள்ளோ நடுவிலோ கீழே ஓரிடத்திலும் இருக்காது.

ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை
 ஹ்ருதயஸிஷ்யைநிராஜம்ஸிஷ்யை

32) என்றிவ்வாறாக ிரீசிந்திய விஸ்வத்தில் கூறப்பட்டது. சுத்தமான தனியான கும்பகமானது சிவமந்திரத்தினை தன்னுள்ளிருத்தி சுத்தவித்யா விவேகத்துடன் செய்துகொள்ள வேண்டும்.

கூஹரிகாஸ்திர மந்திரத்தினால் பிளந்தாக அஹங்கார லயத்தோடு கூடு
தனியாக கும்பகத்தினை செய்து செய்து இருதயத்தில் மனோலயத்தினை
ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

33) கூஹரிகாஸ்திர மந்திரத்தினால் பிளந்தாக அஹங்கார லயத்தோடு கூடு தனியாக கும்பகத்தினை செய்து செய்து இருதயத்தில் மனோலயத்தினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

சுவிஜ்ஞனயெனிக்யூஹாசுபுரையதாஹ்வாஹு |
இதவராகூதகிதூநஸூஹுஹங்காரவதூநா || ௩௩

34) சிந்திக்காமலும் சிந்திக்கத்தக்கதாக தியானிக்கும் தன்மையாக தியானிக்கும் தன்மையினை நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். மேலான இயல்பான சித்தத்தினால் புத்தி அகங்காரம் என்பன அற்றுப்போகின்றன.

லகௌஹாநஸூஹுஹங்காரவதூநாஹ்வாஹு |
நஹ்வாஹுஹங்காரவதூநாஹ்வாஹு || ௩௪

35) சகள வடிவான தியானிக்கும் ஆற்றலினால் சிந்தனையானது மேலும் இருப்பதாக செய்யப்படுகின்றது. தியானத்தினாலும், அறிவினாலும் மலம் சிவாத்மகமான சித்தம்பரமானது (சிந்திக்கின்றது.)

உஹ்வாஹுஹங்காரவதூநாஹ்வாஹுஹங்காரவதூநாஹ்வாஹு |
நிபகவஹ்வாஹுஹங்காரவதூநாஹ்வாஹு || ௩௫

36) அசைவதாயும் அசையாததாயுமுள்ள சித்தமானது ஐடத்தன்மையில் தனிமையாக இருக்கின்றது. அசையாததும் அசைவதுமான தொடர்பினால் சஞ்சலம் என்று கூறப்படுகின்றது.

உவநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ।

உவநிபகயவஸஂவஹாசு லாகாரஶ்யாநகாரகஶ ॥ ௩௭

37) அசையும் அசையாத தன்மையினால் அசையா நிலையானது தெளிவாகப் பேசப்படுகின்றது. அசைகின்ற மனதிற்கு தொடர்பு ஏற்படுவதால் தியானத்துடன் கூடிய தன்மைக்கு காரணமாகின்றது.

சுநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ।

வ்யாபொத்யுபரிவிஶ்஠ிநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ॥ ௩௮

38) இயல்பான மனதினைப் பிளந்து வேறுபாடற்ற தன்மைகளைத் துறந்து மேலும் பரந்திருக்கும் சிவசக்தியிடத்தில் தூண்டப்பட்டதாக மனத்தின் இறுதிவரை செல்வதாக பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

உவநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ।

நிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ॥ ௩௯

39) மனதினால் மனதைத்துறந்து ஜீவனானவன் தனியான தன்மையை அடையவேண்டும். மனமானது நித்திரையிலிருந்து மனதை விழிப்படையச் செய்து அசையா நிலையிலிருந்து அசையும் நிலைக்கு இட்டுச் செல்ல வேண்டும்.

உவநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ।

தயாபொத்யுபரிவிஶ்஠ிநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ॥ ௪௦

40) மனதின் அறியாமை நன்கு விடுபடுதலையே முக்தியின் இலக்கணமாக அறிந்து கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே மீண்டும் ஓரிடத்தில் அசையாத நிலையில் மோகனம் எனும் ஆத்ம விடுதலை ஏற்படுகின்றது.

வஸஂவஹாநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ।

ஶ்யாபொத்யுபரிவிஶ்஠ிநிபகயவஸஂவஹாநிபகயவநிமஜுதெ ॥ ௪௧

41) அனைத்தும் சூனியத் தன்மையில் நிறுத்திக் கொண்டு அதன் பின்னர் நிர்வாண நிலையை பெறுவான். இது முதலாக சுருதி சூக்கத்தினால் மேலான நேரான வடிவத்தை காண்கின்றவனாகின்றான்.

கூயுநிஹ்வயாவாஸாநுஸூவுஸூவூரூவிணா |
 கிநிஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா || சஉ

42) ஒரு சமயம் சிவனோடு கூட பாசம் நீங்கிய மேலான வடிவமுடையதாக சிறிது பிரகாசமடைந்த தன்மையோடேயே ஞானத்தினைத் தியானம் செய்வதற்கு அதிகாரமுடையவனாகின்றான்.

உநூநாஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா |
 கிநிஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா || சஉ

43) உன்மனா சக்தியினால் இந்த சிச்சக்தியுடைய மனத்தினால் சிவத்தை சிந்திக்கின்றான். புத்தியற்று அனுபவம், நினைத்தமாத் திரத்தில் மனத்துடிப்பில் மனதில் தோற்றமளிக்கின்றது.

ஊரூஷுஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா |
 கிநிஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா || சஉ

44) மூன்று விதமான புருஷத்தன்மைகளையிட்டு அறியத்தக்க சொற்பொருளின் நன்னினைவினால் எவன் சூன்யமான நிஷ்களமற்ற அவஸ்தையற்ற மேலானதை நியாயம் செய்கின்றார்கள்.

தெயானிஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா |
 கிநிஹ்வயாவாஸாஸௌநஹ்வூநாயிகாரிணா || சஉ

45) அவர்கள் பிறப்பு இறப்பற்ற மேலான ஸ்தானத்தை அடைகின்றார். அவ்விதமே எல்லாத்தத்துவத்திற்கும் முன்புள்ளதும் வேறுபாடற்றதும் உடலிலிருந்து வேறுபடாததுமாக விளங்குகின்றது.

சுஹஸ்யூஸூலஹிநவெவதஹூஸவவதொஊவஃ।
 சூகாஸரீவஸவஹூஸவாஹூஸூரஹிவெஃ ॥ சசு

46) அஹமஸ்மி நான் அதுவாக இருக்கின்றேன். என்பதற்கு வேறுபாடின்றி எங்கும் முகங்களையுடையதும் அறிவுமயமானதும், அழகியே உள்ளும் புறமும் அனைத்துமே ஆகாயம் போன்று தோற்றமளிக்கும்.

வராநநூஸூவஹூஸூரூநூஸூலஹிவெஃ।
 சூகாஸரீஸூலஹிவெஃ ॥ சஎ

47) பரமானந்த ரூபத்தில் ஆனந்தத்தை பெற்ற பரமாத்மா போல் தோற்றமளிக்கின்றான். ஆகாசத்தை மனம் போன்றும் மனத்தை பற்றற்றதாகவும் உடையவன் ஆகின்றான்.

லாஹாநிலாஹணஃசூகாஸரீவவஹவஹவஹஃ।
 லேஹாஸூலஹிவெஃ ॥ சஅ

48) பேச்சில் எதுவிதமான பேச்சுமின்றி அவ் நல்லறிவுடையவன் சிவனாகவே ஆகின்றான். தேகத்திலிருந்து சூக்ஷ்மமான தன்மையால் பிராணனிலிருந்து புத்தி, அகங்காரம் என்பவற்றிலிருந்து தோற்றம் பெறுவதாக ஆகிறது.

ஸவஸூஸூலஹிவெஃ ॥
 ஸவஸூலஹிவெஃ ॥ சசு

49) அறிவு நிலையில் இருக்கையில் அனைத்தும் தன்னிலிருந்து வேறுபட்டதாக தன்னைச் சிந்திக்கின்றவனாகின்றான். அனைத்து பூதங்களும் லயமடைகையில் அவையனைத்தும் ஆகாயத்தைப் போன்று களங்கமற்றதாக தோற்றமளிக்கும்.

தஹூஸூலஹிவெஃ ॥
 சூகாஸரீஸூலஹிவெஃ ॥ ௫௦

50) அவ்விதமே ஸ்வரூபத்தன்மையை தியானிக்க வேண்டும். அவை எங்கும் பரந்ததாக நிர்மலமாக விளங்கும். எவ்விதம் தன்னை சரீரம் அற்றதாகவும் ஞானக்கண்ணினால் காண்கின்றார்.

தஉாலவதிஸராஜாதூஸஸவதுதொவிமதஸூஹை |

விதிகூாவூாவிநடுவஜுஆதெநாசுஸஸாயஃ || ௬௧

51) அவ்விதமே அமைதியான ஆத்மாவாக ஆத்மாவையுடையதாக எங்கும் ஆசையற்றதாகவும் அறிந்து இறைவன் பரந்திருப்பதனையும் அறிந்து அவன் விடுதலையடைகின்றான். இதில் சந்தேகமில்லை.

சுநாதிவிஜூாமஜஜமஸுரானாமஹாஸயனிஷுஷுஜபுவபவங் |

நிரஜநனிஷுதிஜனிஸஸஜஸூஜயாஹுஜவிகூரூபெ || ௬௨

53) தொடக்கமற்ற அறிவு, பிறப்பு, என்பனவற்றுடன் கூடியதும் பழைமையானதும் குகையில் இருக்கும் நிஷ்களமானதும் பிரபஞ்ச மற்றதுமான களங்கமற்றதும் உருவமற்றதும், மேலான தலைவனற்றதும், காணமுடியாததும், கிரகித்துக் கொள்ள முடியாததும், சிந்திக்க முடியாத ரூபமுடையதாகவும் விளங்கும்.

ஸநாதநம் ஸ்வஹநிரஹாரயஸூதெபெபெ

ஸொஹஹிதிவ்ரபெஸூக் |

யொஹாவதவூஷுதிநிஷுக்

வஸூஸ்வஹாரூபொஜுததாஸுஸெபதி || ௬௩

53) பழைமையானதாக பிரம்மம் என்பது நிரந்தரமானதாக எவ்வெப் பதங்கள் தோறும் எவன் சோஹமஸ்மி என்று பார்க்கின்றானோ அவன் பாவனையுடையதாக விளங்குகின்றான். அவன் அசைவற்றவனாக பிரம்மரூபமாக இறவா நிலையை அடைகின்றான்.

யொஸளஸவதுமதொபெவஸூவூாதூஸஸவதுதொஸுவஃ |

ஸவதுதகூஜயொவிகூஸூஸூவூஸூவூபரிஸஸவூதஃ || ௬௪

அற்றதும், அழிவற்றதும், சாந்தமானதும், விஷயங்கடந்ததும், எல்லையற்றதும் ஆக பாவனை செய்ய வேண்டும்.

சுவிலாவூஉஸஜெஹைஉஹநாசுஸஃ ||

யஜிடியஜுமதாலெஉஅகூஉஸுஸுயுதா || ரூசு

59) பாகுபாடற்றதும், சந்தோஷமற்றதும், எரிக்கமுடியாததும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. தர்ம, தர்மி எனும் நிலையின் வேறுபாட்டில் இவ்விதம் கூறப்பட்டதை நன்கு அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

நிஜுநபகிரூநொயூநனிவிடிகுஹிதீரித ||

யதிஹிதூவிசுஹைசு வூசுஹயொஜநலாவநாசு || சுஃ

60) நிர்மனத்துடன் அறிவுமயமான மனத்துடன் செய்யப்படுகின்ற தியானமானது நிர்விகல்பம் என்று கூறப்படுகின்றது. எவ்விதம் அது சிறிதளவாயினும் சவிகல்பம் என்றும் அது சூக்ஷமமான தன்மையில் இணைக்கப்படும் தன்மையிலிருந்து ஏற்படுவதாகும்.

உாவொஹிதிலுஹொஹஸூஹஜீதிவாரிலு ||

சுஹஜெவவாரிலூஹிஸூஸூதூணிவாரிசுஜெசு || சுசு

61) தாசோஹம் என்று மோஹத்துடன் சோஹம் என்று சுற்றிச்சிறியவனாக இருந்தால், நான் என்பதுமே சுற்றித்திரிகின்றது. ஆகவே இம்முன்றையும் விலக்க வேண்டும்.

ஸிவொஹஜவூவிவிலாஹம் வெஉஹம்வொஹஜவூசு ||

ஹசூசுஹஸூஹஜெசுசுஸவூசுசுதிநஸஸூசு || சுஉ

62) சிவோஹமஸ்மி என்று சித்தாந்தத்திலும் சோஹமஸ்மி என வேதாந்தத்திலும் இவ்விதம் கூறப்படுகின்ற இரு இடங்களிலும் சோஹம் என்பது ஒன்றாக எல்லாவற்றிலும் கூறப்படுகின்றது. வேறு சொல்லப்படவில்லை.

ஸிவாத்மகமான சிவனோடு கூட ஒன்றிருந்ததன்மையிலிருந்து தனது
 ஆத்மாவானது சிவனது ஸ்பாவமாகவே ஆகிறது. சிவோஹமஸ்மி என்று
 கூறப்படும் தியானத்தை எப்பொழுதும் உத்தமமானவகையால் செய்ய
 வேண்டும்.

ஸிவெதிவிஜந்வாவிஸிவயொமஃபுக்ஷீகீதஃ |
 ஸிவஸூக்யநஃஜநஃ யொமஸூக்யஸூக்யிதஃ || ௬௩

63) சிவம் எனும் சிந்தனையானது அதனுடாக சிவயோகம் என்பது
 காட்சியளிக்கின்றது. சிவனது தர்சனமானது ஞானமாகும். யோகம் என்பது
 மனம் ஒன்றுபடுதலாகும்.

வளவியபளரூஷீவிஜாலகஸெநிஷூஸெப்யக் |
 ஸிவஸூக்யஸூக்யிதஃ || ௬௪

64) புத்தியுடன் கூடியதும் புருஷத்தன்மையுடன் கூடியதுமான சிந்தனையில்
 சகல நிலையிலும், நிஷ்கள நிலையிலும் தனித்தனியாக ஏற்படுகின்றன.
 சிவத்தன்மையில் தானும் சிவசித்தமுமாக இரண்டு விதமான சிந்தனைகள்
 மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுகின்றன.

பூநஃஸவ்யரெகாமாவூஷீவிஜாலகஸெநிஷூஸெப்யக் |
 பூநஃஸவ்யரெகாமாவூஷீவிஜாலகஸெநிஷூஸெப்யக் || ௬௫

65) தியானமானது ஒருநிலைப்பட்ட சமாதிநிலையில் அமைதியடைந்த
 சமுத்திரம் போன்று களங்கமற்று விளங்கும். தியானத்துடன் கூடிய சிறந்த
 மேலான நிலையானது சமாதி என்று கூறப்படுகின்றது.

சுஃமயொமொயஃஸீஸிவஸாக்ஷாத்மக்யஃ |
 ஸாஹுகாரஸூயீஸெவீஷூஷீவிஜாலகஸெநிஷூஸெப்யக் || ௬௬

பதியினுடைய அதிஷ்டானமானது தனது சக்தியுடன் ஒளியுடன் கூடியதாக விளங்கும்.

தஸ்யூநிவிஹூஃவ்யூநிஷ்டஃவொயயஜித்நூபூ
ஐதிஸூயஸிவம் ஹொஸூஃநிஷ்டஃவொயிஸொஷகஃ || ௭௨

72) அந்த ஒளியினையுடைய நன்கு ஒளிவிடுகின்ற ஆத்மாவானது அசைவற்ற நிலையான தன்மையுடன் விளங்கும். இவ்வாறாக சுத்தசிவனானது கூறப்படுகின்றது. இது நிஷ்களம் முதலான விசேடதன்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது.

தஸ்யூதெவபொஃஸூயஜயம் ஸவ்யுதொஃவஃ |
ஐத்நூநிஷ்டஃவொயிஸொஸூஃஐதம்மாஜாமஹொஸிவஃ || ௭௩

73) அதன் காரணமாகவே தத்துவத்திற்கு மேலாக அசலம் என்பது எங்கும் பரந்ததாக காணப்படுகின்றது. இவ்விதமாக நிஷ்களம் கூறப்பட்டது. இது மதங்கம் முதலான ஆகமங்களில் சிவம் எனச் சுட்டப்படுகிறது.

ஸவ்யுயஜதூநஸூனியதெவபொஸிஹ்யேசு |
ததூவத்யஸுநெஹாஸூதூசு ஹாவஹாவதஃ || ௭௪

74) அனைத்திலும் தர்மாத்மாக்கள் இருக்கின்றன. அதையே நன்கு விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். தேகத்திலிருந்து எவ்வெவ்விடத்திலிருக்கின்றதோ அவற்றிற்குரிய இயல்பினைப் பெற்றுக்கொள்வதாகின்றது.

ஸவ்யுஜஹூதூதூநம் பொஸிவொஹூஃஸொஹூரொசு |
ஸவ்யுஜஹூஸூயுஹூலிஹூஸூவொஹூஸூயுஹூவொஹூ || ௭௫

75) அவ்வான்மாவை சர்வஞத்தன்மையுடையது என்றும், எப்போதும் பரிபூரணமான தன்மையுடையது என்றும் நினைவிற் கொள்ள வேண்டும். சர்வமும், சர்வகம், சூக்ஷமம், சர்வேசம், சர்வக்ருத் தன்மையுடையது என்பது ஆகின்றது.

80) “ சிவோஹமஸ்மி” என்று (நான் சிவனாக இருக்கிறேன்) தியானிக்கத்தக்கதாக சிவன் சிவதத்துவத்தினால் ஆகிறான். பரமான வ்யாப்தியாக அவையிரண்டின் நடுவிலும் சர்வகம் முதலான குணத்தோடு கூடியதாக விளங்கும்.

சுஹஜெவபரொஜெவஸூவுஜ்ஜயாஸூவஃ |
 ஸவூஜ்ஜவூகீதகவஸூஷாஸஃஹாரவஜீதஃ || அக

81) நானே மேலான தேவனாகவும் எல்லா மந்திர வடிவமாக சிவனும் அவர் எல்லா மந்திரங்களையும் கடந்தவராகவும் தோற்றம் ஒடுக்கம் அற்றவராகவும் விளங்குவார்.

யாவூாஷீஜீஜஸவூஃஷூஷூஷூஷூராஅரஃ |
 சுஹஜெவஜமஹாபொஜதஸூவுஃவரகாஸதெ || அஉ

82) என்னால் அனைத்தும் இது பரந்திருக்கின்றது. அசையும் அசையாப் பொருட்கள் பார்த்தும் பார்க்காததுமாக விளங்குகின்றது. நானே உலகின் தலைவன் என்னிலிருந்தே அனைத்தும் பிரகாசிக்கின்றது.

சுநெகாசாரஸஃஹிஹொவிஸூஃஹுவநஸஹயஃ |
 ஸிவாஜுவநிவயூஜ்ஜஸூவுஃயிஸஃஹிதஃ || அங

83) பல்வேறு வடிவமாக உலகம் பாகுபட்டிருப்பதாக உலகம் ஒன்று பட்டிருக்கின்றது. சிவனிடமிருந்து ஆகாயம் வரையாக அனைத்தும் என்னிடத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்றது.

யஜுகிஹிஜ்ஜமதூவூநு ஜூஸூதெஸூூயதெபிவா |
 ஸஹிரஹவிஃஹாமெநதக் ஸவூஃவூாஷீதஜயா || அச

84) இந்த உலகில் சிறிதளவேனும் பார்க்கப்படுகின்றதோ அன்றில் கேட்கப்படுகின்றதோ அவையனைத்துமே உள்ளும் புறமும் என்னால் பரவச் செய்யப்படுகின்றது.

சுஹஜாதூஸரிவொநநு: வொரஜாதேதூதியவ்ஹு: |

ஊவவ்வொஸயெநொஹாஹஸரிவக்ஷவொஹ்யாக் || அரு

85) 'அஹம் ஆத்மா' என்பது சிவனை விட வேறாகாது. அதை எவர்கள் பரமாத்மா என்று நினைவிற் கொள்கின்றனர். இவ்விதம் மோஹத்தினால் உபாசிப்பனாகில் அவன் சிவத்துவத்தை பெறமாட்டான்.

ஸரிவொநுஹ்வஹவொநு:வ்யாக் ஹாவ்விவஹ்வயெசு |

யஸுரிவஸுஹ்வஹவொதி சுஹ்வெதஹாவயெஹ்வாக் || அசு

86) சிவன் வேறு நான் வேறு என்றும் பிரித்தறியும் இயல்பினை நீக்கிக் கொள்ள வேண்டும். எப்போதும் எவன் சிவனோ அவரே நான் என்றும் அத்வைதபாவத்தைக் கொள்ள வேண்டும்.

சுஹ்வெதஹாவநாயாஹ்வஹ்வயுசூதூநிஸவ்வயெ: |

ஸவ்வமஹ்வவ்வெஹ்வஹ்வஹ்வயெஹ்வயெ: || அஎ

87) அத்வைத பாவனையுடன் கூடியதாக தன்னிடமே அனைத்தும் ஒன்று கூடுகின்றது. எங்கும் பரந்ததால் எல்லாதேகத்திலிருப்பதும் என்பது எவனால் பார்க்கப்படுகின்றதோ அதில் சந்தேகமில்லை.

ஊவவெகூதூஹாவெநவ்வயெஹ்வயெ: |

ஸவ்வஹ்வஹ்வஹ்வயெஹ்வயெஹ்வயெ: || அஅ

88) இவ்விதமான ஆத்ம பாவத்தினால் (இவ்வியல்பு) யோகியரிடத்திலேயை நிலைபெற்றதாகின்றது. மாறுபாடற்றதன்மையில் சர்வஞத்துவம் எனும் இயல்பு ஏற்படுகின்றது.

ஹூதூஹ்வஹ்வயெஹ்வஹ்வயெஹ்வயெ: |

ஊகூதூஹ்வஹ்வயெஹ்வயெஹ்வயெஹ்வயெ: || அகூ

89) பூதாத்மாவிலிருந்து மந்திராத்மாவரையாக பஞ்சாத்மாக்களும் நன்கு

விடுவிக்கப்படுகின்றன. இதுவே ஏகத்மா என்றும், மேலானது (பரம்) என்னும், சிவம் என்றும் மூன்று தன்மைகளுடாக ஐக்கியத்தை பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.

ஸுக்ஷீதா தூஸீவதா உக்தூலாவநஃ பரஜாக்ஷிக்ஷு |
 வனவநெகூதூலாவநெநஸீவா லிஸீவெகூதூ: || ௯௦

90) உண்மையானதும் தனது ஆத்மாவே சிவன் என்னும் இயல்புடைய பாவனையானது பாரமார்த்திகமானதே. இவ்வாறு ஏகாத்மபாவத்தினால் சிவன் முதலானவை சிவனில் ஐக்கியத்தன்மை பெறுவதில்லை.

ஸீவாதூ ஜாதா உக்தூலாவநஃ பரஜாக்ஷிக்ஷு |
 வனவஜாதிக்ஷுஸாஸாதூ ஸாதூ வுக்ஷுஷுஸா || ௯௧

91) சிவாத்மா எனும் உள்ளாந்தர தாதாத்மியமானது பாரமார்த்திகம் ஆத்மாவிலில்லை. ஒரே ஜாதியான சூரியன் உண்மையாகவும் மாறியிருக்கும் சூரியன் உண்மையில்லை என்றும் ஆகிறது.

சுஷீகஃ ஸீவதா உக்தூலாவநஃ பரஜாக்ஷிக்ஷு |
 யயாதாமாரூபஃ வெகூதூ ஸுயெவீமாரூலிக்ஷு || ௯௨

92) திருப்தியற்ற சிவதாத்மிய பாவனையானது பலனளிக்கவல்லது. எவ்விதம் காருடமானது வேத தாத்பர்யத்திலிருப்பதாக குருவினால் கூறப்பட்டது.

வனவநெகூதூலாவநெகூதூ வாவீவரயூஜூதூ |
 ஸீவவக்ஷுஸூதூ ஸூபஹகூதூ ஸூபஹகூதூ: || ௯௩

93) இவ்விதமாகவே ஏகாத்ம பாவத்தினால் ஒன்றுபடுத்தப்படுகின்றது. சிவனைப் போல உண்மையானதும், சுத்தமானதும் என பல்வேறு சுருதிகளிலும் கூறப்படுகின்றது.

ஸ்பரிவக்ஷுவமனெநஸரிவாதுநஸரிவெக்ஷுக் |
 ஸரிவாநஹஹநுய்ராபுஸரிவெக்ஷாஸதாஹ்வஜெக் || ௯௪

94) ஸ்வாத்ம் சிவத்வம் எனும் பலத்தினால் சிவாத்ம் சிவ ஐக்கியம் ஏற்பட்டது. சிவானந்தத்தைப் பெற்று சிவனோடு தனியாக மகிழும் தன்மையை பெற்றுக் கொள்கிறான்.

ஐத்யூகிகாரூதிஸூயுஸ்பரிவாநவ்வாஹிகா |
 ஹூவிலெவிஶ்ஶிநுக்ஷிஸுஸரிவெக்ஷாஹஹிவாஸூவீ || ௯௫

95) இதுமுதலான சுருதிகளினால் தெளிவாக ஸ்வசிவானந்தத் தன்மைகளானது திராவிடத்திலோ ஒருவகையான முக்தி என்றாகிறது. ஆனால் சிவனுடன் ஐக்கியமாவது வாஸ்தவமற்றது.

வெஹ்வதூவிலஹவ்ராஹிவெஹஹுஹுகெ |
 ஸாஹுஸரிவெநதாஹஹுஸூஹவ்ரிவக்ஷுயொஃ || ௯௬

96) வேதாந்தம் போன்றே சித்தாந்தத்திலும் சுத்தாத்துவைதத்திலும் அது கூறப்படுகின்றது. சிவனால் சாம்யமான தன்மையானது சுத்தாத்மா, ஸ்வசியம் எனும் இரண்டிற்குமிடையேயான தொடர்பு கூறப்படுகின்றது.

ஸூஹிவெஹஹுஸூஸூஹஹுஸூஹவ்ரிவஹஹஹுஹுகெ |
 காலிகாஹிஹவ்ரிஹவ்ரிவஹஹிவஹஹிவஹஹி || ௯௭

97) சுத்தாத்வைதம் என்பது நல்ல சாயுஜ்யமாகும். சுத்த சித்தாந்தமானது அற்புதமானது. காமிகம் முதலான பிரசித்த (நூல்களில்) சிவனின் உள்ளார்ந்த தன்மை நன்கு அறியத்தக்கது.

ஸஸரிவஸூஹவஹிவஹஹிவஹஹிவஹஹி |
 தஹிவஸூஹவஹிவஹஹிவஹஹிவஹஹி || ௯௮

98) சிவத்வம் என்பது ஒன்றிணைந்த நிறைவானது. இதுவே சிவசமவாதமாகின்றது. இதுவே பொருத்தமானது என மனம் தோற்றுகின்றது.

103) குறுக்காகவோ மேலாகவோ, அவ்விதமே உள்ளும் புறமுமோ எப்போதும் சர்வசூன்யமானதன்மையே நிலைக்களனாக கொண்டதாகவே தன்னை எப்பொழுதும் பாவனை செய்து கொள்ள வேண்டும்.

ஸவசுவண்டூஸ்ரூஷாணாஹஜகூநஸெஷொநவிஷுதெ ।
மவாஶநெகுவண்டூநாஂக்ஷீரஸ்யூஸுவண்டூதா ॥ ௧௦௪

104) யோகாப்பியாசத்தில் எல்லா திக்கு, தேசம், காலம் என்பவற்றில் அப்பியாசம் செய்தல் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஞானத்திலோவெனில் எல்லா வகையிலும் வர்ணாச்சிரமம் முதலானவைகளின் பாகுபாடானது அறியப்படவில்லை.

க்ஷீரவஸ்தவசுவஸ்யுதெஜகூநஂஹிநஸுமவாஂஸஸாஃ ।
யஸ்யூஸ்தவசுவஸ்யுதௌவஸுவஸ்தொஶுஷ ॥ ௧௦௫

105) பசுக்கள் பல்வேறுவகையான நிறங்களில் காணப்பட்டாலும் பசுவிலிருந்து கிடைக்கும் பாலானது ஒரே நிறத்தில்தான் கிடைக்கின்றது. ஞானமானது பாலைப் போன்றது. அவற்றினை அடையாளமாக் கொண்டவர்கள் பசுக்களுக்கு சமமானவர்கள்.

தவ்யூஸ்யூஷுணிஸஂஸ்யூஸுஜிஷெஸராஹவிஷாரச்யெசு ।
தஷொபஂக்ஷிதாநூஂஹிநஸுமவாஂஸஸாஃ ॥ ௧௦௬

106) எவ்விதம் எங்கும் சென்றுள்ள பிரம்மமானது எங்கும் முகமுடையதாகப் பரந்து விளங்குகின்றது. அவ்விதமே பிரம்மத்தில் நிலைநிறுத்தி திக்கு, தேசம் என்பவற்றை விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும்.

நாஹதொஹஂமதொவாவிநமஜிஷெஷுநமஶுதா ।
நஹதொநஹவிஷூஸிஷெஷூஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷுஷு ॥ ௧௦௭

107) இத்தகைய நிலைபெறப்பட்டதும் காலங்களையும், பொருட்களையும்

நினைக்கக் கூடாது 'நான்' என்பதும் வரமாட்டாது. (முன்பு) வந்திருந்தாலும் செல்லாதிருந்தாலும் திரும்பவும் வரமாட்டாது.

மஹ்னிஷ்டாந் ஸ்ரீபஞ்சாஹ் ஹ்நாநொவிவிபௌவி।

ஸவ்ஷாஸவ்ஷாகூஷெஷுவாதஸீதாதபெஷுஹ் || ௧௦௮

108) இருக்கவில்லையோ அன்றில் இருக்கப்போகிறேனில்லை என்பதில் இயல்பு உறுதிப்படுத்தும் செயலில் செல்பவனாகவும் உண்ணுபவனாகவும் குடிப்பவனாகவும் (நிலைநிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.)

ஹயஹாரிஹ்ரொமெஷுஹ்ஷாஹ்ஷிஷ்ரகூஹ்ஷிஷ்ஷு।

சூஷ்ஷெஷுவஷ்ஷிஷ்ஷாஷ் சூஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷிஷ்ஷெஷு || ௧௦௯

109) எல்லாவற்றிலும் அனைத்துக் காலங்களிலும் காற்று, குளிர், வெப்பம் என்பவற்றிலும், பயம், வறுமை வியாதி என்பவற்றிலும் மயக்கம், நோயற்ற தன்மை என்பவற்றிலும்,

ஸரிவஷ்ஷாநாஹ்ஷுதஹ்ஷீஷ்ஷாவிஹ்ஷரஷ்ஷுஷ்ஷாஸுஷ்ஷு।

ஸரிவஷ்ஷாஸுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி || ௧௧௦

110) ஆத்மாவில் மட்டுமே நிலைபெற்று அமைதியுடையதாக ஆத்ம திருப்தியையே நிஷ்களமானதாகக் (கொள்ள வேண்டும். இந்நிலையில்) சிவஞானம் ஆகிய முதத்தைப் பருகி தனது விருப்பபடி செயல்களில் ஈடுபடவும்

ஸதஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷுஷ்ஷு ||

சுதஃஷ்ஷரதரஹ்ஷாஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷிஷ்ஷி || ௧௧௧

111) சிவனைப் போன்று உண்மையானதும், புனிதமானதும், படைப்பு (தோற்றம்) முதலியன அற்றதும் (வேறொன்றும்) இல்லை. (இது) உண்மை உண்மை. மீண்டும் உண்மை. மும்முறை உண்மையே என்று கொள்கையானது செய்யப்படுகின்றது.

116) புறக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத தனது சிவஞானத்தை அகக் கண்ணுக்கு புலப்படுமாறு உபாசனை செய்யும். நிராமயமானதும், நிராதாரமாற்றதும் வர்ணரூபமற்றதும்,

நிராஶ்ரயனி ராமஂஸைவரெயைநளவஃ |

ஹ்லாவவிஹ்னி குஜாதூநஂவய்யூவாஸயெக் || கக௭

117) கண்ணுக்குப் புலப்படாததும், குணங்களற்றதுமான தன்னை (சிவனை) நன்கு உபாசனை செய்ய வேண்டும். (இச் சிவமயமான ஆத்மா) ஒன்றை அடையாதாகவும் நிராலம்பமாகவும், அப்ரமேயம் (அளக்கமுடியாததாகவும்) ஒப்புமையற்றதாகவும்,

ஸவ்யுஸ்யுஸவ்யுகஃ ஜாணிநிஹ்ஸஹ்ஸஂமவஜிஃ |

ஹாவயெஜாதூநாதூநஜாதூநெவாதூநஹ்விதிஃ || கக௮

118) இயல்பாகவே களங்கமற்றதாகவும், நித்தியமானதாகவும் ஆத்மாவை நன்கு உபாசிக்க வேண்டும். எல்லா செயல்களிலும் பற்றற்ற தன்மையுடன் கூட ஆசையற்ற தன்மையுடன் ஒன்று சேர்க்கையின்றியும்,

விஹ்ஸ்யுஜிவிஹ்ஸ்யுஶிவஸ்யுவஜாதாஹ்விதிஃ |

நவாஹ்வாவிஹ்விதஂகீஹ்விஹ்வாஹ்வஃ ஹ்வாஶ்ரஃ || கக௯

119) தன்னிலே ஆத்மாவையும் இவ்வாத்மாவிலே ஆத்மாவிற்குரிய நிலையையும் பாவனை செய்ய வேண்டும். உலகில் சிச்சக்தி என்பனவற்றினின்று விடுபட்ட தன்மைகள் சிவத்தன்மையையே கொள்கையுடையதான நிலைபெறும்.

ஸவ்யுஹ்ஸவ்யுகூஹ்விதாஶ் ஸவ்யுஶிவஶ்வஃ |

ஶ்ரஃ தூஹ்வாஶ்ரஂ வஃ ஶ்வஃ ஶ்வஃ ஶ்வஃ ஶ்வஃ || க௭௦

120) அந்நிலையில் விதிக்கப்படாததும் அல்ல. சிறிதளவேனும் காண

முடியாததும் அல்ல. கேட்கப்படாததும் அல்ல. எல்லாவற்றையும் அறிந்ததாகவும் அனைத்தையும் செய்வதாகவும் விளங்கியதாக எங்கும் பரந்திருக்கும் சிவனது மேலான நிலை (உணரப்படும்)

ததாதாநஊவாவீதயொயதாதாவரஹுஸஃ |

ஐதெயுவஃயிகாரொணஸவஃஜெநாயிகாரிணா || கஉக

121) ஆத்மலாபத்திற்கு மேலான லாபமானது வேறொன்றும் அறியப் படவில்லை. அவ்விதமே ஆத்மாவை உபாசிக்க வேண்டும். எவன் (இவ்விதம் உபாசிக்கின்றானோ) அவன் 'அந்த ஆத்மா' (அயம் ஆத்மா) எனும் மேலான நிலையில் இருக்கின்றான்.

ஸவஃஸநாநிநிஔஸுஸஸுவஃஜெஸஸுவஃமொஹவெக் |

ஸவெஃவெநாஸகாலாவாததவனவஃயஃயுயா || கஉஉ

122) இவ்விதமான நிகரத்தன்மையில் (ஆளுமையால்) சர்வஞானம் ஆகிய ஆளுமையால் எல்லா பந்தங்களிலிருந்து விடுபட்டவனாகவும் அனைத்தையும் அறிந்தவனாகவும் எங்கும் பரந்ததன்மையுடையவனாகவும் ஆகிறான்.

ஹாவாஹாவவிநிஔஸுஃஹஹெவஸிவொவ்யுஃ |

ஃவஃதாஃயாயாஸுஸெஃதந்யஃஸகஃஸுஃஸுஃ || கஉஃ

123) அனைத்தும் அழிவடைய பாவத்தையும் மதங்கொண்டது போல தனியான தன்மையுடையவனாக பாவம் அபாவம் என்பன அற்றதாக 'நானே சிவன்' என அழிவற்றவனாக விளங்குகின்றான்.

ஃவஃதாரஹிதஸெஃதஸெஃதந்யஃஸகஃஸுஃஸுஃ |

தயாவஃகாஸிதஃவிஸுஃஸகஃஸுஃஸுஃ || கஉஃ

124) அத்தகைய கலைகளுடன் கூடியதாக சகலமாக உலகம் இருக்கின்றது என்பதனை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். அவ்விதமே கலைகளற்ற உலகமானது சக்தி என்று இருப்பதாக கூறப்படுகின்றது.

ஸவ்யூவம்ஸநநிஜஹுஶ்னிஷ்ஶௌஜாநஶுஶுதெ |
 ஶஹுஶ்வெநயஶுநிநூநூனூசூவூகஶுஶு || கௌரு

125) இத்தகைய கலைகளுடன் கூடியதாக உலகமானது விளக்கப்படுத்தப்படுகின்றது. சக்தியானது வியான வாயுவையொத்ததாக உதாரணமாகக் கூறப்படுகின்றது. எல்லாவற்றுடனும் விடுபட்டு நிஷ்களமாக விளங்கும் தன்மை ஞானம் என்று கூறப்படுகின்றது.

ஶுஶிவீஶ்ஜஶாஶூவூவூவூமவூவூவூவூ ||
 ஶூதூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூ || கௌரு

126) 'நான்' எனும் அம்சத்தினால் எது சூன்யமாகவும் அறிந்த மாத்திரத்திலேயே உலகு இரண்டற்றதாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே முத்தி பீஜம் என்று அழைக்கப்படும். இதுவே பரயோகம் என்றும் விளக்கப்படுத்தப்படுகின்றது.

சிரஶூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூ ||
 ஶூதூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூ || கௌரு

127) ஆத்மாவானது பரசிவம் என்றும், முப்பொருள் மூன்று சேதனப் பொருட்கள், மூன்று சூன்யமாகிய தோற்றம், ஒடுக்கம், முடிவு என்று நிகழ்கின்றன.

சிஶூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூ ||
 ஶூதூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூவூ || கௌரு

128) என்று முப்பொருளை அடையத்தக்கதும் அறிவு மாத்திரத்தில் பரமுத்தியிடத்திலுமாக சுட்டப்படுகின்றது. இது மூன்று தன்பெயர்களைத் தாங்கி மூன்று வியாப்திகளுடன் கூடியதாக ஆத்மாவானது பரசிவன் என்றும் கூறப்படுகின்றது.

சூதூநநு: வரநநநுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூசூசூ |

பூநநு ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூசூசூ || கஉசூ

129) அறிவு மாத்திரத்திலேயே எங்கும் பரந்ததால், அனைத்தையும் அறிதலாகிய குணங்களுடன் கூடியதாக மூறையே ஆத்மானந்தம், பரமானந்தம், சிவானந்தம் என்று மூன்று விதமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூசூசூ |

சுவுவுசூ || கஉசூ

130) தியானமானது 'சிவோஹமஸ்மி' (நான் சிவனேயாகிறேன்) என்பது சிவனாகிறேன் என்பதே அதன் பொருளாகும். சிவன் என்று தானே சிவனாகத் தோன்றுதல் சிவசிந்தனை என்றேயாகிறது.

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ |

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ || கஉசூ

131) தனியாக கும்பகத்தில் தியானம் செய்வதும், சமாதியென்பது சூன்ய கும்பகத்திலுமாம். சூன்ய கும்பகத்தில் நேரடியாகக் காட்சி கொடுத்தல் என்று சிவாகமத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ |

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ || கஉசூ

132) சாம்பீ, கேசரீ எனும் முத்திரைகள் சமமானது, சமனான பாதமுடையதுமாகும். சின்முத்திரை, மௌனமுத்திரை, மௌனாந்த முத்திரை என்பன கிரமாகக் கூறப்படுகின்றது.

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ |

ஸுஸுவநநுஷுஷுஸுஸுவநநவநுஷுஷுசூ || கஉசூ

133) 'சிவோஹமஸ்மி' (நான் சிவனாகவே இருக்கிறேன்.) எனும் இலக்கின்

பொருளானது மேலான ஆத்மாவானது தனது சிவாத்மாவேயாம். வித்யா, ஆத்ம, சிவதத்துவங்களின் மூன்றும் இவ்வுபாயத்தின் பொருள் விளக்கமாகும்.

யாரணாவைநாமுஷ்யாவஸ்துவஸ்யாஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா |

உநந்யாயுநஸுவஸ்துவஸ்யாஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா || கநச

134) பிரத்யாஹாரம் என்பது உள்ளாக முக்கியத்துவப்படுத்துவதேயாம். இது வெளியில் விடுக்கப்பட்ட கனவு போன்றதேயாம். தாரணை என்பது சமமானதாக கிரகிக்க வேண்டியதாம். இதுவே கனவு நிலையாகிய தனது ஆத்மாவில் நிஷ்டை கூடுதல் எனும் நிலையாகும்.

ஸாக்ஷாஸு காரொதித்யுயுஸ்யாஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா |

யுநாமுஷ்யாவஸ்துவஸ்யாஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா || கநரு

135) உன்மனீ என்பதால் தியானமானது நினைவுடையதாக ஆகின்றது. முடிவில் துரீய நிலையாகிய சமாதியை அடைகின்றது. இந்த நான்காவது நிலையில் (இறைவனை/சிவனை) நேரடியாக உணரும் தன்மை ஆகின்றது. (இதனால் குண்டலினி சக்தியானது) கீழிருந்து மேற்கிளப்பி விடப்படுகிறது. தியானம் முதலான மூன்று தொடர்புகளினாலும் அறிவு மாத்திரத்திலேயே பரசிவன் எனும் நிலை சித்திக்கிறது.

ஸெவதந்யுஷ்யுக் கிரயாரஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா |

ஸவதந்யுஷ்யுக் கிரயாரஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா || கநசு

136) உலகிலிருந்து விருப்பு, செயல் என்பனவற்றின் வடிவானது அதேவடிவமாகவே எல்லா விதமாகவும் ஆத்மாவில்/ தன்னில் விளங்குகின்றது. எல்லாவகையிலும் எவ்விதமோ முக்தியிலும் அனைத்து முகங்களுடாகவும் அறியப்படுகின்றது.

ஸிஷ்யுஷ்யுக் கிரயாரஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா |

ஸிஷ்யுஷ்யுக் கிரயாரஸு வஸ்யாத்மநிஷ்கதா || கநசு

137) உண்மை வடிவான ஆத்மாவின் வடிவானது இச்சை, கிரியை, குணம் இவைகளுடன் கூடியதாகின்றது. ஞான ரூபத்தில் அதுவும் தனது வடிவில் இச்சை, கிரியை எனும் வடிவத்தை தன்கைத்தே கொண்டவைதாம்.

ஹுஸ்தரொஜெஹுஹொரூபொயாஅதிநிஹுஜுயாயஅ।
சுஹொகாரபரிதூமாஸூஅதிஜுசுஷாயநீ॥ கநஅ

138) இருதயகமலத்தில் எவ்விதம் 'நான்' எனும் வடிவ நிலை ஏற்படுகின்றோ அது நிலையான நிஷ்கள நிலையாகின்றது. 'நான்' எனும் அஹங்கார நிலை (ஆணவநிலை) நீக்கப்படுவதால் அந்நிலை மோகஷத்தை அளிக்கின்றது.

ஶசாஶகூஹகஸ்யூஶரொஹுளஹுஜுதிவிநிநஃ।
சுஶூரிகாஸூஹஹுஜுவிஜுதூநஸூதேஃ॥ கநக

139) தனியான கும்பகத்தின் நடுவில் ஹேம் எனும் அடையாளத்தை மேலெழுப்பும் போது ஶூரிகாஸ்திர அங்கமுலத்தில் சுத்த வித்யாவாக தன்னை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

நிஜுநொநிரஹொகாராஜுவதூஸூரிவாஹுயு।
ஸவொபொயிவிநிஜுஸூகிஹுஹொயநிரஹுதாஹு॥ கசஃ

140) மனமும் அஹங்காரம் அற்ற தன்மையில் விளங்கும் உண்மைநிலை சிவம் என்று அழைக்கப்படும். எல்லாவற்றையும் அதிஷ்டித்து விடுவிக்கின்ற உண்மை வடிவம் எதுவோ அதுவே நிரந்தரமானது.

தஹிவொஹஜிஶூசூஹஸவொஸூஹிஹிஶுயெசு।
ஹெஹஜாதூஹிஹொஶூஹஹொஹுஹுஹுஹுஹிஹுஹு॥ கசக

141) அதுவே 'சிவோஹம்' என்று தியானம் செய்து எல்லாவற்றையும் கிரகித்து இருக்கும் தன்மை இல்லாமலும் தேசம், ஜாதி முதலான தொடர்புகளும் வர்ணம், ஆச்சிரமம் என்பவற்றின் தொடர்புகளுடன் கூடியதாகவும்,

ஊவநெதாநு பரிசுஜுஷுஊவஹவயெதுய: |
 சுஹெகொநகெகபகிநாஹநுஸுசுஸுசி || கசஉ

142) விளங்குகின்ற இத்தகைய பாவங்களை நீக்கி தனது நிலையை அறிவாளியானவன் பாவனை செய்ய வேண்டும். நான் ஒருவனே எனக்கு வேறாக வேறு ஒன்றுமே இல்லை.

நதஹபுஷாயஸுஹஹபுஷாயெபா ||
 நாவூஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு || கசந

143) அதனைத் தன்னுள் பார்க்கவில்லையோ எந்த 'எனது' என்பதையும் பார்க்கிறேனில்லையோ, தனது இறைவனுடைய தொடர்பினால் சிவனுக்கு சமமான குணமானது இல்லை என்பதனை நினைவிற்கொள்ள வேண்டும்.

ஸபுஹபுஷாயஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||
 வபுஷாயநாவூஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு || கசச

144) அனைத்தும் வெளியளவில் துன்பத்தையும், அனைத்தும் ஆத்ம வசத்தில் சுகத்தையும், கவர்ச்சியானது வீர்யத்தினால் மறைக்கப்பட்டதாக இல்லாமல் தனது என்பதே விடுவிக்கப்பட்டதாகின்றது.

சுஹெபபாரஹபுஷாயஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||
 ஹபுஷாயஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு || கசரு

145) 'நானே மேலான பிரம்மம்', 'நானே உலகின் தலைவனான ஈஸ்வரன்', என்று தனது நிச்சயித்துக்கொண்டு விடுவிக்கப்படுகிறான். ஏனையவற்றிலிருந்து அவன் சுட்டப்பட்டவனாகின்றான்.

புஷாயஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||
 ஸபுஷாயஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு || கசசு

146) தன்னை சிவனாக பாவிக்கையில் தானே சிவனாக ஆகிறான்.

இவ்வாறாக இரண்டுவிதமான பேதமற்ற பாவனையால் அதுவே சமாதி என்று கூறப்படுகின்றது.

வென்காணிகுண்டுவயகுதயெவாவாகுணிகுண்டவெக் |
நிவ்ஶுஜுணிவரெதசெவகொநரஜெகுதவணிகு || கசஎ

147) எதில் தனிமையான சுகம் இருக்கிறதோ அவ்வாறே தனிமையான தன்மையுடையவனாகின்றான். செயலற்ற தன்மைகளிலும் மேலான தத்துவத்திலும் இருக்க எவ் அறிவாளியும் ஒழுங்குபடுத்தப்படுவதில்லை.

நிவ்ஶுதொவிஷயஜாநாணிவ்ஶுஶுஜாநகதூரஃ |
சுநிஷ்ஶுஶுவிஷயாவீயவதெஜொகூஶகூஶயஃ || கசஅ

148) விஷயம் முதலான அறிவுகளிலிருந்து விடுபட்டவனாகவும், நிஷ்களமான தியானத்தில் ஈடுபட்டவனாகவும் நிச்சயமற்றவனாக இருந்தாலும் அறிவிற் சிறந்தவன் அழிவற்ற மோக்ஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றான்.

ஜாநாஜுதரஸொயெநஸகூஜாவ்ஶாஜிதொவெவக் |
ஸஸவகூயாணூக் ஶுஜுகுசெவவாரியாவதி || கசகூ

149) ஞானம்ருதரசம் எதுவோ அதனால் ஒருதடவை திருப்திடைந்தவனாகிறான். அவன் எல்லாச் செயல்களையும் விட்டுவிடக்கூடியே நன்கு செல்பவனாக இருக்கின்றான்.

மொஜொஹஷிஷுஶாவாத்வாநயநொநீயஜாகூ |
ஸகூதூரவெயுகூஶாஶுஶுஶுஶுஶுஶுஶுஶுஶுஶுஶு || கரு௦

150) பால்கறப்பவன்/ இடையன் அல்லது அம்பில் விழுந்தவன் எனும் நிலையில் ஒரு கண்ணிமைப் பொழுது ஒரு தடவை மேலான பதத்தில் இணைந்த தன்மையால் விடுதலை பெற்றவனாக சிவனுக்கு சமமானவனாக நினைவிற் கொள்ளவேண்டும்.

நிரஸுவாவநாஸூவூாநொவூதீவிவஜ்யெசு |
 சூதூஸம்ஸூநூஃகூசூாநகூனிஉவிவிஜ்யெசு || கருக

151) ஏனைய எல்லா எண்ணங்களையும் நீக்கிவிட்டு மன எண்ணங்களையும் விலக்கிவிடவேண்டும். மனமானது ஆத்மாவில் நிலைபெற்று இருப்பதாகவும் வேறு எதனையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

சூதூலெயூஸீவஃகூயூாஹூவெலெயூதஜாதூகூ |
 ஸாசூாசு ஸீவஜஹஃஹூசூாநகூனிஉவிவிஜ்யெசு || கருஉ

152) ஆழ்ந்த மனப்பதிவினால் ஏற்படத்தக்க விளைவுகள் அனைத்தையும் நீக்கிவிட்டு மனதின் செயற்பாட்டை விலக்கிவிட வேண்டும். ஆத்மாவிலேயே நிலைபெற்றதாக மனத்தைச் செய்துகொண்டு சிறிதளவு கூட வேறெதனையும் சிந்திக்கக் கூடாது.

வனவஜாயிஷூதவூஸூவிநெவாகூரகூஹூநா |
 சுகூனிஹூகூஸூாஸூரூபெஜூநீதிதஜவூகூ || கருங

153) இவ்விதம் நிலைபெற்ற அத்தன்மையில் வேறு எத்தகைய எண்ணங்களையும் நீக்கிவிட்டு வேறு எதனையும் சிந்திக்காமலிருக்கும் அந்நிலையில் தன்னுடைய உண்மையான வடிவம் கண்திறக்கும்.

ஸவூாயூஉகூ கீயாரூபெஜநூநூஜயவூய |
 ஸவூாயூஹாவகஃஹூநஃ ஸீவயொமஹூஸாரூத | கருச

154) எல்லாவிதமான பொருள்தரத்தக்க பார்வை, செயல் என்பன ஆனந்தமயமான மறைக்கப்படாததும், எல்லாவிதத்திலும் ஒளி வீசுகின்ற அறிவு மாத்திரமே சிவயோகத்தில் உண்மையானதாகின்றது.

பூகூயதிஜூஸூயூஜூகூஹூணூயஃஸீவ |
 ஜூஸீஸூஹூதஜூஸூஸூயூயூகூஹூரெவ | கருரு

173) பின்னர் விடுவிக்கப்பட்டவர்கள் அனைத்தையும் அறிந்தவர்களாக அறிவுமாத்திரத்தில் அறிந்தவர்களாக இல்லாமல் பிரமா முதல் நிலையானவையீறாக உயிர்வர்க்கத்தின் அடையாளத்தை (உணர்ந்து கொள்கின்றான்)

நிரபெக்ஷஃகரொத்யாஸு சுகணரா தூவாஜஃவயஃ |

ஸிவசெவாதெகஜெஷ்யாதுகுயுபூதிகிஸூதெஸ்யுதாசு || கஎச

175) உடனடியாக ஆசையற்றவனாக செயலாற்றுகின்றான். அவன் அணுவினையொத்த ஆத்மபலத்தை பெற்றுக்கொள்கிறான். சிவனாகிய தன்மையால் ஒரே பார்வையிலேயே சுருதியின் பலத்தினால் செயற்படுகின்றது என்று (உணர்ந்து கொள்கிறான்.)

சூஜாநாஜீஃவஸூதெநபெக்ஷ்யகூரூதெஸ்யஃ |

சுபயாதெஃதெவஸூநு ஸவ்யுதொதிகுஷ்யுயஃ || கஎரு

176) தொடக்கமற்ற அனாதியான இயல்பு முக்தி ஆகிய இரண்டையும் நோக்காது பலமானது செய்யப்படுகின்றது. விலகிச் செல்கின்ற அந்த மலத்தில் அனைத்திலும் விருப்பும் செயலும் தோற்றம் பெறுகின்றது.

நிராதஃகூஹிராவாயஸிவகூஃயமிஃஷ்டி |

ஃகஃமெஃவராவெஃவ சுவ்யுக்ஷுதூரீதஃ || கஎச

177) பயமற்றதும் தடங்களற்றதுமான சிவத்தன்மையானது அறியப்படுகின்றது. மதங்கம் என்னும் மேலான (தந்திரத்தில்) 'அப்ருதக்ருத்யம்' என்பது விளங்கப்படுத்தப்படுகிறது.

தயெவொஃஷ்டிதாஃஷ்டிதெநொஸ்யுதநெக்ஷஃ |

தெஃதஷ்டிஃஷ்டிதெஜாமாஃநுஷ்டிஷ்டிஷ்டிஷ்டி || கஎஎ

178) அவ்விதமே அறிவுமயமாகிய அந்தப் பலத்தின் தன்மையால் மனத்தின்

பலத்தில் பொறுமை இருக்கின்றது. அதுவே அறிவுமயமான உலகம் என்று அந்த யோகத்தினால் ஜீவனானவன் பெற்றுக்கொள்கிறான்.

ஸஃஸரிவஸிவவதூதாநஜொக்செஷபெஷபவாததா |

ஸவபுஃஸூகசூக்யுகிவசூகிவசூகநொஹ்வெக் || ௧௭௮

179) நன்கு சித்தி கைவரப்பெற்றவர் சிவனைப்போன்று செயலாற்று பவராகவும் (கர்த்தாவும்) மோக்ஷத்தில் பக்ஷபாதம் இல்லாதவராகவும் அனைத்திலும் செயல் செயலின்மை என அதனிடத்தில் இருவிதமான செயலானது தோற்றம் பெறமாடாடாது.

ஸவபுஃஸூகசூக்யுகிவசூகிவசூகநொஹ்வெக் || ௧௭௮

ஸவபுஃஸூகசூக்யுகிவசூகிவசூகநொஹ்வெக் || ௧௭௮

179) அனைத்தையும் அறிந்ததாகவும், திருப்தியுடையதாகவும் முன்பிருந்தே அறிவுடையதாகவும்/ அறிந்ததன்மையுடையதாகவும் (அனாதி போதமுடையதாகவும்) தானாகவே செயற்படக்கூடியதாகவும் (சுதந்திரமானதும்), நித்தியமானதும், மறைக்கப்படாத சக்தியுடையதும், முடிவற்ற சக்தியுடையதும், பூரணமானதும், மிகவும் பரிசுத்தமுடைய தேகமுடையவனாக அவன் சிவத்தன்மையை அடைகின்றான்.

நாதூஷ்டொவவமொநாநபஸா ஸரிவயொரெக்யூ உதா
 பவமொநா விஜ்யாஸாஸஹாநிஹுஉ மூண விமயொ நாவி
 வாஷாணஸிஃ யஸ்டொயாநநரலிவஹ்ரெவமிமநெ வுஷ்டாது-
 ஸ்ரலிவஃ தஸ்டொயாஸெஜூநவாஹுஃ ஸரிவஸஹுஸ விஹுஸெஸ்டுவ
 கஹ்ரெவமொஃ || ௧௮௦

180) ஆத்மா எனும் நிலையில் மோக்ஷம் இல்லை. பசுவாகிய உயிர் சிவனுடன் இரண்டறக்கலத்தலும் மோக்ஷம் இல்லை, குணங்கள் அற்றுப்போதலும் மோக்ஷமில்லை. (கல்போன்றிருத்தல்) கல்லாயிருத்தல் முக்தியல்ல. எது முக்தியென்றால் தனிப்பட்ட ஆத்ம வடிவமுடையதாக

அதுவே சாயுஜ்யம் எனபேசத்தக்கதும் சிவனை ஒத்த சக்திமிக்க தன்மையே சைவ நூல்களில் மோக்ஷம் என்று அறியப்படுகின்றது.

நெஉஸாயுஜுகம் ஸாஷ்டிரிதிவக்ஷஃவலாயிதஃ |
ஸாயுஜுஜிஉஜெவெதிகாஜிகெவிஸஉயிதஃ || கஅக

181) இது சாயுஜ்யம் அடையத்தக்கது அல்ல. இருபுறமும் கூரான கத்தியையொத்தது. இருபுறமும் ஓடத்தக்கது. இதுவே சாயுஜ்யம் என காமிகம் (எனும் ஆகமத்தில்) பொருள் கொள்ளப்படும்.

ஶ்ரவணாவுந்யூயாகுதூஉரக்யுஹிவுதெஉயா |
சிஉவாஹமஜெவகூஸரிவஸாஜுகூவக்ஷணஃ |
சூதூரஹிவஹிஉநநஉயஸாயுஜுநாஉகஃ || கஅஉ

182) பிரம்மனுக்கு வேறான கர்த்தாவானவர் ஆற்றலற்றவர் என என்னால் எழுதப்பட்டது. மும்மலங்களும் பெறப்படாத நிலையில் வெளிப்படும் சிவனுக்கு சமமான லக்ஷணம் ஆகின்றது.

நிஜநநஉஹாஹ்வொயளயயாஜஜெஉநாகுஹ |
ஸாஜுகூஸூதுநிவூாணஸூஜெவவரஉஹஉஃ || கஅந

183) ஆத்மாவின் வடிவமே அறிவும் ஆனந்தமும் உடைய தன்மையதான சாயுஜ்யம் எனும் பெயர் பெறுகின்றது. உண்மையான ஆனந்தமான பெரும் சமுத்திரத்தில் என்னால் பயமின்றி மூழ்கச் செய்யப்படுகின்றது.

உிஜூவிஸூாஜிதஹ்வொவஹூராஹொகூஶுஹிவுதெ |
ஸகௌநிஷூௌௌவஸவூஸெவஸஉநதா || கஅச

184) அதுவே முக்தி ஆகும். அதுவே நிர்வாணமாகும். அதுவே மேலான இடமுமாகும். சிந்திய விஷ்வசாதக்யம் என்பவற்றிலும் சைவ புராணத்தில் கூறப்பட்டதும் எழுதப்பட்டது.

189) அனைத்து பொருட்களிலும் பற்றின்மையும் இருப்பின்மையும் அனைத்துப் பொருட்களிலும் அனைத்தும் பரந்து விளங்குகின்றதோ அது பிரபுவே! ஒன்றுசேருவதில்லை.

ஸீவதூய்யாஃ ஸாஃஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
யஸ்யூசாவிபஸஃ ஸ்வயொஃ ஸூஸ்யூவிபதூவஃ || கசுஃ

190) என்று சுருதியை அறிந்தவர்களால் இதுவே முக்தி என்று (பேசப்படுகிறது). இது சிவனிடத்தில் ஒன்றுசேர்வதில்லை. சிவனை ஒத்த பொருள் தரும் சாயுஜ்யம் எனும் நிலையை சிவயோகரத்னத்தின் ஊடாக வழங்குகின்றது.

ஐதிவ்ரஸஃஜிஃ ஸ்வாஃயொஃஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
தஸ்யூசாவிபஸஃ ஸ்வயொஃ ஸூஸ்யூவிபதூவஃ || கசுஃ

191) எவரிடத்தில் எவ்விதமானதோ அத்தகைய தொடர்பானது தொலைவில் அது இருந்து காணப்பட்டாலும் என்று மிகப் பலம் பொருந்திய மீமாம்சர்களது வாதம் என மாதங்கம் அறிவிக்கின்றது.

ஐஃவ்யூஸ்யஃ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
ஸீவயொஃ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ || கசுஃ

192) இவ்விதமாக இத்தொடர்புகளை ஒன்றுபடுத்தி இயல்பானதும் ஒன்றுபடுத்தற்குரியதானதுமான இந்த எளிமையாக்கப்பட்ட அனைத்தையுமோ அல்லது மொழிவேறுபாடுகளால் எழுதப்படவில்லை.

தஸ்யூஸ்யூஃ ஸீவயொஃ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
பவராயூஸ்யூஸ்யூ ஸவ்யூஸ்யூஸ்யூ விசய
நிவிகூஷ்யூஸ்யூவிசூஷ்யூ ஜெஃ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
ஸூஸ்யூஸ்யூ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
ஸவ்யூஸ்யூஸ்யூஸ்யூ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
ஸவ்யூஸ்யூஸ்யூஸ்யூ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |
ஸவ்யூஸ்யூஸ்யூஸ்யூ ஸ்வயொஃ ஜெஃ ஸீவயொமரதூகஃ |

சிவதீக்ஷை எனும் உயர் தன்மைக்கு இத்தகையை (நிலையான) தன்மை சாதுக்களிடத்தில் அடையப்படுகின்றது.

அந்த இவ்விதம் நிகவ்கின்ற சிவாத்ம சிவ ஸ்வாத்ம சிவம் இரண்டிற்கு இடையே ஸ்வரூபலக்ஷணமானது மேலான பொருள்களிலும், தன்பொருள்களிலும், அனைத்து பொருளிலும், வேறு பொருளிலுமாக விஷயத்தில் மாறுபாடற்றதும், மாறுபாடுடன் கூடியதும், ஞானக் கிரியையை வளர்ப்பதும், தனது மேலான ஒளியின் இரு வடிவத்தின் ஒரே வடிவத்தின் சிச்சக்தி வடிவமாக விளங்குவதும் சச்சிதானந்த நிலையில் அனைத்தையும் அறிதல் முதலான குணங்களின் வடிவத்தோடு கூடியதுமான சிவத்தன்மையும் அதனது ஸ்வரூப (இயல்பான) வடிவத்தை உயர்த்துவதுமான 'சிவயோகரத்னம்' எனும் இந்நூல் நிறைவு பெறுகிறது.

ஸீவயொமரதூடி

ஸஹிதகூஹக வலிவூம் ஶலியாயாராஶாரஹு நாஹுஶ
வ்ஸிதஹதூசு வ்ஸரலிவஸரலிநுபுராவாலொஶூாரண வலயெ
சூஉளகூஶுரூகாவ்ஸூநுஸூலித வ்ஸரணவலிவூம்

கும்பகத்தோடு கூட மூலாதாரத்தில் தொடங்கி நாபி வரையாக
இருக்கின்ற ஹத் எனும் ஒருமாத்திரை அளவுடைய வடிவத்தினையுடைய
உயிர்களை ப்ரசாத (மணியின் நாதம் போன்று) ம் போன்று உச்சரிக்கின்ற
வேளையிலே தொடக்கத்தில் கூஶாரிகாஸ்திர மந்திரத்தை உள்ளிருத்தி
நினைத்துக் கொண்டு;

ஹ் ஶதூஶூஶாசொஶூாரண ப்ரயதெந ஹூஉயாஶாரஹு
நாஹுஶ வுாஶூஶாசாயாஶு ஹூலிவ்ஸு ளகூார கஹயா வலஶெஶநம்
கூகூா ள, ஹள ஶதி ஶீவூஶூஶாரநு க்ரெணாதூபரஶாமுவதீ
ஹூஉயெஶ தூவிஶுஸதி தகூ வலிவெஶூஶூஶாசூவஸஹித
ஹளகூாரகஹயாஸஹ ப்ரஶூரணம் ரலிவஶூஶூஶுயொம வலிவூம்
வலிவெஶூஶு வலிஶிஸீவயொலிவக வலாகூஶூஶூ;

ஹ் என்று அரைமாத்திரையானவினை உச்சரிக்கும் முயற்சியினால்
இருதயத்திலிருந்து நாபி வரையாகப் பரந்திருக்கும் மூன்று மாத்திரையுடன்
கூடியதும் இருதயத்திலிருப்பதுமான ள் எனும் கலையுடன் ஒன்று சேர்த்து
ஹள என்று நெடிலாக உச்சரிப்பவனாக இருந்துகொண்டு கிரமத்தில் தனக்கு
வேறாக இருக்கின்ற விழிப்பு நிலையில் இருதயத்தில் இருபத்திநான்கு
தத்துவங்கள் முன்பு கூறப்பட்ட மாத்திரையளவோடு கூடிய ஹள எனும்
கலையுடன் கூட பிரம்மாவை உருவகக் காட்சியுடன் யோகத்தோடு கூட முன்பு
கூறப்பட்ட சித்திபெற்ற சிவயோகி போன்று உண்மை நிலையைப் பெற்று;

ப்ரஶூஸஶூஸவஹ ஶாயாஶூ நாஶயொமபுராவூஸூ
வலிவூம்வா ஶாஶூஶய ஶீவயொலிவக வலொகூஶ ரலிவ

உய்யுநயொய டெலிவூவா சுவரொகூரலிவெய்யுந டெலிவூவா
 வர வுவுவெரகவெய்யு விஷிஸ்திவெலிவூ வூய யாதுஜெரு
 வூவயாதுஜெருகூண யூகிங்கூகூர் | வாகயா ஸஹ
 வுவுவூகூகூர் வரவூகூகூர்ஜாமொய்யாது வர வூவூவதி
 கணெடுகூகூகூர்ஜாமொய்யாது ஊகார கயயஸஹ
 விஷூரலிவ உய்யுந யொயவூரஸூரம் வலிவூரலிவயொயி-
 வூகூகூர்ஜாமொய்யாது விஷூஸாயாஜெருவூகூர் | விஷூகூயு
 வராகூஜ ஊகூ நியூரஸூரகூகூர் |

பிரம்மாவையொத்த பலமுடைய சாயுஜ்யம் எனும் பெயர் பொருந்திய அனுபவத்தோடு கூடவோ பயிற்சி ஒன்றுகூடுகின்ற இருநிலையில் சிவயோகி போன்று அகக்கண்ணுக்கு (புலனுக்குட்படாத) தெரியாத வடிவக்காட்சியுடைய யோகத்தோடு கூடவோ அன்றில் புறக்கண்ணுக்கு புலனுக்குட்பட்டு வடிவக்காட்சியுடையதாகவோ பிரம்மாவைத் தூண்டி தூண்டப்பட்டதால் தடைநீங்கி முன்பு தனது சுவாசத்தைக் கைவிடுவதால் சுவாச சுத்தியைப் பெற்று மனமானது காற்றினால் வெற்றி பெற்ற உடனேயே எவ்விதமோ அவ்விதம் ஒருபோது தனது சுவாசத்தை நீக்கிய இலக்குடைய சுத்தியைச் செய்தோ அல்லது கலையோடு கூட பிரம்மாவை விலக்கி மிக நுண்ணிய விழிப்பு நிலையில் தோன்றிய ஆத்மாவின் தனது நுண்ணிய கனவு நிலையை கழுத்திலே ஐறு தத்துவங்களுடனும் இரு மாத்திரைகளுடன் கூடிய ஊ எனும் கலையோடு கூட விஷ்ணுவின் வடிவயோகத்துடன் கூட சித்தி பெற்ற சிவயோகி போன்று உண்மை நிலையைப் பெற்ற விஷ்ணு சாயுஜ்யம் பெறப்படுகிறது.

விஷூஸய ஸஹயூரஸூரலிவ ஸாயாஜெருவூகூர்
 டெலிவூவா டெலிவூவூகூர் ஸாயூயயரலிவயொயிவகூ ஸயூகூ
 நியூகூ டெலிவூகூர்ஜாமொய்யாது |

விஷ்ணுவை ஒத்த பலமுடையது என்று நிஸ்வாச சுருதியில் கூறப்பட்டது. விஷ்ணுவின் பலத்தோடு கூட சொல்லப்பட்ட சாயுஜ்யத்தை அனுபவிக்கும் தன்மை பெறப்பட்டதாகவோ அல்லது முன்பு கூறப்பட்ட ஏற்புடையதான இரு தன்மையிலும் சிவயோகி போல கட்டுண்ட நிலையிலிருந்து விடுபட்ட முதலாக சுத்தியை செய்து

கமயாஸஹ விஷ்ணுஸ்துலதர வஸரிஸூஸ்துல வுரூஷகூ
 ஜீவகூகிணிஜூ கதூகூகூலிஸூ ஸஹித ஸகூவஸூதூஜூ
 ஸலிவூஷூகூதூ வரஸூலிஸூகூவூதூதூ உயாதூ வரஸூ
 ஷூஷூவதி தாமூநி கஜூஜாயாதூஸூகூ ஸஹிதகூகார
 கமயாஸஹ ரூஜூரூவ உஸூநவலிவூஜூவலி ஸலிவூஷூ
 வலிஸூலிவயூதூவகூ ஸூகூதூகூதூ

கலையூடு கூட விஷ்ணுவிற்கு மிகப் பெரிய உயர் தன்மையால் பெரிய
 புருஷத்தன்மை உயிர்த்தன்மை என்பனவற்றில் சிறிதுமாக அறிந்து
 கர்த்தத்தன்மையையும், சித்தத்தூடு கூடியதும் கலையூடு கூடியதுமான
 நிலையினை விலக்கி முதலில் துறந்து பரகூகூமமான கனவு தூன்றிய
 ஆத்மாவில் பரமான விழிப்பு நிலையில் அண்ணம் வரையில் செயலின்
 மாயாபரமான மாத்திரையூடு கூடிய மகாரகலையூடு கூட ரூத்ரரது
 ரூபதர்சனத்தை யூகத்திற்கூறப்பட்டபடி முன்பு கூறப்பட்ட சித்திபெறப்பட்ட
 சிவயூகியைப்பூல உண்மை நிலையைப் பெற்று

ரூஜூவம ஸூஜூஸ ஸூயூஜூநூஜ ஹூம ஸூவூ
 ஸலிவூஷூவா ஸலிவூஷூஸூலூஜூய ஸூலிவயூதூவகூ யயூ
 ஸகூகூ கூகூவா ரூஜூஸூகூ ஸூயூ ஸூஸூய விஜூகூ
 ஸலிவூஷூ ஸூயகூநிவூதூதூயூ யயூஸகூகூ கூகூதூயா கஜூ
 கூத ஸூயகூகூவயூதூஜூ ஸஹிதகூமயாஸஹ ரூஜூஷூகூ
 தூஸூமூ ஜூதூதூயூகூதூ ரூவூதூ உஸூநூதூ யூமஸலிவூஷூ
 ஸலிவூஷூ வலிஸூலிவயூதூ ஸூகூதூகூ ஸூகூதூகூ
 ஸகூணூதூநூ நூதூதூஸூயூஜூ ஹூம ஸூவூஸலிவூஷூவா
 ஸூலூய ஸூலிவயூதூவகூ யயூயூகூகூரூவா ஜூநிஜூதூரூயூ
 ஸகூ ஸூயூவிஜூதூ ஸ்தூலபூஸூஸஹித விஜூந
 கூகூவயூதூஜூ ஸகூணூதூ ஸூலிவூஷூ நிஜூயூ
 ஸூலிவயூதூ ஸூலிவயூதூயூ கூதூகூ ஹூ

வடிவமுடையதாகவும், சொற்பொருளின் மேலான தன்மையினால் உண்மை நிலையில் நானாக கரந்துறைந்து வெளிப்படும் சுத்தவித்யேஷ்வர சதாசிவத்துவத்திற்கு உள்ளுறைகின்ற நிவ்ருத்தி முதலான வேறாக பிந்துவின் கலைவடிவமாக புவனத்தின் ஒன்றுபட்டவடிவமான சக்திதத்துவத்தில் தலையில் உயர்நிலையில் விளங்கும் சாந்தியதீத புனத்தன்மையோடு கூட உள்ளுறைகின்ற தனதாத்மாவில் இருக்கும் இந்திகா முதலான வேறான மேலான நாதம் முதலானதும், சூக்ஷமம் முதலான உயர்ந்த பிந்து வியாபினீ முதலான நாதம் முதலானதும், சூக்ஷமம் முதலான நாதவடிவமான சிவத்தத்துவத்தின் பொருளாக இருப்பொருள்வடிவ முடைய நிவ்ருத்தி முதலான நான்கு கலாசக்திகளுடன் வெளிப்பட்டு விளங்கும் கலக்கமடையும் பகுதியில் ஒள்காரம் முதல் உன்மனா வரையான சுத்திவித்யா, அனாஸ்ரிதா வரையான சொற்பொருளின் இருவடிவமாக விளங்கும் சாந்தீயதீத கலையானது எல்லாநிலையிலும் சாந்தியின் வடிவமுடையதாக குழப்பமடைந்த இரு பகுதிகளுடையதாக விளங்குகின்றது.

பராவாஸீஸூரீ விஜுவாஸீஸ வஸூபரஸூரீவஃ |

பராவாஸீஸூரீ விஜுவாஜாயா விஜுவராவஸூதா |

மேலான வாகீஸ்வரீ வித்தையில் வாகீசராக மேலான சிவன் விளங்குகின்றார். மேலான வாகீஸ்வரீ வித்தையில் மாயையும் வித்தையும் மேலானவைகளாக நினைவிற் கொள்ளத் தக்கன.

பராவநிநுஃபராவஸூஸூஹாஜாயாஹகூணூயீ |

ஸஸூதகூஹாவொஷாவாஹீ ஸூவூகூணூயீபராவ |

மேலான பிந்து பராசக்தி மகாமாயா குண்டலினி ஆசியோர் சப்தத்துவமுடைய மகாகோஷங்கள் வாக் என்றும் குண்டலி என்றும் மேலானதாக கூறப்படுகின்றன.

விஜுவாஸூஸூவரொநாஜொஹாமயெதிஜெஸீகெஃ |

வநிநுரெவஃஸூஜாவொவொஜாநாஹதஹகூவி |

வித்தியா சக்தி என்பவற்றிற்கு மேலான நாதமானது மாகாமாயை என்று தேசிகர்களால் கூறப்படுகின்றது. பிந்து இவ்விதமே வ்யோமம் அநாஹதம் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது.

ஐத்யாஹிஸஸ்வீத ஊஜாயாய்யூவ்யோஹ்யு ஸவ்யுசுஸுஸீக்ஷு
 ஸஜாஹிஹ்யு ஸாஹ்யூதீதகஹாகார ஸிவதக்ஷாயிகார
 ஊஜாயாகார ஸூகார நிராகார ஹிக்ஷாஸஜஹ்யுக்ஷுக்ஷு
 ஹாமஹயயிஷ்டாயக ஸூவகாவெ கிரியாஸக்தி விஸெஷ
 ஸிநுக்ஷெஷாஹக ஸஹ்யு ஐஹ்யாஸக்திஸக்திஹக ஸகஸுஹெஸூர
 ஹவ்யுக்ஷுக்ஷு நாயிகார ஸூஹஹஹித கிரியாஹ்யாநநியாஹி
 க்ஷூஹ்யாஸக்தி காயிகாரஹயஸுஹீஹஹ்யுஹ்யு ஐஹ்யுக்ஷுக்ஷுஹ்யு
 ஐதி ஹஹிஹிஸக்திஹக ஸிஹெஹய ஸூஹஹஹித ஸூஹிஸக்திஹக
 ஸிநுஹிஹஹயஹஹ்யுக்ஷு ஹெஹஹ்யாஹஹ்யுஹகஸுஹ நிக்ஷுஹ
 ஸஹாஸிஹ ஐஹ்யுக்ஷுஹஹஹஹத ஸிஹகக்ஷுஹ்யு ஹாம
 ஹஹிஹிஹ்யிஷ்டாஹஹஹிஹ்யா...

இது முதலாக சொல் சொற்பொருள் மகாமாயைக்கு அர்த்த முடைய பரந்ததும் அனைத்தையும் நன்கு நோக்கி தழுவி சாந்தியதீத கலையின் வடிவமுடைய சிவதத்துவ அதிகாரமுடைய மகாமாயா வடிவமுடைய தனது வடிவமாகவும் வேறுவடிவமற்றதாகவும் இருந்து தாண்டியதாக கிரமமாக இருபாகமுடைய தலைமையேற்றிருக்கும் கனவு நிலையின் கிரியா சக்தி விசேடமுடைய பிந்துவினால் குழப்படைந்த திடத்தன்மையுடைய இச்சாசக்தி சக்திச் தன்மையில் சகல மகேஸ்வரரது இயல்பான பெயருக்கு அதிகாரமாக தன்னுள் விளங்கும் ஆதிசக்தியானவன் மிகுந்த சக்தியுடையவளாக பிந்து பாதுகாக்கும் தன்மையுடைய போகம், ஞானம், கிரியை என்பவற்றோடு கூடிய சகல நிஷ்கள சதாசிவத்தன்மையில் உயர்வு பெற்று விளங்கும் அநாஹத சிவத்தில் குழப்பமடைந்த மேலான பிந்துவை அடைந்து

ஹிநுஹக ஹஹாஸிஹஸக்ஷுக்ஷுஹ்யு ஹாமாயிஷ்டாயக ஹுக்ஷு
 ஹஹக்ஷுஹ்யுஹிஹிஹ்யுஹகஹ்யு ஹஹஹ்யுஹெஹயஹியஹஹ ஹூஹஹாஹஹ்யுக்ஷு
 ஹஹஹ்யு ஐஹ்யாஹியா ஹ்யாஹநநியாஹ்யுஹ ஐஹ்யாஸக்தி ஹக்திஹஹயிகார
 ஹெஹஹஹஹஹஹிஹித கிரியாஸக்தி ஹூஹஹஹித ஹிஹிஹ்யு

ஐகாநபாசுதி பாசுதிசக மாராபாசு யவவெபாநா ரலிவாபாபா வுாந
திசுாந விநாசு வபாபிவெநஸஹ வலிப பரிவயொபிவசக

அதனைக் கடந்த பிந்துவாக பரசிவனான குழப்பமடைந்த பகுதியில்
அடைந்தவராக சூக்ஷமமான ஐந்தொழிலையும் நிமித்தமாக எண்ணத்தில்
ஒடுக்கவும் அறிந்த உண்மையானவரும் மன எண்ணத்தில் இச்சை, கிரியை,
ஞானம் எனும் கட்டுப்படுகின்ற இச்சா சக்தியானது ஆற்றலோடு கூடிய
அதிகாரபோகத்தில் தன்னுள் இருக்கின்ற கிரியா சக்தியின் உள்ளிருக்கின்ற
மாறுபாடற்ற ஞானசக்தியானது சக்திமிகுந்த நிஷ்களமானதும் சாந்தமானதும்
சாந்த சிவத்தில் லயமடையும் எனும் பெயருடைய எண்ணங்கொண்ட நாடும்
பெரிய சிவந்த, வெண்மை நிறமுடைய ஈசானம் முதலான வடிவங்கள்
தியானிக்கத்தக்கதும் உடல் முழுவதும் பரவியதும் மிகவும் கடந்த நிலையில்
பிந்து எனும் தன்மையில் பரசிவனோடு கூட சித்தசிவயோகியைப் போல

ராவிவபாபா யொமவலிவஹ வலாசுநாசுது ஹாம
பயாயிஷாபசு வபவஸபா வலாயாபா நாஹொமயய
பரிவொபாபா வலிவஹவா வலாபாபாபா பரிவயொபிவசக

ரூபதர்சன சிவயோகத்தோடு கூட உண்மை நிலையிலிருந்து இரு
பகுதியில் நிலைபெற்று விளங்கும் தன்மையில் பலத்தை ஒத்த சாயுஜ்யம் எனும்
யோகத்திற்கும் லயத்திற்கும் சிவயோகத் தன்மையைப் பெற்றதாகவோ
சித்திபெற்ற சிவயோகியைப் போலவோ

யயாயிகாரவா வெயயுவெயசு நிவூதிவலிவஹ
திரொயாநபாசுாஸஹ விபூரலிவ விபூபாஸ விபூரா
வாபாநிசுநெண தூசுாபாபாபா தூயுஸூபிநூதிரிதி।
கூஹபாபாபாபாபா வபாபாபாபாபா பரிவயொபிவசக
பரிவயொபிவசக சிவயோகியைப் போலவோ

தூண்டிய தூண்டப்பட்ட முழுமையான தாகவோ திரோதான சக்தியுடன்
விஸ்வரூபமாகவும் உலகத்தை கவரும் தன்மையுடையதாகவும் உலகிற்கு
துணையான சாந்தியாகவும் கிரமமான துறந்து சாந்தத்தில் நான்காவது (துரீய)

பின்னர் ஞானத்தையும் விலக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று சுருதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நிமூஹாநுமூஹ நிஜிதூவாஸநா நிவூதூபரஹாவ வலிவூம்
 சரிவகூாஹிவூகூயூம் சரிவரலிபெபெஉஸூநம் கூகூா
 நிஜூஉதூயூமூவூாபகூாஊதூஉ வரரூயெயூ யிகூார
 சரிவபெஉஉகூயூயூசூாசூாஊகூூ சரிவயொம வலிவூம்
 வலிவசரிவயொயிவக் வலிநூஸூாஊவூகூூஉ உதிகூூாஊ
 வலிநூமபரசரிவ லூகூூாஊகூூூ தூவூமூஉலி மூண
 லூஉஸூஸூயூஊநூஉ வரலூமூவூாஊவூலிவூவூவூ
 லூகூூயூ சரிவயொயிவக் லூஉயூயூ கூகூா யூகூா ஊகூா
 நிஜூஉதூயூவூா வரரூநூஸூாநம் கூகூா। நிஜூஉ
 தூயூதூதூஉலிவக் சரிவதூயூகூூஊகூூண மூரூதூயூண தூநி
 நவதகூாநிவூயூஊ।

எல்லையற்ற அருளல் காரணமாக முழுமையான மேலான இயல்போடு கூட சி கூரான எனும் தன்மையின் பொருட்டு சிவரூப தர்சனத்தைப் பெற்று மலமற்ற நான்காவதான நிலையை பெற்றதும் பரந்ததுமான அந்த நிலையாகிய மேலான நான்காவது நிலையால் சி எனும் எழுத்து வடிவமான சிவபதத்தின் லக்ஷியத்தின் பொருளாகிய தன்மையின் ஐக்கியமாகிய சிவயோகத்துடன் சித்திபெற்ற சிவயோகியைப் போல பிந்துவில் காண்கின்ற உண்மையைக் கடந்து நிற்பதும் பிந்து வடிவமான பரசிவனை உண்மை நிலையிற் கண்டு அந்த அனைத்து ஆகமங்கள் முதலானதும் குணத்தை ஒத்த சாயுஜ்யம் பெயருடைய மேலான போகத்தைப் பெற்றதோ சித்தி பெறப்பட்ட சிவயோகியைப் போலவோ எனும் சமாத்ரி நிலையை அடைந்து தியானித்து அறிந்து நிர்மலமாகிய துரீய நிலையிலோ அல்லது மேலான தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொண்டு நிர்மலமான நான்காவது துரீய நிலைக்கு மேலாக உள்ளதும் மூலவடிவதுமான சிவனது துரீய தன்மையுடைய பெரிய துரீய நிலையில் இந்த ஒன்பது தத்துவங்களும் எந்த பொருட்களிலேயோ அந்த பொருட்களில் லயமடைகின்றன.

யசுவஸூநிதூஉஸூபரஊநூதூணூவூ।

அப்பொருள் மேலான பிரம்மம். அதுவே பரமானந்ததாண்டவம் ஆகும்.

நவதக்ஷயஸ்யோநம் நூதூநநடித்யொமூரஃ |

ஸவ்யாவஸ்யோவிநிஜஸூக்ஷம் மூரூரூபெம்பரா தூரஃ |

ஒன்பது தத்துவங்களினது லயமடையும் ஸ்தானமாகிய நிருத்தத்தின் ஆனந்தமயமாக குரு விளங்குகின்றார். அனைத்து அவத்தைகளிலிருந்தும் விடுவிக்கத்தக்கது மேலானதுள் மேலானதாக குருவின் ரூபமே ஆகும்.

ஸகூதூநாநநஸநொஹம் ஸ்வஸம்விஹூக்ஷஜாநிதஃ |

பொஸம்விக் ஸ்வூரூபிணூரூபூக்ஷூபொரஜயாநிதஃ |

உண்மை ஞானத்தின் ஆனந்தத்தைக் கறந்து தருவதும் தன்னுடைய உண்மையான லக்ஷணத்தோடு கூட விளங்குவதும், மேலான உண்மையான வடிவமாக விளங்குகின்ற மேலான தன்மையோடு விளங்கும் சக்தியே ஆதம்.

பொரூபூஜாஸஸம்விதூரூபூரூபெஜஹூஜஃ |

ஐதூநாநாநம் பூபொஹூவிமூரூபெம்பொம்ஸிவஃ |

மேலான பொருளின் பொருட்டு உண்மையான மறைக்கும் வடிவமாக மலமானது சிவனை மறைக்கின்றது ஞானானந்தத்தையும் குருவின் ரூபத்தையும் மேலான சிவனையும் பெற்றுக் கொண்டவனாக இருக்கிறேன்.

ஐதூரூபூதஃ |

வக்ஷூஜாணாவிபெஜஸூயக்ஷூகூயூ

கூக்ஷிநிக்ஷிபூ சுஹூபெஜஹூயூ ஸிவஹூணஸஹூரூ
ஸூஸிவஹூணாவிஹூக்ஷூகூயூ மூரூ
யொபிவக் ஸாகூதூகூஸூ ஸூபூய ஸிவயொபிவக்
யூபூரூகூயூ கூகூ நூதூஹூவொஹூரூபூநிஜஹூயூ
தூதூக் ஸிவம்ஸூயம் வஹீ ஹூஸஹூயூ
ஸிவஹூயூ ஐதூரூபூதஃ |

என்று சுருதியில் கூறியிருக்கின்ற சொல்லின் இலக்கின் பொருட்டு உள்ளே வைக்கப்பட்டதாக இருக்கின்ற சொல்லின் இலக்கிற்கு பொருளாக சிவனது அறுகுணத்தை ஒத்த தனது சிவஷட்குணத்தின் உண்மையாக விளங்கும் ந்ருத்த குருவை மேலான குரு சித்தி பெற்ற சிவயோகியைப் போல உண்மை நிலையைப் பெற்றோ சித்தி பெற்ற இரு சிவயோகியைப் போல எதுவரை இயலுமோ அது வரையாக செய்து ந்ருத்தியத்தை ஈறாகக் கொண்ட சொல்லிற்கு எட்டாதது என்று நிர்மலமான நான்காவது நிலையை கடந்த சிவனை சுத்தமானவரை வாக்கு மனம் என்பவற்றிற்கு எட்டாதவரை என்று மிகத் தொலைவில் உள்ளது சிவத்தன்மையின் தோற்றம், என்று சுருதியில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஸ்ரீவநிஜயதாயுத யகாராவி வஉகூயாயு
 ஸவஹுதாஜிமுணவிஸ்ரீஷ் ஷுபரவ்ரகாஸ ஸ்ரீவஸ்ரீவஸு ஸ்ரீவ
 வலிஶஸ்ரீவயொயிவயொயிவத்ரவ்ரிநு தெஜவ்ரிவ்யுக்ஷ தசுஸுஸ்ரீவ
 தாஂஷ்யஜெக் | ஐத்யூக்ஷா லாகூகாஶூக்ஷா லாக்ய
 உயஸ்ரீவயொயிவக் |

சிவனது நிர்மலமான நான்காம் நிலைக்கு மேலான ய காரமாக இருக்கும் சொல்லின் இலக்கின் பொருளாக சர்வக்கும் முதலான குணப்பகுப்போடு தன்னொளிபரப்பும் சிவனதும் தன்னிற் சிவனாகவும் சிவசித்தி பெற்ற சிவயோகியைப் போல

சூதூபரஸ்ரீவஸ்ரீதிசிவஉகூவ்யுதெதநாஃ |
 திஸ்ரூந்யூஉயஸஂஹிஶகூஉக்ஷெஸ்யுதிஸஂஹவாஃ | ஐதி

மேலான ஒளியில் ஒன்று படுகையில் அந்நிலையில் இருந்து சிவனாகின்ற தன்மையை அடைகின்றான் என்று கூறப்பட்டதிலிருந்து உண்மை நிலையைப்பெற்றோ சித்திபெற்ற சிவயோகியைப்போல ஆத்மா பரமசிவன் என்று மூன்று பொருளாகவோ மூன்று சேதனப் பொருளாக ஆகின்றன. மூன்றும் சூன்யமாக தோன்றும் போது உன்னிடத்தில் அதுவாகிறாய் என்று நிகழ்கின்றன.

ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் வெஶாஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஐதி
 ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்

சிவோஹமஸி நான் சிவனாக இருக்கிறேன் என சித்தாந்தத்திலும்,
 வேதாந்தத்திலும் சோஹமஸ்மி நான் அதுவாக இருக்கிறேன். என்று சுருதியில்

சுவஸிசுவஸி வஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 வகாரயயாய்யு ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் தஶ்சுஶ்
 ஹிதம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 வஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 விஷயநிவிட்குஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 வஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 ஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 ஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 ஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்
 ஶ்வொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம் ஸ்ரீவொஹைவ்யஸிவஸ்சம்

இருக்கிறது. இருக்கிறேன் எனும் பதத்தோடு சிவோஹம் சிவனாக நான்
 சிவோம், சிவனாக நான் என்னும் வடிவமுடைய உண்மையான பொருளுடைய
 சிவபாவனையோடோ அல்லது சிவோஹம் சிவனாக இருக்கிறேன். என்று
 தனியாக இந்த இத்தகைய நிலை சிவாத்மாவாகவும் தனது ஆத்மா சிவனோடு
 இணைந்த இயல்பான லக்ஷணத்தை மேலான பொருளின் பொருட்டும் தன்
 பொருட்டும், அனைத்தின் பொருட்டும், ஒவ்வொன்றின் பொருட்டுமாக
 விஷயத்தில் வேறுபாடற்றதும் வேறுபாட்டுடன் கூடிய ஞான, க்ரியா
 என்பவற்றின் நிலையையும் தனது மேலான ஒளிவிடுகின்ற இருவடிவ
 மானதும், ஒரே வடிவமாக பிரிக்கமுடாததுமான சச்சிதானந்த சர்வக்கும்
 முதலான குணத்தின் ரூபமாக விளங்குவதும் சிவத்துவத்தன்மையில்
 இறுதியால் தனது வடிவமாக காட்டுவதுமான லக்ஷணத்தை
 அறியத்தருகின்றதுமான சிவயோகரத்னம் எனும் நூல் நன்கு நிறைவுறுகிறது.

மங்களமாகட்டும்.
 ஸ்ரீகுருமார்களுக்கு வணக்கம்.
 ஹரிஓம்.

